

העונות

לקראת שנת הבחירות

רבינוביץ יסולק

עמית יצורד

ברילב לאוצר

זרמי הביתה

רבין מבין

ממשלה

מדינה

יצחק רבין
ויהושע רבינוביץ

רודיה מגייסת

מדריכים בישראל

ממשלת רודיה מגייסת, כאמצעות שגרירות ממויימת בישראל, מתנדבים להדרכה צבאית ברודיה.

אחד המגוייסיים גילה השבוע לכתב העולם הזה, כי הוחתם עליידי נציג רודי בתל אביב על חוזה, לפיו ישמש כמדריך לשימוש בנשק לאורחים רודיים. הרודים מעוניינים בעיקר ביוצאי יחידות קרביות של צה"ל, ובמיוחד יחידות צנחנים, הן לצורך הדרכה כצבא הרודי והן כאנשי יחידה מיוחדת העוסקת עתה בהדרכת אזרחים בנשק. השכר ההתחלתי שמציעים הרודים למגוייסיים הוא כ־57 דולאר ליום. למיטרת תל אביב ולגורמים אחרים, נמסר כבר מידע על פעילות הגיוס הרודית, אולם השליטנות לא נקטו צעד כלשהו כדי למנוע את הגיוס.

הספר על המוסד

עבר ביקורת בארץ

סיפרם של העתונאי הנורווגי בן כריסטנסן וכתב הטיים דייוויד טינג, נבחרת המחץ, (או מ־1990) החושף את פעילותו של המוסד הישראלי למודיעין באירופה במילחמה נגד הטרור הערבי, והמתרכז בעיקר בכשלונו של המוסד בפרשת לילהאמר, לא ייגנו הידיעות שהופיעו בעיתונות זרה, כאילו הציעו גורמים ישראליים סכומי עתק למחברי הספר על מנת שיגנו, כדי שלא לפגוע ביקורת המוסד הישראלי, הן חסרות-שחר. מסתבר כי מחברי הספר לא רק נעזרו בגורמים ישראליים באיסוף החומר לסיפרם, אלא גם מסרו את כתביהם המוגמר לביקורת של מוסד ישראלי. הספר אומנם לא עבר את הצנזורה הביטחונית הרישמית, אולם מבקריו הישראליים ביקשו מן המחברים להשמיט כמה קטעים מכתביהם לפני הפירסום, ולתקן קטעים אחרים. למרות שלא נאלצו, ולא התחייבו מראש לעשות זאת, מילאו המחברים את בקשת הגורמים הישראליים.

ליבני הטיל וטו

על שידור ראיון

עם האדם השלישי

סיכסוך חריף פרץ בין מנכ"ל רשות השידור, יצחק ליבני, לבין מנהל הרדיו חגי פינסקר, בעקבות הוטו שהטיל ליבני על טיפול הרדיו בפרשת סיפרו של אברי אלעד. בידי הרדיו היה ראיון מאלף עם אברי אלעד, שאותו ערכה בזמנו השרנית המעולה עדנה פאר. פינסקר רצה להשתמש בו כאשר התעוררה פרשת עסקי הביש מחדש, בעקבות פירסום הספר. ליבני הטיל וטו, מחשש להגובה שלילית של גופים ממשלתיים על כך, ולכסוף אישר לשידור רק קטעים ספורים מתוך הראיון.

מתרחב החרם היהודי

על התיירות למכסיקו

נטינותיו של נשיא מכסיקו, לואיס אצווריה, לרכך את הרושם שהשאר גינויה של ארצו לגבי פעולת צה"ל באנטבה על יהודי ארצות-הברית, העלו עד כה חרם. נראה כי החרם היהודי על התיירות למכסיקו

הגיע לממדים כאלה שהוא פוגע בכלכלתה של המדינה, שמרבית הכנסותיה הן מתיירות. כדי להתגבר על החרם פתחה ממשלת מכסיקו במיבצע חסרתיקדים, שבו מושקעים מיליוני דולרים. זהו מיבצע פירסום בגדולים שבשיתונים ובכתיבית העת האמריקאיים, שבהם מפרסמת עתה ממשלת מכסיקו מוספים מיוחדים, הכוללים לפעמים 24 עמודים, המיועדים להדש את זרם התיירות לארצה.

אמני יפו תובעים

התפטרות שכטרמן

אמני יפו העתיקה, ובעלי הגלריות לצמנות שם, החליטו לתבוע את התפטרותו של ח"כ אברהם שכטרמן מתפקיד רושבראש הוועדה לפיתוח יפו העתיקה. ההחלטה התקבלה לאור התנגדותו של שכטרמן ביום שבו שבתו הגלריות, כאשר התייצב מעברו השני של המיתרס. אמני יפו העתיקה, הסובלים באהרונה ממושב כולני בעקבות התמערות המבקרים באיזור, רואים בשכטרמן את האיש האחרון למצבם, פנו לראשיהעיר, לשר התיירות משה קוד ולמנהל מינהל מקרקעי ישראל, מאיר זורע, בתביעה לפטר את שכטרמן או להביא להתפטרותו. מיעוט המבקרים באיזור התיירות של יפו העתיקה מוסבר, בין השאר, בפתחתה של כיכר אחרים בצפון תל-אביב, המושכת אליה עתה את רבית תיירי הפנים והחוץ.

אישיות בכירה

הפקידה מיליון

דולר בשווייץ

אישיות ישראל בכירה, שאינה מי מדאת עוד תפקידים רשמיים, וממלכתיים כבעבר, הפקידה באחרונה סכום העולה על מיליון דולר, בבנק השווייצרי "קרדיט בנק". למרות סודיות החשבוני נות והפקדות בבנק השווייצרי, עצם עובדת פתיחת החשבון והפקדת ה־1 סכום בבנק, עיידיו האישיות בעלת השם העולמי, הפכה לשיחת היום כי חוגי הבנקאות בשווייץ. הסכום שהופקד מורכב, ככל הנראה, מתמלוגים ומחכנסות שהיו ל־ אותה אישיות בחו"ל. לא ברור אם האישיות קיבלה היתר מאוצר המדינה להפקיד את הכסף בבנק השווייצרי.

שירות למכובדים

ב"אל-על"

שירות חדש של אל-על, נועם, נוסע־עסקים-מכובדים, נפתח באחרונה על-ידי חברת-התעופה הלאומית. שירות נועם מיועד לכ־5000 אנשי-עסקים ישראליים חסמים ב"אל-על" לארצות-הברית לפחות לשלוש פעמים בשנה, ומשלמים מחיר מלא עבור כרטיסיהם. השירות מתבטא בליוייו של הנוסע על-ידי דיילות שלום, הכנת מקום מיוחד במטוס, וטיפול בגמל-התעופה של ניוירוק כאשר הנוסע מגיע לשם. כן מספקים סניפי אל-על ברחבי העולם שירותים מיוחדים ושירותי-דואר למטופלי שירות נועם. עד כה זכה השירות בהתעניינות מועטה בלבד, והרולפק המיוחד של שירות "נועם" כנמלית-התעופה כדגוריון כדור משרת גם נוסעים רגילים של החברה.

שביתת-אזהרה

סודית בטלוויזיה

צלמי הטלוויזיה בירושלים ערכו בשבוע שעבר שביתת-אזהרה בת יום אחד, שנשמרה כסוד כמות. הצלמים דרשו מינוי מנהל למחלקה שלהם אשר ידאג לשידור-עבודה תקין, וכן להעמיד לרשותם חדרים-מנוחה ראויים-לשמם. הנהלת הטלוויזיה הבטיחה למנות מנהל-מחלקה עוד

השבוע. בינתיים יש שני מועמדים לתפקיד: הצלמים שרגא מרחב ויעקוב ספורטה. כן הבטיחה ההנהלה להעמיד לרשות הצלמים חדר-מנוחה מרווח. הצלמים הודיעו, כי אם לא תתמלאנה תביעותיהם עוד השבוע, הם יפתחו בשביתה ממושכת.

יעקובי פיטר את

מוכ"ל המכון

לתחבורה

הפקידות הבכירה של מישרד-התחבורה נדהמה השבוע לשמוע על פיטוריו של מנכ"ל המכון לתחבורה, אורי בן-אפרים, מי שהיה סמנכ"ל מישרד-התחבורה. שר התחבורה גד יעקובי פיטר את בן-אפרים, בעת שזה נמצא בשליחות בחו"ל. מבלי להודיע לו על כך כלל. תחתיו מינה יעקובי את דויד כוכב, מי שהיה היועץ הכספי של שר-הביטחון, לתפקיד מנכ"ל המכון לתחבורה. צורת הפיטורין, והפיטורין עצמם של מי שנחשב כאחד המומחים היחידים בארץ לענייני תחבורה, עוררו התמרמרות רבה בצמרת מישרד-התחבורה.

מזכיר-ראשי חדש

לביהמ"ש המחוזי

בתל-אביב

בתחילת החודש הבא עומד עזרא ברוך להתמנות כמזכיר-הראשי החדש של בית-הדין המחוזי בתל-אביב, במקומו של אברהם מטלון, המכהן בתפקיד זה 25 שנים רצופות. ברוך, שכיהן עד כה בתפקיד סגן-המזכיר-הראשי, מתעתד לחולל מהפכה בסידורי המזכירות של בית-הדין המחוזי, ולהעלות על פסים של מינהל מודרני. הוא עלול לקומם בכך נגדו את הפקידות השמרנית, שאינה מעוניינת בשינוי תנאי-העבודה בבית-הדין המחוזי.

על סי-בי-אס לא

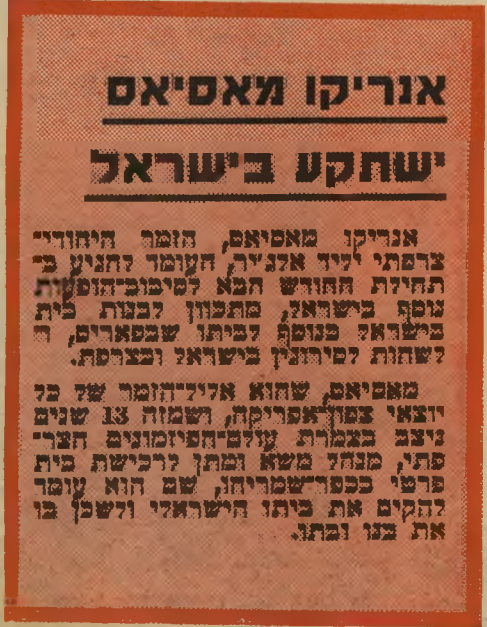
נאסר להציג בארץ

שעתם של מפיקי סרט-הטלוויזיה של חברת סי-בי-אס, על מיבציה-הנחות של צה"ל באנטבה, כאילו נדרש מהם להתחייב שסרט לא יוקרן בארץ (העולם הזה 2033). לא היתה מדוייקת והיא, ככל הנראה, תוצאה של איהבנה. בהסכם שהיה למפיקי הסרט עם דובר צה"ל, שהושיט להם את הסיוע ממעם שידטונות הצבא, הוכנס סעיף מפורש, שאומר כי לפטוריהם ישראליים שמורה האופציה הראשונית לרכוש את הסרט להקרנה בארץ ללא תשלום, אם תרצה בכך.

אוריקו מאסיאם

ישתקע בישראל

אנריקו מאסיאם, הזמם היחודי צרפתי יליד אלג'יר, העומד להגיע בתחילת החודש הבא לסיבוב-הופעות נוסף בישראל, מתכוון לבנות בית בירושלם בנוסף לביתו שבפאריס, הן לשנות לפירוזין בישראל ובצרפת. מאסיאם, שהוא אליזיהומר של כל יוצאי צפון-אפריקה, ושמוזה 13 שנים ניצב בצמרת עולמית-הסימפוניים הצרי פתח, מנהל משא ומתן לרכישת בית פרטי כספר-שמריהו, שם הוא עומד להקים את ביתו הישראלי ולשכן בו את בנו ומתו.

לֵבֶן.נֹ.קָל נֹ.קָל-נֹ.קָל

אינו משמין, ללא סוכר

משקה תוסס ב-3 טעמים-אורנג', קולה, לימון.

מיוצר ומשווק ע"י תשלובת מבעלי טמפו בע"מ
על פי זכיון של חברת נויקל ניו יורק ארה"ב

נו-קל זה הסוד שלה...

היא שותה, ושותה, ושותה, ושומרת על הגיזרה

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי • המוערכת והמנוחה: תרז אביב, רחוב גורדון 3, טלפק 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקו: "עודמפרס" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: "מ"ד" בע"מ • גדופות: "צניקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קיא קי

ריז בכונה. אחרים ראו בכך הכתמת שמו של צה"ל. אנחנו סברנו שיש להוציא את האמת לאור דווקא כדי לטהר את נשקו של צה"ל ולהציגו כצבא המוכן להעניש בכל חומרת הדין חיילים החורגים מסמך כותם ומבצעים מעשייועה והרג.

היו לנו חילוקידיעות קשים בנושא זה עם גורמים רשמיים. אלה טענו, למשל, כי הרמטכ"ל עצמו חקר אישית את החייל שמרובהו נפגעה לינה נבולסי והגיע ל- מסקנה כי הוא ירה בה בשגגה. יחד עם זאת הורה הרמטכ"ל להמשיך בחקירה רשמית לפי הפרוצדורה המקובלת. לפני מיספר שבועות נמסר כי צה"ל החליט להעמיד לדין קצינים האחראים. עלי-פי כתבה-האשמה שהוגש נגדם, וכך שאחמד שייך דיב מחלול הוכה באכזריות למוות. בשבוע שעבר נמסר על ההחלטה להעמיד לדין את החייל שירה והרג את לינה נבולסי.

אם העולם הזה תרם רק במעט לכך שפרשיות אלה יגיעו לידי בירור מייש פטי, מבלי שתטושטשנה ותועלמנה, יש בי

כשיא ההתפרעויות בגדה המערבית. בחודשים אפריל-מאי השנה, עורר עליו העולם הזה את זעמם של גופים וגורמי מים רבים. כמה מהם היו גופים רשמיים מכובדים.

היה זה בשל הסיבה שהעולם הזה היה העיתון היחיד שלא היה מוכן לקבל כפשוטו את הודעות דובר צה"ל, בדבר הקורבנות והחללים שנפלו בגדה, כאשר חיילי צה"ל נאלצו, "לירות באוויר". התי מונה שהצטיירה כתוצאה מהודעות אלה, כאילו המפגינים אינם אלא ציפרים מעור פפות הנפגעות כל אמת שנורות יעור באוויר, היתה מעבר לחיזון סוריאליסטי אבסורדי.

אף עיתון בישראל לא טרח לבדוק בשטח כיצד באמת נופלים חללים בעי-מותים שבין המפגינים וחיילי צה"ל. העולם הזה עשה זאת. לפחות בשני מיקרים העלו חקירות העולם הזה כי הדברים לא איר-עו כפי שתוארו בהודעות דובר צה"ל. המיקרה הראשון היה מקרהו של אחד מד שייך דיב מחלול, קומוניסט מהעיירה סלפית שבשומרון, שהגיש את מועמדותו לראשות עיריית עיירתו.

העיתונות הישראלית פירסמה את הגיר"ס הירשמית לפיה מת האיש מהתקליב-כתיב שאירע לו כאשר נעצר לחקירה. כתב העולם הזה מרסל זוהר יצא לשומרון, בדק את פרטי המקרה. מסקנתו, כפי שהתפר-סמה בכתבה מחלול המוות (העולם הזה 2013: אחד מחלול נפטר אחרי שהוכה באכזריות עליידי חיילי צה"ל יחד עם חמישה עצורים נוספים.

הצנוורה לא התירה בשעתו לפרסם את כל מימצאי החקירה בטענה שהפרשה נמי-צאת בחקירת המישרה הצבאית. משום כך הופיעה כתבתו של זוהר עם כתמים לבנים, שהעידו כי לא ניתן לנו לפרסם את מה שידענו על הפרשה.

כעבור חודש וחצי חקר מרסל זוהר את פרשת מותה של לינה נבולסי בת ה-17, בת אחת המיטפחות המכובדות בשכם. הודעת דובר צה"ל היתה כי היא נהרגה בגי בשגגה, כתוצאה מפליטת כדור של חייל, לשם במהלך הפגנה בשכם. הוושל הצבאי של שכם, נאמר בהודעה, התנצל על התקי-רית בפני ההורים.

מבדיקת העובדות בשטח הצטיירה תמיר-נה אחרת. העולם הזה תיאר אותה בכתבה רצח בשגגה (העולם הזה 2020). הסתבר, עלי-פי עדויות עדי-ראייה, כי לינה נבול-סי ייתרה בידי חייל שרדף אחריה אל תוך ביתה, לשם נבלטה מאימת ריחות שגורו ברחוב לעבר הפגנה של תלמידים. כאשר הגיעה לקומה השלישית בביתה התכופפה מעל מעקה המדרגות בחצר, כדי לראות אם החייל שבא בעקבותיה כבר יצא. היא חשפה או את ראשה מול כוונת הרובה ונורתה למונת.

קורבן לינה נבולסי
לא לטאטא

כך פיצוי על הטענות שהוטחו נגדנו בעת פירסום חקירות העולם הזה בשתי הפר-שות.

בריאותה הנפשית של אומה, תלויה לא במעט בכושרה ויכולתה שלא לטייה דבי-ריעם, לא לטאטא פרשיות בלתי נעימות אל תחת לשטיחה, ולא להניח למורסה להצי-טבר, לטפוח ולסכן את הגוף החי.

להתייחס לשערוריית המילגות של המנכ"ל-בחופשה של משרד-החינוך, אלוף (מיל), אלעד פלד. בחיור צדקני נטל רועה קטע עיתון ואמר, בערך, את הדברים הבאים: "סוף-סוף מצאנו התייחסות בעיתונות לפר-שת המילגות של מנכ"ל משרד-החינוך אלעד פלד..."

הקורא התמים, שהחמיץ את התוכנית, סבור ודאי שבקטע זה החל רועה לקרוא את כתבת-השער של העולם הזה מלפני שבועיים (העולם הזה 2032), שחשפה את שערוריית פלד, או לפחות להתייחס אליה. אך לא, מה שהרועה מצא באחו היה מא-מר ראשי של דבר, שהתייחס לפרשה, שהתפרסם שמונה ימים תמימים אחרי שכתבת העולם הזה על פרשת פלד ראתה אור.

צריך לזכור כי רועה הטיף לא פעם מוסר במדורו הטלוויזיוני לעיתונות הישראלית, הנוהגת להעתיק ידיעות ללא התייחסות למקור. הפעם הוא נכשל בדיוק במה שהוא מאשים את האחרים. העיי-תונאי שברועה אל היה שונה משאר העיי-תונאים בעיתונות הישראלית, נהג בשבוע שעבר בדיוק כמותם.

התפתחות התהודה העיתונאית והציבורי-רית, בעיקבות גילויי העולם הזה על שערוריית מילגות פלד, היתה אופיינית. תחילה מופיע העולם הזה עם הגילוי, שכלל פירוט מדויק של הסכומים שנטל עימו מנכ"ל משרד-החינוך בצאתו עם רעייתו להשתלמות בארה"ב. התגובה על הפירסום: דומיה, קשר של שתיקה.

אף עיתון אינו מנסה לצטט את הידיעה ולייחסה, חלילה, להעולם הזה. אף אחד מהעורכים אף אינו טורח להפעיל את כתבי עיתונו כדי שיבדקו את הידיעה שפורסמה בעולם הזה וימצאו אם יש בה ממש. איש אינו מאשר או מכחיש. איש אינו מגיב, לא פלד ולא שר-הינוכר, אהי רון ידלין.

כעבור שבוע מעלים שני סטודנטים מר-חיפה את הפרשה במיברק בהול שהם משגרים לשר-החינוך. אביב שהם, יושבי ראש אגודת הסטודנטים בטכניון ויוסי שפטר, יו"ר אגודת הסטודנטים באוניברסי-טת חיפה, מברקים לשר-החינוך כדלהלן:

"לאור העובדה שמנכ"ל משרד-החינוך והתכרות, מר אלעד פלד, פנה בהיותו בתפ-קיד לתורמים לצורך קבלת מילגה ללי-מודים בחו"ל, אנו פונים אליך להודיע למר

קורבן אחמד מהלוד
לא לטשטש

פלד כי עליו להחזיר את מלוא הסכום (כחצי מיליון ל"י). "במידה ומר פלד יסרב להיענות לבק-שה מוצדקת זו," מוסיף המיברק ואומר, "אנו דורשים ממך להפעיל את סמכותך ולכפות עליו את החזר הכספים האלה. למיותר לציין את הפגם הציבורי למע-שהו זה של מנכ"ל משרד-החינוך והתרי-בות, במיוחד בהתחשב במצב הכספי הי-רועע של משרד-החינוך בשנה זו."

מנהיגי הסטודנטים, שהתייחסו במיברקם למה שפורסם בעולם הזה כאל עובדה, לא מצאו כל פגם ציבורי בכך שלא ציינו 'כלל במיברקם את המקור ממנו שאבו את העובדה שהעלתה את חמתם. עתה, אחרי ששוגר המיברק, נדלק אור ירוק ברמזור, שאיפשר לאמצעי-התיקשור-רת בארץ לטפל בפרשה. שידורי ישראל, שאחרי הופעת העולם הזה עם סיפור העשרורייה לא התייחסו אליה כלל, פנו עתה אל פלד, הוישב ולומד בניו-יורק, כדי לבקש ממנו תגובה. לא חלילה, על גילויי

העולם הזה, אלא על טענות הסטודנטים החיפאיים שהסתמכו על מה שפורסם בי-העולם הזה.

העיתונות הישראלית, השואבת כנראה את רוב ידיעותיה מתוך האונה לשידורי הרדיו והטלוויזיה, מצאה אף היא לנכון, סוף-סוף, להתייחס לפרשה. היא צייטה את הכחשתו המשוורת של פלד, שלא היתה הכחשה כלל, שכן לא התי-ייחסה לדברים בהם הואשם. ועורכי דבר הקדישו לפרשה את אחד ממאמריהם הראי-שיים. שוב, מבלי להתייחס כלל למה שתתי-פרסם בעולם הזה יותר משבוע קודם לכן, ההימנעות המודעת והמכוונת מאיזכור מקור הפרשה, היא אחת הרעות החולות של העיתונות הישראלית. אולם תמורה ממנה התופעה השנייה שהתגלתה הפעם: פירסום ניסיון הכחשה מצלי לפרסם או לפרט את האשמה. קל לשער מה היתה מתרחש בישראל אילו, למשל, מבלי לפרט מה הן האשמות שהועלו נגד מנכ"ל החברה לישראל בשעתו, מיכאל צור, הי-תה העיתונות הישראלית מפרסמת הכחשה של צור בנוסח: "אני לא רוצה"

אלעד פלד בשער "העולם הזה" אין האשמה - הכחשה יש

לא היתה מתייחסת לעובדה זו. אבל, כך בדיוק היא נהגה בפרשת פלד. עיתונים הדפיסו את הכחשתו מבלי לפרסם ולוא אף מילה אחת מה הן הטענות נגדו. כך יכול היה פלד להתכסות באיציטלה של חסיד תמים, הטוען שהסכום של חצי מיליון ל"י לשנה שקיבל אינו מורכב מחמש מילגות, אלא משתיים וכי לא נטל מילגות שהיו מיועדות לסטודנטים. אולם לא דברים אלה הם שורש הבעייה. הנקודות המרכזיות הן, האם יש סמכות מוסרית למנכ"ל משרד-החינוך להשתלם בתקציב של חצי מיליון ל"י לשנה, שעה שמישרדו מקצץ שירותים בשל חוסר תקי-ציב? והאם הוא היה זוכה במילגות בשי-עור כה גבוה לולא כיהן בתפקידו כי מנכ"ל משרד-החינוך והתכרות?

כשם שאין להעלות על הדעת שמנכ"ל משרד-התכרות, למשל, רשאי לקבל מכונית במתנה מחברת מכוניות, שהוא בא עימה במגע בחוקי תפקידו, כך גם אין מנכ"ל משרד-החינוך רשאי לקבל מילגות מגופים שעמד עימם בקשר בתור-קף תפקידו. זה הרבה יותר מאשר פגם אסטטי. היועץ-השפטי לממשלה ומקביר-המדינה חייבים לבדוק פרשה זו עד תור-מה, כדי לקבוע אם אין בה עבירה חמורה על חוקי התקשור, והמסור הציבורי.

בעיות שתוכל גם בלעדיהן...

לקביעת המועד המתאים לך לפגישה - תוכל להתקשר עם הנהלת מרכזי הייעוץ, בטלפון 03)54570 רח' יהודה הלוי 14, תל-אביב או להכנס לסניף בנק דיסקונט הקרוב. מנהל הסניף ישמח לקבוע עבורך פגישה באחד ממרכזי הייעוץ.

ועתה...
מרכז הייעוץ ברח' יהודה הלוי 14, תל-אביב
- עומד לרשותכם כל יום, משעה 8:30
עד 14:30 ברציפות. טלפון 03-54570

יש אנשים שאינם יודעים מה לעשות בכספי הפיצויים או התגמולים שקבלו.
יש אנשים שאינם מנהלים את נכסיהם בצורה היעילה והריווחית ביותר.
יש אנשים המשלמים מסים יותר ממה שהם חייבים.

האם אתה יודע במה כדאי היום להשקיע כסף?
האם אין לך ספקות לגבי מה שרצוי לעשות בנכסי דלא נידי של המשפחה או בסכום כסף גדול שהגיע לידך?
אולי נחוצה לך עצה טובה? אולי אתה זקוק לרעיון מוצלח או הסבר ממצה? ביכולתנו לעשות זאת.

אצלנו, במרכזי הייעוץ של בנק דיסקונט פועלים צוותי ייעוץ המורכבים מכלכלנים, משפטנים ובנקאים, כל איש מומחה בתחומו. רעיון שלהם - שווה הרבה. עצה מקצועית וקולעת ללא כל תשלום ובסודיות מוחלטת!

מרכז לייעוץ פיננסי

עוד שרות של הדיסקונטאים
הניתן ללקוחות - חינם!

הדיסקונטאים בתנופה יוצרת

לכל החומר האמור. ברצוני להתעכב רק על קטע שמאד צרם לי. בכדי לתאר את ימי ילדותו וסבילו של אבני אלעד, הנובעים מחיימישפחה מעורערים, השתמש אבני בכתיבו שנשלח לבר-שמן להתחנך בסביבה אכזרית.

האם ידוע לו שבן-שמן היא פגינה בארץ (אם לא בעולם), האם ידוע לו שילדים רבים מצאו כאן בית חם (ולא אכזר, כדב' ריו)? יכולתי להאריך ולכתוב על מקום זה עד בלי די, שהעיקר בהם היא אהבת האדם.

שרה בני-הרור, חולון

הכוונה לא היתה לומר שבן-שמן היתה אכזרית, אלא שגורלו של נער חסר-מישפחה, עולה חדש, שנקלע לחברת-ילדים בבן-שמן (או בכל מקום אחר) הוא אכזרי. על כך — עדותו הספרותית של דן בראמונג, למשל.

כל הכבוד לנכים!

בימים אלה הסתיימה בטורונטו שבקנדה אולימפיאדת הנכים, בה הוכיחו ספורטאים ישראל את גודלתם בצבורם 32 מדליות זהב ועוד מדליות מכסף וארד — הישג גדול לכל הדעות. כואב לי כי קיימת שתיקה של אמצעי-התיקשורת (מלבד ידיעות טלג-רפיות בכמה עיתונים) על נושא זה. האם קרנה של המדינה בשטח הספורט? האם רק לאולימפיאדת הבריאים במונטריאול יש לשלוח צוותים כדי לסקר את המיש-קים, וזה בשעה שלא היתה לנו שם כל הצלחה (מחוץ למקרים בודדים)? ביבשת אמריקה עומדים המשחקים בטורונטו ב-מרכז ההתעניינות ומרבים לשרד משם שידורים חיים, לראיין את הספורטאים ו-לכתוב עליהם כתבות רבות. לדעתי על אמצעי-התיקשורת לכפר על אי-כיסוי מש-חקי אולימפיאדת הנכים בתוכניות ובכת-בות מיוחדות. ולספורטאים הנכים אומר: כל הכבוד!

זאב צ'הנובסקי, תל-אביב

השן הכואבת של האזרח הקטן

בעיקבות מודעה שהתפרסמה בעיתונות, על פתיחת תורנות מירפאת-שיניים, פנה בעלי במוצאי-שבת ה-7 באוגוסט למירפאה שברחוב ברי-טובא 49, בתל-אביב. אחות הייכנית פתחה את הדלת. רק התיישבנו והיא כבר גבתה מהנוכחים הסובלים את הסכום של 75 ל"י, ואספה את תעודות-הזהות שלהם (אולי כדי להיות בטוחה שאלו באמת שיניו שמטפלים בהן).

בחדר-הטיפולם התלונן בעלי בפני הרופא על כאבי-שיניים הן בצד שמאל והן בצד ימין. אלא שהרופא ענה לו: „מה פתאום? כואב לך רק בצד ימין?“ הוא צילם במכונת-רנטגן, נתן לו זריקה וביקש להמתין. כאשר קיבל בעלי טיפול, היה זה טיפול טוב בשן אחת. נאמר לו כי את המשך הטיפול עליו לקבל אצל רופא-שיניים, היות שזו מירפאה לעזרה ראשונה בלבד. הבהרת לאחות הייכנית כי בעלי סובל מכאבים גם בצד שמאל, ואם זו מירפאה לעזרה ראשונה לשיניים,

כפי שהיא אומרת, עליהם להגיש עזרה גם לשן השנייה.

אך נעניתי בתשובה כי „אם כואבת לו גם השן השנייה, שיבוא שוב למירפאה.“ ביקשתי שלפחות יתנו לו גלולה לארבעת הכאבים. שכן, מה טעם לעזרה אם היא לא ניתנת כמלואה? או שמא היינו צריכים בגמר הטיפול בשן אחת לצאת את המיר-פאה, לשלם שוב 75 ל"י, ואז היינו מקבלים טיפול גם בשן השנייה?

לא ייתכן שיווצר בארץ מצב שבו אין פיקוח על רופא-השיניים. כחברה בקופת-חולים הכללית, תרני להציע להקים עוד מירפאות-שיניים, כי בינתיים הביקוש גדול מן ההיצע. אני בטוחה שאם יתעסקו פחות

לפני חודשים מיספר נתמנתי כמנצחה הקבוע של התימוורת הקאמרית המוסקב-אית, ואני מביים הצגות וסירטי-טלוויזיה שם. בזמני הפנוי אני מסתובב בעולם הרחב, ומנצח פה ושם. אני מקווה כי בסתיו הקרוב תינתן לי ההזדמנות לנצח גם בארץ, על התימוורת הפילהרמונית.

יוסף גיבוען (המכונה ג'י), תל-אביב

כמה עוסק השר?

נראה לי כי הגיע הזמן להתמרד נגד הסדרים והשיטות שאינן לעצמו משרד-התיקשורת. הטלפון בבוסטיק שלי נותק, עקב אי-פועל החוב. אינני מתייחסת לנו-הג הנפסד, שלפני מנותק הטלפון ללא הור-דעה מראש ומבלי לוודא את הסיבה לכך (במיקרה שלי, אושפותי בבית-החולים).

לא זו בלבד שמוטלת סנקציה כספית עם חיבור הקו מחדש, אלא שפרעתי את החשבון ביום 21.7 בשעות הבוקר המוק-דמות, ועד היום לא חובר הקו מחדש, למרות פניות חוזרות ונישנות מאחר ש-מכשיר-הטלפון הוא ציוד חיוני ביותר בעיסקי.

אני יודעת שחיבור הקו לא מצריך עבו-דה של למעלה מוקה. זוהי התעללות בחיבור המנויים, אולי התעסקותו של שר-התיקשורת (כמוהו כשרים אחרים) בעניינים העומדים ברומו של עולם (אני טבה, או"ם, ביטחון וכד') אינה מאפשרת לו להקדיש זמן לנושאים שהוא מופקד עליהם. אין לי הסבר אחר לכך.

רחל אייכנר, תל-אביב

קברים לראשים

באחד הימים עברתי על-ידי בית-הקברות הישן שברחוב טרומפלדור בתל-אביב. כאשר הגעתי בקצה החומה, לדלת-ברזל מסורגת, הצטיי פנימה מתוך סקרנות. ראיתי פינה אחת בלבד של בית-הקברות, וכולה מטופחת וירוקה מדשא רענן, נעים לעין לאורך הקיר המערבי. בתוך אחוזת

המלבן הירוק עומד קבר אחד ויחיד, ועליו באותיות בולטות השם — מרדכי נמיר.

כידוע, היה המנוח נמיר בחלק מהיין ראש-עיריית תל-אביב. ובלי משים בא לי שהאחוזת המלבנית הירוקה והריקה „מחכה“ למי שהיו ומי שעתידים להיות ראשי-העירייה תל-אביב, ואם זה כך, חשבותי שמן הראוי שעובדה זו תהיה מונצחת על עמודי העולם הזה.

יוסף פדיגלמן (כנפי), תל-אביב

האם כשל הרב?

ברצוני להביע את פליאתי על הכתבה „הרב מבית-שאן“ (העולם הזה 2030).

כתבה זו היתה פשוט התעללות באדם ישר, שהעולם הזה אפילו אינו יודע אם אכן הוא אשם או לא.

במקום לפגוע באדם חף-משפט, אולי מוטב היה לחכות עד אחרי המישפט, אם בכלל יוגש, ורק לאחר-מכן לשקול את הדבר.

יאיר קינן, יפו

העולם הזה הביא את הנושא לידיעת הציבור, משום שיש בו עניין ציבורי רא-שון במעלה. הכתבה היתה מוזנת, הביאה את גירסות שני הצדדים, זו מזו, ולא קבעה דעה לגבי אשמתו או חפותו של אחד מן הצדדים — בניגוד למה שעשה הקורא קינן עצמו.

בן-שמן — לא אכזרית

קראתי את דבריו של אורי אבנרי על „האדם השלישי“, ואין ברצוני להתייחס

אישה השנה

המועמד שלי לתואר אישה השנה תשל"ו, הוא הרמטכ"ל רבי-אלוף מוטה גור, שהצליח להחזיר את ארון העם בצת"ל בעקבות מיבצע אנטבה.

היושע לפידות, כפר-סבא

אישה-השנה הוא נשיא אגודת, הפילד-מרשל אידי אמיך, שמשגע את כל העולם וגם את הישראלים.

צבי מזמור, תל-אביב

...ראשה-המשלה, יצחק רבין, שלמרות כל הביקורת שניתכה עליו מכל הצדדים הצליח לנווט את ספינת-המדינה בשלום בדרך החתחתים.

ברוריה גיר, ירושלים

אישה-השנה הוא, כמוכן, אשה: מיסיתבל רינה מור, הישרא-לית שהגיעה למע-מד החשוב ביותר בעולם.

מור

הנה קדוש, רחובות

אני משאיר לכם לבחור למי להעניק את תואר אישה-השנה, אבל הייתי רוא-צה להציע לכם כמה שמות לאנשי-השנה בתחומי ה-חיים השונים, שאי-ם נוהגים לבחור

בצמוד. מדינאי השנה: ברנזו קרייסקי; אישה-הביטחון: מפקד חיל-האוויר בני פלד; איש הספורט: אסתר שהמורוברט; אישה-השנה בכנסת: אהוד אולמרט; אישה-הדת: הרב מנחם פרוש.

ע. נחמיאס, פתח-תיקוה

שמורת בדווים

בעיקבות ידיעה שפורסמה על החלטתו ה„אמיצה“ של שר-החקלאות בדבר פער-לות שיטור נגד הבדווים, המתמקמים באדמות שהוכרו כ„אדמות הלאום“ (?), ברצוני להציע הצעה על-פי הדגם האמי-ריקאי, שהוכיח את עצמו מה מאתיים שנה, וזוהי הצעה לפתרון בעיית „עדרי הבדווים“, המעוים לטעון ששיבה על אדמות אלה מה מאות בשנים, גורמת, כביכול, לבעלות עליהם.

הבעייה יכולה להיפתר בצורה מוחלטת על-ידי יצירת שמולה שתרכז את כל

הבדווים במדינה באיזור אחד. כך נוכל לשחרר את „הסיירת הירוקה“ לפעולות אחרות. לשחרר את „אדמות הלאום“, וליצור מוקד-מיסכה לתיירים — אשר ישמור על הייחוד הבדווי וימשיך את מחפשי האכסוטיות המזרחית, בדומה לי שמורות האינדיאנים של ארצות-הברית.

אסף כהן, ראשון-לציון

טלפון במוסקבה

בספורים שהתפרסמו אודותי במדור „אנשים“ (העולם הזה 2029), מופיע רק פרט אחד נכון: מיספר הטלפון שלי ב-מוסקבה. כל שאר הפרטים הם פרי דימ-יוני של הכותב, או זה שמסר לו את ה-ספורים. שמו המלא של מזכירי אינו ואסילי קרופוחוב, אלא ויקטור סלמנוביץ/גורוכוב. בראיון עם מני פאר הוא לא אמר כלל כי הוא מזכיר „אמת גיבעונית.“ מצוי עמי סרטי-ההקלטה של הראיון, וכל אחד יכול להאזין לו כדי להיווכח שה-סיפור בדוי. בכל הראיונות שלי בנגי-צה"ל ובשידורי ישראל לא הזכרתי מעולם את מה שמייחס לי הסיפור.

prince de galles

דיאודורנט

קלאסי לגבר

זמיר בע"מ ת"א המפיצים: חברת נורית בע"מ

למערכת

„העולם הזה“ דרושים

נרני העיתון

מהשנים 1952 עד 1960.

המוזכירות

עם הצעות-החוק לביטוח בריאות, ויטו אונן למה שכואב לאזרח הקטן, ייפתרו הבעיות הרפואיות.

דנית צוקר, חולון

מתנתו של המזכיר

ברצוני להודות לכם על פירסום הכתבה היפה אודותי (העולם הזה 2033). אולם חבל שבכתבה נפגעה, כתוצאה מאי-הבנה, טעות מצעי רת. פירסמתם כתיבתי לו בומנו גררו עבד רי איזה אוטובוס ישן שימש לי כסטודיו. האמת היא שאת האוטובוס הישן קיבלנו אני והי צייר עזרא אשכנזי, נזי, כתרומה מאיר-גון ציירי-הפהיהיר רגל.

מיר'ה'רה

האוטובוס נרכש בסכום של כ-4000 ל"י, והמתנה הוענקה לנו ביוזמת מזכיר אגודת ציירי הפהיהירגל, יהושע בריל. אני סבורה שכדאי להתנצל בפני יהושע בריל על העוול שנגרם לו. בפירסום הלא-מדויק של פרשת האוטובוס.

מירה הנישבסקי

רמת אסא, תל-השומר

● העולם הזה מציין ברצון את חלקו של יהושע בריל בסיוע לציירת-הפה הנכה.

צבא ההגנה להוליווד

כחייל בצה"ל, הודעתי למיקרא הידיעות שהתפרסמו בעיתונים כי ממשלת ישראל הסכימה "למכור" לחברת וורנר ברוס את הזכות להפיק סרט על מיבצע יהונתן באנטבה, ואף הבטיחה לתת לחברה ההוליוודית חיילי צה"ל כדי שאלה ישחקו כניצבים בסרט.

אני יודע אם מפקדי יבחרו בי להופעה בסרט (אני לא-כיליך פוטוגני), אבל אני מתאר לי מה תהיה הרגשתם של החיילים שכן ייבחרו כדי להופיע בסרט. חלק מהם אולי ישמחו כי נפלה בידיהם הזכות לככב בסרט הוליוודי, אבל האחרים ודאי ישאלו את עצמם: האם בשביל זה אני משרת שירות-יחובה בצה"ל?

יוסי פ., צה"ל

...העובדה שממשלת-ישראל נתנה את חסותה לסרט שמופק בידי חברה פרטית, היא מחייבת מאד — דווקא את הממשלה. אם הסרט יהיה כישלון מבחינה אמנותית ומיסחרית, תוטל האשמה על הממשלה. אין שום דרך להבטיח מראש הצלחתו של סרט-קולנוע. אילו הייתה דרך כזאת, ואם הסות ממשלתית הייתה תורמת לכך, היו כל מפקדי-הסרטים הולכים בה. משום כך, לדעתי, חייבת הממשלה לבטל את תמיכתה בסרט יחידי על מיבצע אנטבה, ולהתיר לכל מי שרוצה להפיק סרט כזה להשתמש בחומר כרצונו. ללא כל מיגבלה וללא כל קשר רישמי עם הממשלה.

מאיר דנון, תל-אביב

מישפט המציאות

ארץ זו — תקרא לה ארץ-ישראל או פלסטין — שייכת לשני העמים: העם העיברי הישראלי והעם הערבי הפלסטיני. בתקופת שילטונו של הכובש הור הבריטי, חולקה הארץ לשניים.

חלקה המזרחי, מהירדן מיוזחה, ניתן לעבדאללה איבן חוסיין אלהאשמי, שהיה נטע זר שנשלח בארץ לאו, עליידי שילטון זר. הוא הומלך בחלקה המזרחי של ארץ-ישראל אחרי שגורש מארצו, חי ג'אן, עליידי איבן אליסעוד והוא — עבי-דאללה — קרא לחלק זה של ארצנו בשם "ירדן".

הלוחמים העיבריים גירשו את השילטון הבריטי הור מחלקה המערבי של ארץ-ישראל, והקימו בה שילטון עיברי. במהותית המלחמה שלחמו אנשי המדינה שזוהי עתה קמה, נגד כמה מצבאות ערב שפלו, ניצל הליגיון הערבי האשמי את המצב, וכבש חלק גדול מהגדה המערבית של ארץ-ישראל, כולל את העיר ירושלים. זאת, עד שנת 1967, כשישראל כבשה חזרה את הגדה המערבית במלחמה שבה ניגף אותו ליגיון, שעליו פקד נכדו של עבי-דאללה, חוסיין האשמי.

עד 1,800 ל"י מענק

- מענק עד 1800 ל"י.
- הצמדה למוד.
- פטור ממס.
- הבנק מבטח את החוסך על חשבונו

בבטוח חיים, להבטחת המשכיות תשלומי החסכון שהחוסך התחייב עליהם.

חסכון 18000

הבנק הבינלאומי הראשון

בשילוב מעניין של פוליטיקה ועירום. אז אל תשנו עורכם, ואל תהפכו לרציניים מדי. יש מספיק מקום בעיתון גם לכתבות רציניות וגם לבידור.

קורא, רחובות

● לדוגמה, ראה את הגיליון הנוכחי.

פ. יזהר: התפוח והעץ

במאמרו "חירבת יזהר" (העולם הזה 2032) צדק אורי אבנרי לכל אורך החזית, מלבד בנקודה אחת, שהיא אישית, אך לא בלתי-חשובה לגבי הבנת ס. יזהר. אבנרי רמו על "תסביך אדיפוס" של יזהר. האמת היא הפוכה. הצרה של יזהר היא דווקא שהיה משועבד לאביו, שמעולם לא מרד, ושהוא זקוק ל"פירר" שימלא בעולמו את מקום האבא שאיננו.

יזהר לא הלך אחרי דודו הנפלא, משה סמילנסקי, ההומאניסט, חובב התרבות הערבית, אלא אחרי אביו, זאב סמילנסקי, שהיה שוביניסט פרוץ, צר-אופק ותוקפני. לדוגמה: בשנת 1907 כתב יצחק אפשי טיין, איש העליה הראשונה, מאמר שנראה כיום כנבואה חיה. בין השאר אמר: "העם הזה (הפלסטיני) הוא אך חלק קטן מגוי גדול, המחויק בכל סביבות ארצנו: בסוריה, בארמניה, בפרס ובמצרים... אל לנו לבטוח באפר המכסה את הגחלת; זיק אחד יתמלט ויהיה לתבערה שלא תיכבה... העם העברי... הוא אח לדיעה ולפעולה לכל העמים המתעוררים לחיים, מתייחס באהבה וברצון אל שאפותיהם ומפתח בקירבם, בבוא עימם במגע, את ההכרה הלאומית שלהם".

אפשטיין קרא ליהודים, להתרחק מלאור (המשך בעמוד 8)

הערב בהגרלת כדור הזהב של מפעל הכיס

פרס ראשון	500.000
פרס כדור הזהב	300.000
פרס ראשון עשוי להצטבר ל:	800.000

הערב בטלוויזיה תוצאות ההגרלה

בחזרה מהחופש ומהנסיעה

את הסרטים שצילמת תן לפיתוח ל"פוטו-ברנר" פיתוח צבעוני ע"י המעבדות הגדולות בארץ. מבחר גדול של מקרנות לסרטים ולשקופיות. צלומי פספורט בן-רגע!

פוטו-ברנר כיפה רחוב החלוצי 31

(המשך מעמוד 7)

מיות צרת־מבט וצרת־עין, הרואה רק את עצמה... לבוא בברית עם הערבים ולכרות עימם אמנה... (למען) תחיית שני עמים עתיקים, בעלי כשרונות ורבי־עמדות, המשלימים זה את זה."

נגד מאמר זה התקומם או אביו של ס. יזהר, זאב סמילנסקי, שכינה את עצמו "ופסי". בסידרת מאמרים האשים את אפשטיין ב"הזיות" וטען ש"ליבו נמשך אחרי הערביאים העלובים", ושהוא "רואה צל הרים כהרים".

סמילנסקי

הוא שאל: "האמרי גם אין לנו דאגה אחרת מאשר לדאוג לגורל הערבים ש" בארץ ישראל?" (פרטים על הוויי כוח: אהרון כהן, ישראל והעולם ה" ערבי, עמוד 74 ר" הלאה).

סמילנסקי היה רק אחד מרבים שביטאו או דיעות אוויליות אלה, ושגרמו בכייה לזרוננו. גם עכשיו שורצת הארץ אנשים כאלה — ואחד מהם הוא בנו, המסתיר אותם הרגשות הפרימיטיביים תחת מעטה מיסטי וסיגנון מגופה.

אברהם גאון, ירושלים

מאמרו של אורי אבנרי, חירבת יזהר, שבו הוא מצביע בצדק שאימי מילחמת האזרחים משותפים לכל היבשות והתרבויות ולא רק ל"עולם הערבי", הוא נכון מאד. ראוי רק להוסיף שלא רק שאין לנו יכולים לברוח מהמורח־התיכון לאיזור שבו אין מילחמת־אזרחים או זוועות מילחמה, אלא אין לנו יכולים אפילו לברוח מעצמנו.

אימי מילחמת־אזרחים יהודיות, כפי שהן מתוארות בהיסטוריה היהודית, אינם נופלים מאימי לבנון 1976. אפשר היה להתחיל בסיפורי יוסף בן־מתתיהו על מילחמת־אזרחים בתוך ירושלים בזמן המרד הגדול, שבו בוודאי הרגו קבוצות שונות של יהודים, הרבה יותר אנשים מאשר הרומאים. אבל ודאי יגידו כי יוסף בן־מתתיהו כ"בוגד", הגזים ובוודאי אף המציא. לכן אסתפק בסיפורי התנ"ך.

די להזכיר את המילחמה שאירעה בעיקר בות מעשה פילגש בגיבעה. אחרי שהמילחמה הוכרעה, עשו בני ישראל בערי בנימין בערך מה שנעשה עתה בקארנטינה וברדאמור, כפי שנאמר: "וייצאו בני בנימין מן הגיבעה וישחיתו בישראל ביום ההוא שניים ועשרים אלף איש ארצה... וייצאו בנימין לקראתם ביום השני וישחיתו בישראל עוד שמונת־עשר אלף איש ארצה, כל אלה שולפי־חרב... ואיש ישראל שבו אל בני בנימין ויכום לפי חרב, מעיר מתום עד בהמה עד כל הנמצא גם כל הערים הנמצאות שילחו באש (שופטים כ')."

ואחרי שהטבה שכך והנותרים מבני בנימין, כולם גברים ללא נשים וילדים, מחפשים אפשרות לשאת נשים, לא נמצאה דרך אחרת אלא לחפש עיר אשר לא השתתפה במילחמה, ולעשות לה עוד כמעשה הר לבנון, כמו שנאמר: "לכו והכיתם את יושבי יבש־גילעד לפי חרב, והנשים והטף, וזה הדבר אשר תעשו: כל זכר וכל אשה יודעת מישכב־זכר תחרימו. וימצאו מיושבי יבש־גילעד ארבע מאות נערה בתולה אשר לא ידעה איש למישכב זכר, ויביאו אותם אל המחנה שילה אשר בארץ כנען (שופטים כ"א)."

שחק

כשם שאין להסיק מסיפורים תנ"כיים אלה מסקנות כוללניות מיוחדות על היהודים, כך גם כל מילחמה, ומילחמת־אזרחים במיוחד, היא אכזרית. לא רק מהמזרח־התיכון מתעלם יזהר סמילנסקי, אלא גם מעצמו ומעברו, שאינה שונה כלל משל כל ההיסטוריה האנושית.

פרופסור ישראלי שחק, ירושלים

תן חיונה

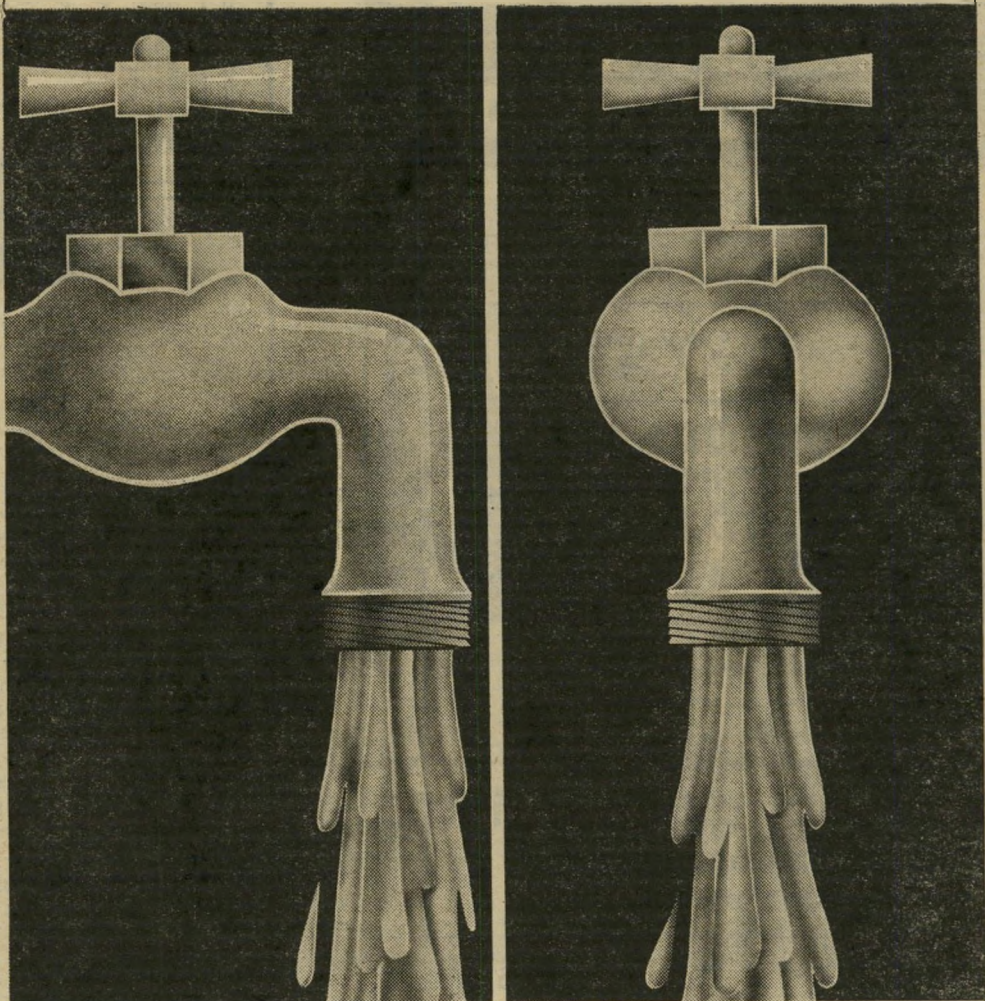
עם

זברה

משחת השניים המעולה מתוצרת עץ הזית

דיוקן של בזבז

סגור את הברז בזמן

מרכו ההסברה

נציבות המים

"העולם הזה" 721
התאריך: 23.8.51

לפני 25 שנה

שער הגיליון הוקדש לשחקנית צעירה בשם רות זקהיים, שהייתה פיקה כבר לשחק תפקידים בהצגות "חיות הנגב באות העיר" ו"בני הדוקטור". רות נישאה לאחר מכן לעיתונאי עזריה רפפורט, שעזב עימה את הארץ והמכהן כעת כדובר הקונסוליה הישראלית בניו יורק.

גיליון "העולם הזה", שיצא לפני 25 שנה בדיוק, הגיש כתבת ענק (5 עמודים) מאת פינחס לפיד, תחת הכותרת "אלוהים שהיה בסאן-ניקולאס". הכתבה מתארת עדת איכרים איטלקיים, שהתגוררו מזה זרורות רבים ברכסי הרי האפנינים. עדת האיכרים התגוררה ב-1932, והיא נתגלתה עליידי לפיד במהלך קרבות מלחמת העולם השנייה באיטליה. עכשיו עלתה העדה, והתושבים במישב אלמה נכבול הלבנון. מאורע, שגם הוא זכה לכיסוי רב בגיליון, "העולם הזה" לפני 25 שנה, הוא פסטיבל המחולות והריקודים בקיבוץ דליה (הפסיכיקה הראשון נערך ערב פרץ מלחמת העצמאות). הכתבה על הפסטיבל מציגת את המרקמה גרמ קאופמן, שהיתה הרוח המחיה בו.

כמה מזון זולל הקונגרס הציוני * הכנענים: גסיסה

איטית * עולה חדש מחונים בכפר * ד"ר אלדד ואליהו

עמיקם מקימים מיפלה * עוזרת הבית מויצ"ו שאיבדה

את כיסאה בכנסת * ניצד הפכו את סטלין צעיר ב-10 שנים

מיושרת ירושלים את הבשורה המחל-חלת. שעתידה לבוא התקשורת בקונגרס הציוני. שוטרים הוועקו למקום. עקבו אחר כל תנועת-יד של המתקרבים למקום. עירנותם המתוחה באה על שכרה: אך התקרבו שני הכנענים הצעירים. כשהכרו זים בידיהם, וכבר עטו עליהם השוטרים, אסרום כהרף-עין. הובילום למטה-המיש-טרה, החרימו את כרטיזיהם. שיחורום ב-ערבות. באותה זריזות מופתית חזרו ה-שניים אל מרכזם. לקחו עימיהם חדשה של כרזים, והגיעו שוב לבניין הקונגרס. ושוב עטו עליהם השוטרים. וחזרו. היה קשה להבין מה תפקידה של ה-מיושרת במניעת הפצת כרזים שאינם מסיתים לאלימות. יש לחשוד שהמישטרה פעלה פחות כשומרת חוק וסדר, ויותר כשומרת על כבוד המוסד הציוני העליון. אך הצלחתה היתה בדיוק הפוכה: קבוצה מבוטלת השיגה את מבוקשה בעזרת ה-שוטרים, הגיעה לעמודים הראשונים של העיתונים היומיים.

התלוצץ צעיר המקורב לכנענים: מדוע שללה מהם המישטרה את הוכחות להיעצר בגלמיה? האין להם אותה זכות להיות לקדושים כאנשי הדת? שרדו רק משוררים. מופתעים יותר מכולם מן הפירסומת הגדולה היו, אולי, הכנענים עצמם. מאן נוסד, לפני כימעט עשר שנים, הוועד לגיבוש הנוטר העברי (החוג הראשון שזכה לתואר הכנענים) ירד כוח החוג בהתמדה. מן החוג המקורי, שכלל כמה משוררים ופסלים, שרדו רק שניים: יהונתן (אוריאל) רטוש (שלח) ואהרון אמירי. שניהם משוררים. כוח

העם

הקונגרס הרוקד

"האם יש כל-יך הרבה ציונים בארץ?" שאל תייר אמריקאי שבא לקונגרס ה-4 ציוני, כשראה את שיירות-המכונות ה-ארוכות שהובילו המוני נוער. בהיותו ציוני ותיק, שביקר זו הפעם הראשונה בארץ, לא הבין כי המכונות נעות צפונה, ולא מיורחת. בו בזמן שהקונגרס נאם ואכל, התכנסו בדליה הקונגרס השני, הקונגרס שנאם ברגליים. הקונגרס הקודם בדליה, לפני 4 שנים, היה הפגנה עצומה של נוער. היתה זאת הפעם היחידה, אולי, שהתכנסו יחד כל אותם שהפכו, כעבור חודשים מעטים, לצבא מלחמת-העצמאות, ביניהם אותם האלפים שלא יכלו לחזות בקונגרס השבוע.

לעומת הקונגרס של הנוער, עורר ה-קונגרס האמיתי תשומת-לב מועטה. מע"טם הבינו את הרקע האמיתי של ה-נאומים האינסופיים. היתה זאת, ביסודו של דבר, אדישות אוהדת כלפי אלה ה-נותנים את הכסף, שביצעו לא יכלו הרוקדים לרקוד.

הפרשה המעניינת ביותר, לקהל הפשוט, בכל מסכת הקונגרס, היתה תפריט האוכל, לא תפריט הנאומים. למעלה מ-2000 איש, שנכחו בקונגרס, צריכים היו לאכול ולשחות. המיוזון, שהוכן בקומת-הרקע של בנייני האומה הבלתי-גמורים, נוהל על-ידי תלמידי בית-הספר למלונאות של הדסה, שהגיש יוסי-יוסם שלוש טונות מזון. 100 תלמידים הויעו בשתיים וחצי משמ"רות יומיות, הכינו ארבעת אלפים ארוגות, חות, שלושת אלפים וחמש מאות עוגות וארבעת אלפים ארוגות. מאחורי דלפק המכירה פתחו בנות מסכנות למעלה מ-500 בקבוקי-בירה, מזוג 4000 ספלייטה ו-5000 ספלייטה. מהמטבח במרכז ה-עיר הביאו 25 מכוניות-משא את האוכל לבניין.

"להם מגיעה תודת האומה", העיר ציר, בהסתכלו בתלמידי המלונאות, "הם הגיי-בורים האמיתיים של הקונגרס!" בצניעות מופתית שחכ את גבורת-שלו, בהאינו למה עשרות אומים, שלא כולם הצטיינו בעומק תוכנם.

אירגונים

בעזרת המישטרה, לעיחנות

היתה זאת מעין מהדורת כיס של "מרד הקנאים". שוב ניתנה למישטרת ירושלים הודמנות להכתיר את עצמה בעלי-דפנה מילוליים, להציל משואה מוסד לאומי גדול. כמה שעות לפני המאורע כבר קיבלה

המים היו ימי צנע, כך ששיחות רבות נטבו אודות מזון שהיה חסר.

המעמד השלישי

העולה החדש

כאשר ביקרה קבוצת פקידים ממשל-תיים בכפר קלאנסאוה, שבמשולש הקטן, החלו התושבים להשמיע את תלונותיהם על תנאי-חיהם הקשים. "זה לא כל כך נורא", ניחמו הפקידים, "אצלנו יש עולים חדשים, הגרים בתנאים הרבה יותר קשים". גם אצלנו יש עולה חדש, צעק אחד הילדים שהתקהלו מסביב למבוגרים. "עולה חדש?" תמחו הפקידים, "מנין?" "מתוניס", היתה התשובה.

הדבר הפליא את הפקידים. מדוע יעדיף עולה חדש להשתקע בכפר ערבי, במקום לצפות לסידור מידי הסוכנות? התושבים הובילו את הפקידים, לפי בקשתם, אל בית העולה החדש. שם, בי ביקחה קטנה ואפלה, מצאו זמן עטור זקן.

הוא מכר צברים!

מיפלות

דרך אגב, מיפלה חדשה

באולם ישה חפץ בתל-אביב שררה אווירה רצינית, כיאה למסיבת אבל. כ-200 איש באו להאזין לדברי ד"ר ישראל שייב (אל-דד), עורך המעש לשעבר, במלאת עשר שנים לצאת אברהם ("איר") שטרן, ש-נורה בגבו על-ידי קצין-המישטרה הבריטי מורטון, אחרי שנכבל בדירת-גג בשכונת פלורנטינו, בתל-אביב. המסובים היו ברובם אנשי לח"י לשעבר. ההפתעה של הערב סופקה על-ידי ד"ר שייב, שפוף הקומה, בכבודו ובעצמו. כאילו בדרך אגב, הכריז שזו אסיפת-היסוד של מיפלה חדשה.

עצם הקמת המיפלה לא היה בו כדי להפתיע. זה מכבר היה ברור שישראל שייב ואלהיו עמיקם, חברו מלח"י, יקמו מיפלה חדשה, שתטיף לכיבוש המרחב, ברוח שיריו של אורי צבי גרינברג. המיפ"לגה מצאה לה אוהדים מועטים בין אנשי לח"י, שרוח זו של שובניזם משיחי היתה זרה להם. יש מיפלה זו סיכוי-ימה לרכוש כמה נפשות בין אנשי חרות המאוכזבים.

אנשים

* כאשר רחל כגן, ח"כית ויצי"ו ב-כנסת הראשונה, החליטה לחלון את תנ"ך-עתי המצפורנו המיפלתיות, ולא להופיע ברשימה נפרדת לכנסת השנייה, לא ידעה כיצד יתקבל הדבר. השבוע ידעה: כתב ד"ר זאב פון-זוויילד בעיתונו, החמור, בנתחו את תוצאות הבחירות: "מפא"י נעשתה יותר חלשה משהיתה... (איבדה) ארבעה גרושים ספרדיים ואת עזרת-הבית מוויצ"ו."

* למחר היום בו מסר שרמה שמיר, לשעבר מייג'ור בחטיבה-היהודית-הלוחמת (הבריגדה), את פיקוד חיל-האוויר, מסי-בות מתלה, לחיים הסקוב, ראש מחלקת ההדרכה בצה"ל בן ה-32, שאף הוא שרת כמייג'ור בחטיבה-היהודית-הלוחמת, מילא לסקוב את תפקידו הרשמי הראשון: ענידת כנפיים לבוגרי בית-הספר לטייס. לידו עמד סגנו דן טוקובסקי, בן ציר ישרי-אל בשווייץ, שהחליף, במקרה, אף הוא, את אגף-ההדרכה של חיל-האוויר בסגנות הפיקוד.

* לקבוצת רופאים באלטיים, שביקרה את יוסף סטארין, אמר המרשל: "אנשי-מדע סובייטיים גאונים טיפלו בי במייוחד, הפכוני צעיר יותר בעשר שנים." המשך-סטאלין בן ה-71, בהורותו על מיקטרתו: "אני מזוקן ככל אדם אחר, אך מאז שינתי את תפריטי-לפני שנתיים, אני מרגיש במצויין ואני ממשיך לעשן די הרבה, למרות שכמעט ואין ניקוטין בטבק מיק-טרת".

* כיום מעורכי ידיעות אחרונות. ** ארוחת-צהריים טיפוסית: מנה ראשוני, נה, וודקה, מרק, שיטליק, ירקות, גוגת-פירות, תה א קפה, חסה.

National

היוצאים מן הכלל של נשיונל.

3 מרכז מוסיקלי מושלם לבית. מגבר (PMPO) 30W. מכון בעל רגישות קליטה גבוהה ביותר AM/SW/FM/FM STEREO. פטיפון משובח, רשם קול קסטות סטריאופוני ושני רמקולים גדולים. להשיג בחנויות החשמל המובחרות. מרכז התצוגה אבן גבירול 18, תל-אביב.

National
צעד קדימה אל המחר

המסקנה: לו היית רוכש כל אחד מהם בנפרד היה מחירם יקר הרבה יותר. התוצאה: חוויה שטרם התנסית בה.

1 מרכז מוסיקלי רב-גוני לבית. מגבר רב-עוצמה (PMPO) 108W. מכון AM/SW/FM/FM STEREO בעל רגישות קליטה גבוהה ביותר. פטיפון משובח בעל דיסקית תקליטים גדולה (30 ס"מ). רשם קול קסטות סטריאופוני מעולה ושני רמקולים גדולים (2 WAY). מרכז מוסיקלי ביתי המעוצב להפליא. מגבר רב-עוצמה (PMPO) 72W. צליל של 4 ערוצים בשיטת "מטריקס". מכון AM/SW/FM/FM STEREO. רשם קול סטריאופוני משובח, פטיפון ושני רמקולים גדולים (2 WAY).

כלל ידוע הוא כי בכל כלל יש יוצאים מן הכלל, ולכן מציגה חברת נשיונל 3 מערכות סטריאו יוצאות מן הכלל. כלל נוסף הוא, כי מערכת הסטריאו אינה רק נשמעת, היא גם נראית ולכן הושם הדגש במערכת אלה על עיצוב מרשים היוצר גם אווירה יוצאת מן הכלל. כל אחת משלוש מערכות הסטריאו, משלבת בתוכה את כל הפריטים המוסיקליים האפשריים: רדיו, פטיפון ורשם קול קסטות.

National, Panasonic and Technics are brandnames of Matsushita Electric.

זה כואב - פשוטו כמשמעו

תימורה חולה

לגתי ההולך בתלם. הוא אדם ישר, אינטליגנטי והומאני. היודע כי הוא נבחר עליידי מיפלגה, וכי המשך הקאר...

לטעון כי מי שפוגע בקיומה ובעצמאותה של קופת החולים, פוגע במעמד הפועלים. הסוציאליזם פועל למען מעמדה הפועלים. מי שדואג...

האחיות שאיימות עליו בשביתה. הרופאים מעליבים אותו בפומבי. הימין מסתער עליו. עסקן לאומני תובע ממנו שיתפטר. העיתונים משמיצים אותו. מול גל גואה זה עומד ויקטור שמיטוב נדהם ומשתאה. מה רוצים ממנו?

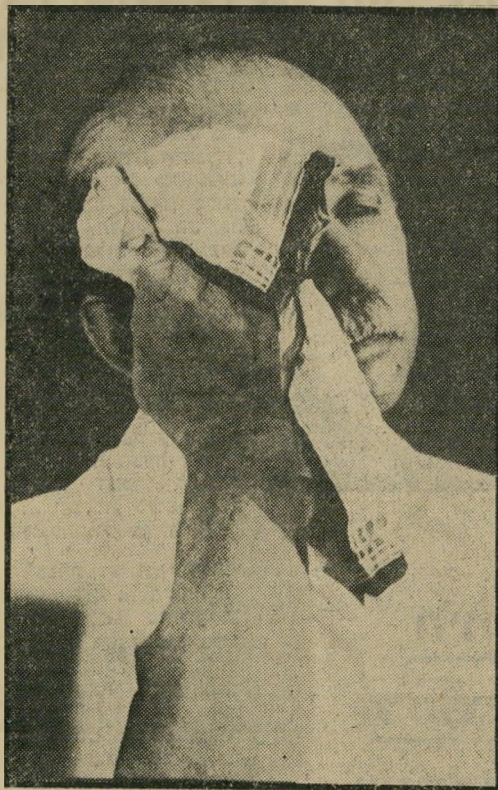
הוא לי, בנושא זה, כמה חוויות מעניינות. לפני עשר שנים ניהלתי בכנסת מעין מלחמת-גדילה למען מטרה זו. יריבי, שר-הבריאות המפ"מי המנוח, ישראל ברזילי, העיר שנשארת על הייל האחרון במערכה זו. אחרי שתביר כל המפלגות ערקו מן המאבק והשלימו עם המצב הקיים. בתירוץ זה או אחר, אחרי חילופי-הדברים הנוקבים בין השר וביני, עברתי על פני שורה של ראשי מישרד-הבריאות. הם לחצו את ידי בחמימות, ועודדו אותי להמשיך בקרב. כולם התנגדו לגישת השר שלהם!

וה, יפה והגינני. האומנם? הסוציאליזם - כך כתוב בספרים - שואף להעברת אמצעי-הייצור לידי החברה. על אחת כמה וכמה הוא שואף להשתלטת החברה על השירותים הציבוריים. באנ"ף-כ"י"ת הסוציאליסטי, זוהי האנ"ף. להעביר לידי החברה, פירושו - להעביר לידי המוסד...

כאמת, מה רוצים ממנו? ויקטור שמיטוב יבוא הטען, כצדק ש' אינו שר גרוע יותר מאשר עמותיו כממשלה. טוענים נגדו שהוא מקדיש זמן רב מדי לעיסוקים אחרים. שהוא מטפל בפרשת קדום. שהוא גואם על כל דבר מתחת לשמש. שהוא שר-בריאות לשעות-הפנאי. אז מה? זוהי שיתוף-העבודה המקובלת של השר הישראלי המצוי.

ושותפיו-לדעה? טוענים כי הלאמת מערכת-הבריאות לא תהיה אלא שינוי אירגוני פורמלי, מבלי לגעת בשרשי הבעייה. זוהי טעות המורה.

שירותי-הבריאות אחד, שיקלול מערכת מאוחדת של בתי-החולים, מוכרח להביא להקטנה ניכרת של הביורוקרטיה, לאיחוד תפקידים ומשימות, לאירגון יעיל ולשימוש נכון וחסכוני במשאבים המצומצמים. השבוע ניבא מנכ"ל בנק ישראל כי יהיה בקרוב צורך לקצץ בכל התקציבים, וביכולתם תקציב מישרד-הבריאות, כדי להילחם באינפלציה הדוהרת. מי שיוודע מה מתרחש בבתי-החולים נתקף זועזוע בשומעו דברים אלה. תקציבי-הבריאות רחוקים מאד מן המינימום הדרוש להצלת חיי-אדם, להכשחת הטיפוח ה' אנושי המינימלי בבתי-החולים, לאיוש התקנים החיוניים ביותר. אם יצומצמו תקציבים אלה, מבלי שתכונן הרפורמה היסודית שתעביר את הפספס מן הביורוקרטים אל הרופאים והאחיות, צפוי אסון לאומי.

זהו עיסוק לכל שעות-היממה. Full Time Job. מי שמוניח את מיפלגתו אף לרגע יגלה לפתע כי צץ עסקן חדש המאיים על מעמדו. כל שר עוסק בכל דבר. כנציג מיפלגתו בממשלה, הוא מוכרח להילחם בה על תפיסותיה, דרישותיה וענייניה. כאיש מפ"ם, חייב שר-הבריאות להילחם בממשלה לסילוק ההתנחלות בקדום - כשם ששר-הקצד חייב להרף בה את נפשו למען הישרדותה. שר-התיירות פועל למען הטלת גיוס-חובה על הגוער הערבי, ושר-התחבורה דואג לשינוי שיתוף-הבתיירות.

פני ציפי הטלוויזיה הפופי השבוע מנתח-הלב הצעיר, ד"ר דני גור, ואמר פסוק המבטא את האמת כולה במילים מועטות: אדם הנכנס לבית-החולים, כמו אדם הנכנס למיטרה, מאבד תוך שתי דקות את כבודו. מי שאיתרע מזלו הרע, והוא טיפל לאחרונה באדם שהיה מאושפז בבית-חולים, יודע כי אין זו הפרדה. מערכת-הבריאות מתמוטטת, וזו ביטוי הראשון לכך הוא המחסור באחיות מוסים מכות ומעשיות.

ככה זה. שר-הבריאות נמצא כחברה טובה. כשר ישראל, צריך שמיטוב להקדיש הרבה מאמץ וזמן לטיפול, דימוי איש" בעיני הציבור. במילים אחרות: לניהול יחסי-ציבור ולהשגת פירסום עצמי בכל האמצעים. כמו זמר-פופ או ספרית-צמרת. במישטר הקיים בישראל, כישרונו של שר נמדד באופן בילעדי על-פי מיספר הדקות שהוא מצליח לגייס לעצמו בטלוויזיה, גודל הכותרות שלו בעיתונות, ראיונות-השבוע ביומני השבוע, וכיוצא באלה.

ברגע זה מתייסרים מאות הולים במיטות בבתי-החולים לים בכאב-יתופת, מפני שאין אחות פנוייה לטפל באם, להפוך אותם במיטה, לתת להם את התרופה הדרושה. חולים וחולות שוכבים במשך שעות ארוכות בתוך הפרטיות שלהם. נשללים הטיפולים היסודיים ביותר - מתן כר" גומי לחולה זקן, למניעת פיצע-יחלץ קטלניים; הגשת סיר; קריאה לרופא כאשר נשלפת מחט של עירוי מווריד - מפני שהאחיות המעטות עסוקות עד מעל לראש, ממורר מרות, מרוגזות.

מכל הבחינות האלה, ויקטור שמיטוב הוא ככל השרים, לא יותר גרוע, וגם לא הרבה יותר טוב. הוא נמצא אי-שם בין שר-התחבורה, השקוע נון-סטופ ביצירת פירסומת לעצמו, ובין שר-החקלאות, שעמיתיו אומרים עליו ברחמי נוח שאינו מבין בדבר מלבד בהקלאות. נהגייה-מוניות מקללים את גר יעקובי. בעדי בתייהמון מגרפים את משה קול. אנופיהמילר איים שופכים קיתונות של הימציה נפריתנות על שימועון פרס. דיבריהם שד מנהליהבנקים עז יהושע רבניובין אינם ראויים לדפוס לרא עררי כה קפדנית.

ויקטור שמיטוב: כולם מקללים

האחד, המייצג את החברה כולה: המדינה. בכל מקום בעולם, סוציאליזם פירושו הלאמה. סוציאליסט המתנגד להלאמת השירותים הציבוריים החיוניים משול לדתי הכופר בקיומם של אלוהים, או לצימחוני האוכל שלושה סטייקים ביום. קשה לתאר רדישה סוציאליסטית יותר מי אשר התביעה להקמת שירותי-בריאות ממלכתי אחיד, שישרת את כל האזרחים ללא הבדל יגע וזאוב, רת ועדה, מין וזני. בנקודה זו אין הבדל בין סוציאליזם וליברליזם, קומור גיוס וקפיטליזם מתקדם. כאן הם נגשים.

ואילו הרופאים והאחיות מחרפים את ויקטור שמיטוב. ככה זה.

דרוש שינוי דראסטי בגישה לאחות, למשכורתה, לתנאי-עבודתה, למעמד החברתי. אולם שינוי זה אינו אפשרי ללא רפורמה דראסטית בכל מערכת-הבריאות. שתאפשר חלוקה מחדש של המשאבים הכספיים. רק אדם אחד יכול לבצע רפורמה זו - שר הבריאות. אך אין נד סובי שויקטור שמיטוב יתייצב בראש מאבק לרפורמה זו.

וכ הדברים המוטחים בפני שמיטוב אינם לעניין. לעיתים קרובות הם עושים לו עוול.

והי הטענה האמיתית, המהותית, נגדו, ההשמצות הקט' נוגיות והפגיעות האישיות אך מסיחות את הדעת מבעייה יסודית זו. מערכת-הבריאות זקוקה למהפכה. ויקטור שמיטוב דוגל, אומנם, במהפכה עולמית - אולם אין הוא דוגל במהפכה האחת הדרושה בשטח המסור לטיפולו.

אמיתית. צרתו של ויקטור שמיטוב שונה לגמרי. זוהי צרה אישית.

שיב: גם בזה אין שר-הבריאות שונה מעמיתיו. להיפך. כמוהו כמוהם. השר הישראלי המצוי הוא איש החושש מפני מהפ' כות. אין הוא רוצה בצרות. סימנתו היא, אל תעשו גלים". הוא רוצה בשקט. את הבעיית הוא מטאטא אל מתחת לשטיח של מישרדו. הוא דוחה את הכל, ומקוה שהשואה תבוא רק אחרי שיהיו יספיק לעבור למישרד אחר. זהו המצב באוצר, בתחבורה, בתיירות, בסעד, בשיי רותים העירוניים, וגם בתחמים גורליים עוד יותר. שר-הבריאות אינו איש יותר מאחרים, ואין זה צודק להשמין אותו יותר מאשר את ה' אחרים. אולם במערכת הבריאות המצב כואב במיוחד. כואב פשוטו כמשמעו.

הוא איש מפ"ם. לכאורה, אין כל רע בכך. כמה מהחברים הכי טובים רק בשטח אחד פוגעת המפ"מיות בתפקידו של שר: דווקא בשטח הבריאות. כי מפ"ם היא מיפגנה אונטרה-שמרנית. כי תחום הבריאות היא מיפלגה ריאקציונית ממש. כאשר שר-הבריאות הוא איש-מפ"ם, אין לו כריזה אלא לעמוד כמייכשול איתן בדרך להתי קרבות.

ש כאן סתירה, שויקטור שמיטוב לא המציא אותה. קודמו המפ"מי נהג בדיוק כמוהו. ואם יבוא במקומו מחר איש-מפ"ם אחר, ינהג אף הוא כך. זוהי מהותה של הסתירה: קופת-החולים של ההסתדרות קדמה למדינת-ישראל בדור שלפ. באותה תקופה היא מילאה תפקיד ממלכתי מובהק, והיתה סמל הקידמה. כמו כל מוסד קיים, התכערו בה אינטרסים אדרייכות, מיפגתיים ואישיים. קיום המוסד הפך חשוב יותר ממטרותיה. הכוחות השוטטים כו מוכנים להילחם עד טיפת-הדם האחרונה (ש' החולים) למען המשך קיומו. ההסתדרות היא אירגונו של מעמדה-הפועלים. לכן שייכת קופת-החולים, לפחות פורמלית, למעמד זה. אפשר

הכבוד האבוד של יענקלה בלום

כשהתעורר יענקלה בלום מן הניתוח המסובך שבוצע בו, היה אדם שבור. היי משפחתו שהיו בלאוהיכי רופפים, נהרסו סופית, אשתו נכלאה ונשלחה להסתכלות במוסד פסיכיאטרי, ופניו, כך התברר לו, הושחתו ללא תקנה. שני הילדים נשלחו לאמו של בלום, שהיא אשה קשה וטרם חנית, ולא ברור כמה זמן ייאלצו לשהות אצלה — דבר שיפגע באושרם ובלייטפסק גם ברמת לימודיהם.

כשנכנסה לחדרו המתנדבת המחלקת ממתקים ועיתונים, ראה יענקלה בלום את תמונת דיוקנו החבוש על שער ה"שבו"עו.

וכך נכתב בעמודים הפנימיים:

בשעה מאוחרת, פתחה מירה אשתו, ש" היא אשה מרת-נפש, במריבה. יענקלה בלום, שהוא אדם שקט מטיבעו, ביקש להסתות. "השכנים", אמר לה, "לא צריכים לדעת מה קורה בינינו." אולם הפ"עם, שלא כבפעמים קודמות, לא היה ב" כך כדי להרגיעה, והיא הלכה ונתלחטה וצעקותיה גברו. בלום הניכרם אחז בכתי"פיה וחסם בכרידו את פיה, ואז אירע מקרה מצער. היא תפסה בסכיני-מטבח שנמצא בטווח-ידה וחתכה בצווארו וב"פניו חתכים עמוקים. בעודו שותת דם ניסה יענקלה בלום לאחוז בה לבל תת"פרץ לרחוב, וחייג להזמין אמבולנס. "אף אחד לא צריך להתערב בעסק הזה", הס"פיק לחשוב בטרם אבדה הכרתו, "זה עניין פרטי".

כה למסטרטה, ואחר כך התיישב בנימוס בחדר-ההמתנה ועילעל בעיתוני הערב, עד שבאו השוטרים והוציאוהו.

שרשרת האירועים אשר הביאו את יענקלה בלום, אזרח פשוט ושומרי-חוק להתנהגות המורה כליכך, החלה שבר"עיים קודם ליום הרצח, כאשר חזר בלום ממשרדו לביתו בשעת ערב מאוחרת. יענקלה בלום, גבר נאה כבן המישים, פקיד בכיר-למדו במשרד הדואר, נשוי ואב לשניים. נשוי, אם כי היינישואין עלו זה מכבר על שירטון והוא חיפש לו נחמה באהבות חסופות שניקרו על דרכו מידי פעם, בשל מראהו הנאה ואישיותו הנעימה. אותו ערב, כאשר חזר לביתו

יום אחד קם יענקלה בלום, נכדו של ליאון בלום המפורסם, הרג את כתב ה"שבו"עו ופצע קשה את הצלם שלו.

את שעות הבוקר של יום הרצח בילה יענקלה בלום במרמאה הכיורגית של בית החולים בו אושפו, ושם עבר ביקור רת שלאחר ניתוח. בשעה 12.25 שכר מור נית ונסע אל מערכת ה"שבו"עו. הוא נכנס למערכת וירה שלוש יריות. מן ה"יריה הראשונה נהרג אחד הכתבים ויריה שניה פגעה בצלם שיצא אותו רגע מן המעבדה. מוזכרת המערכת, שנשרטה מ"רסיסי זכוכית, ניסתה לחמוק לחדר הס"מוך ולהזעיק עזרה, אך לא היה בכך כל צורך. היורה אמר: "שמי בלום, אני מחי"

טרגדיה במשפחת נכדו של ליאון בלום

אשתו של יעקב (יענקלה) בלום, נכדו של המדינאי המפורסם, חתכה את פניו במריבה מישפחתית על רקע בגידה

"הצילון, חותכים אותו!" יעקב (יענקלה) בלום בחדר הטיפול הנמרץ

מאת כתב השבועון "הצילון, חותכים אותי" בקעו זעקות מרות מדי"רת הקומה השלישית שברחוב ויינשטוק 6, בשכונת מגורים נאה בצפון העיר. לעיני השכנים הנדהמים נראה יעקב (יענקלה) בלום פורץ החוצה מביתו כש"פניו בצווארו שטופי-הדם מכתמים את חולצתו הלב"נה, ואילו ידו אוחזת במבושיו. אחריו רצה אשתו מירה והחרידה את הרחוב בצעקותיה ההיסטריות: "הרגתי אותו, הרגתי את הזיין הזה, יותר הוא לא ירפוק מהצד."

"יותר הוא לא ירפוק מהצד" בעל לא יוצלח לאשה פראנאודית

היהודי ליאון בלום לחם

לסוציאליזם - פניו של נכדו

יענקלה נחתכו בשנתו על-ידי

אישתו בסכין המטבח המשותף

ובצווארו, וקרעים בלחיו ובסנטרו. אחת הדקירות קרעה את רקמות שירי הצוואר הראשי ואף הדרה לקנה הנשימה. מירה בלום בעצרה ל-14 יום ונשלחה להסתכלות בבית"ח תחלי נפש נווה-מרגוץ. מתוך חוות הדעת הפסיכיאטרית הראשונה נודע לנו כי יש בה נטיות פא"ראנאודיות חריפות ההופ"פאתולוגיות ממש. פרטים נוספים בגליון הבא.

מיד עם היוודע על דבר הפציעה, הטילו בני מש"פחת בלום, שהיא משפחה ותיקה ומכובדת, איפול כבד על המקרה, ואף ניסו למנוע מן העיתונאים כל דבר-מידע. למרות מאמצים אלה, הצליח צלם הש"בו"עו להסתגן אל חדר הטיפול הנמרץ ולצלם את בלום עוד בטרם נותח.

מתוך עיון בתיק הרפואי של יעקב (יענקלה) בלום התברר לכתבנו כי הוא סר"בל מחתכים עמוקים בפניו

שנים וכי מן הדירה בקעו קולות אשר העידו בבירור על השלכת הפצים וניפוץ כלי בית ומטבח.

מוסיף בעל-המכולת ב"חוב זיינשטוק: "תמיד חשבתי שהיא מטורפת, היה לה מין מבט כזה בעיניים שהייתי מפחד ממנו. בלום היה דווקא בסדר, היה נכנס לפעמים לחנות, בחור סימפטי דווקא, היה משלם לפי החשבון ולא בודק שלוש פעמים כל דבר, כמוה".

יענקלה בלום, אדם שקט וחובב-מוש"בע של פרטיות אשר הפך לפתע לדמות המופצת בדוכנים ובקיוסקים, קפא כאשר קרא את הכתבה. הוא נשאר קפוא במשך שבועיים, אם כי אכל, שתה, דיבר ועשה את צרכיו, כנדרש. כאשר שוחרר מבית החולים, כעבור עשרה ימים, חזר לביתו (אשר נשטף בינתיים ביסודיות), פנה ל"ארון הבגדים והוציא ממנו את אקדח השירות הישן שלו. הוא ניקה ושימן את האקדח, ויומיים לפני יום הרצח, נכנס לחנות לצרכי ספורט וכלי-נשק וקנה חפ"י סת כדורים חדשה. למחרת, כשהתפרסם עדיין על פניו, נסע אל מסווה מחוף לעיר ובחן את אקדחו. הוא תיכנן רצח בדם קר.

חנוך מרמרי

באותו בוקר, המכונה לחלו יום הרצח, הלך יענקלה בלום למרפאת החוף הכי-רורגית ומשם לקה מונית למערכת ה"שבו"עו ואמר לנוג שלא ימתין. לי יענקלה בלום לא היה מה להפסיד. לאח"רי, כך חשב, יהיה אולי מה להרוויח ממעשהו. בעצם, המשיך וחשב, גם זה לא.

הנפשות והעלילה בסיפור זה בדויות. * יתברר שיש בתיאור שלהלן כמה-זכחן קווי-דמיון לשיטות הפעולה של עיתון סטוייס, הרי קווי-דמיון אלה אינם פרי המקררה. הם בלתי נמנעים.

"גנדי" יעיד לטובת חברי מושב שהרגו גנב ערבי

"שנים מהחברה הם קצינים במילואים, ואינם יורים סתם"

מאת עמוס לבב
אלוף (מיל.) רחבעם זאבי (גנדי), יועץ ראש ה"ממשלה למלחמה בטרור, יעיד במשפט שרושת המושב שבניקים הדתיים מ, מבוא חרוון, המואשים בהריגת ערבי שבא לגנוב מעדריהם. האלוף זאבי אישר אתמול כי אם יזומן, הוא יעיד כי לא היתה זו הריגה, וכמובן לא רצח, כי אם התגוננות גרידא.

שמים שלושה בהריגה? שאל האלוף במילואים. לשאלה מה ליועץ ראש ה"ממשלה למלחמה בטרור, ול-הריגת ערבי במושב מבוא חרוון, ענה האלוף זאבי: "בישוב הזה אני מטפל כל השנים. הוא היה במרחב שלי, כש-הייתי אלוף הפיקוד. אני שור-מר על קשרים עם החברה הללו, ועוזר להם. כבר שנים אני מתפלל איתם, בערב יום העצמאות".

בכתב האישום טען, כי ה"שלושה ארבו לגנב ליד פרה מעדרם, שמצאו קשורה לשיח במרחק משישה קילומטרים מ-המושב, זמך הסיקו, שהגנב יבוא לעת-ערב לקחתה. מהמשרה גמסר כי היה זה ערב שבת, והשלושה קיבלו היתר מהרב לצאת למארב. עוד נודע ממקור משרתי ככיר, כי בגלל השבת הושר-ארה הגופה בשבת, עד יום א'. השלושה שבו למושב ל-אחר הירי, ואמרו לרב שהרגו את הגנב. הם המתינו עד צאת השבת, וביום א' הסגירו עז-מם למשרה.

"גנדי" אישר, בתשובה ל-שאלה נוספת, כי הוא פנה למימשל הצבאי וביקש מהם לטפל ב"סולחה", בין מבוא חרוון לבין כפרו של הערבי, כפר "קטאנה". עד כה טרם נערכה סולחה, והמצב מתח-עד שמגיעים לסולחה, ישנו תהליך ארוך, אמר.

סופר, "מעריב" מציין כי המשפט היה חסוי ומן מה, אלא שאן החליטה התביעה כי אין מדובר כאן בקטיף, או בעבירת מוסר, או בבטחון ה-מדינה, כי אם במקרה פלי-לי, שאין טעם בהטלת חסיון עליו.

לטענת סגן בכיר לפרקליט מחוז ירושלים, עו"ד איתמר הכהן, היה המארב מתוכנן.

"גנדי" הפרה ומדיניות ההבגה

בפיסקה הבאה מסופר שה"גנדי" יעיד, כי לא היתה זו הריגה, וכמובן לא רצח, כי אם התגוננות גרידא. מזה אני מבין שיועץ-ראש-הממשלה לענייני-טרור היה במקום וראה מה התרחש בדיוק. אחרת קשה לה-בין את החוצפה. בהמשך הידיעה לא מופיע שום אי-כור של היות מר, "גנדי" נוכח באירוע, ולפיכך לא נותר לי אלא להסיק כי הוא היה מוסווה בתור הפרה שעמ-דה להיגנב ורק מטעמי סודיות וכדי שלא לפגוע בבטי-חון המדינה לא ניתנת עובדה זו לפירסום.

גם יש לו לאדון, "גנדי" נימוקים משכנעים מאד - עובדה, הוא בעצמו אומר שהריגה זה לא היה, רצח כמובן שלא, אך שמה שנוחר זה התגוננות ולא סתם התגוננות - אלא התגוננות גרידא, שהיא התגונ-נות מאסיבית, התבדיל מהתגוננות אקטיבית. בקיצור - החברה נקטו במדיניות של הבגלה.

הערבי נהרג בעצמו
בפיסקה השלישית מסביר האלוף, "גנדי" כי למושב נגרם בשנה האחרונה, "נוק חומרי עצום" וזאת נקודה חשובה, כי היא מצדיקה כניראה הריגה. אחרת אני לא מבין מה זה קשור לעניין.

הם החליטו לשמור על הפרות" מספר האלוף, "גנ-די" שעקב מקרוב אחרי השתלשלות המיבצע מחדר הפיקוד שלו, והוא נהרג הערבי. ופה כבר מתברר כל העניין - החברה בכלל לא הרגו אותו, אלא הוא פשוט "נהרג". יכול להיות שהוא עלה על מוקש ישן, או שהפצצה שהכין התפוצצה ב-ידיו, או שבכלל הוא התאבד בקפיצה מראש הפרה - אני לא יודע, אני לא הייתי שם, אבל אני מציע לה-לקת הטרור של "גנדי" לחקור את זה, ואם יש צורך גם להעמיד אותו לדון או לקיר.

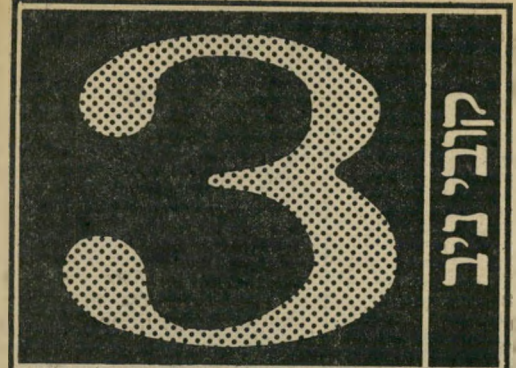
חוק מיהו רוצח
אחרי זה מוסיף "גנדי" ואומר ש,שניים מחברה הם קצינים במילואים ואחד חובש. אין הם יורים סתם כד".

לפי ההגיון הגנדיזי הזה צריך פשוט להורות לבתי-המשפט לשחרר מיד כל קצין או חובש במילואים חח-שודים ברצח, כי אנשים כאלו, אינם יורים סתם כד". כנ"ל גם לגבי כל החיילים, אפילו שאינם קצינים. כי אני בטוח שאלוף, "גנדי" לא יגיד עליהם שהם כן יורים סתם כן? נכון?

בקיצור, לפי החוק החדש ניתן להאשים ברצח או הריגה רק כאלו שלא שירתו בצה"ל, ואתם הרי יוד-עים מי אלו.

בסוף הפסקה אומר מר, "גנדי" כי "לדעתי, היתח-זו ההתגוננות". הטלת לי, אדון אלוף ויועץ, אבל דעתך, לפחות במיקרה הזה, מעניינת את התחת.

מארב לא תיקני
בפיסקה הרביעית מוסיף, "גנדי" כי יעיד שטענת ה-תביעה שהיה זה מארב מתוכנן אינה נכונה. למה? כי

"אני יודע מה זה מארב" ובוה אין ספק - את זה הוא יודע, ובמארב מרוקנים מחסנית שלמה, ופה נורו שלושה כדורים בלבד".

כלומר, האלוף הידען מוכיח כאן באותיות ובמופ-תים שלא היה זה מארב העומד בתקן צה"לי, וכמו כל גנראל, לפניו ואחריו, מה שאינו מארב לפי התקן אינו מארב כלל.

"רבותי!" בטח היה צועק עליהם האלוף בעת ה-שיחזור "מה זה?! ככה עושים מארב?! אני מזהיר אותכם - פעם אחרונה שאני רואה דבר כזה! בפעם הבאה אני רוצה לראות לא שלושה חורים, אלא מאה ברוך!"

יצתה בתיקול והזהירה

אך למרות התרשלותם במילוי מארבם מגן עליהם מר, "גנדי" באומרו "היתה להם הרגשה שהערבי שולף נשק".

מאחר שהחברה הם דתיים מובן שהיתה זו הרגשה פנימית, תחושה רוחנית, התגלות אלוהית - מה שנק-רא יצתה בתיקול ואמרה "היהוה אחים, העראבער שולף נשק".

ובסוף תמיחה: "אם רק אחד מהם ירה - מדוע מואשמים שלושתם בהריגה?" שואל האדון, "גנדי" שב-תוקף תארו הירחו כניראה מומחה גדול להריגות. אלא שפה יש לי טיפה להסכים איתו, שהרי אם אחד מהם ירה הוא צריך להיות מואשם ברצח ושני חבריו, שלא ירו, רק בסיוע לרצח. פה הוא צודק מאה אחוז, ה-"גנדי".

התפילה משחררת

העיתונאי המאד אינטליגנטי תכף חושד שאם יועץ הטרור מתערב בהריגת ערבי אז יש פה איזה שטינק, אבל "גנדי" מסביר את סיבותיו להתערבות - סיבות גשמיות מוצקות, כי הם בחברה שלו, מחד וסיבות רוחניות אלוהיות, כי הוא מתפלל איתם ביום העצמ-אות, מאידך - ממש "התפלל עם, "גנדי" והרוג את העולם".

פיקוח פרה דוחה שבת

בעוד חו"ה, "גנדי" מתפנה לרגן סולחה, מתפנה גם העיתון להביא את כתב האשמה: השלושה מצאו את כתב קשורה הרחק מהמושב והסיקו מכך שבלילה יבואו לגנוב אותה, ופה בא החלק היהודי של הסיפור - וכיוון שאותו יום ערב-שבת היה הלכו אצל הרב ובקשה היתר לצאת למארב. וכיוון ש-פיקוח פרה דוחה שבת (זוכרים את, "נוק חומרי עצום"?) נתן הרב בירתו למארב.

אחר-כך כזכור, "נהרג הערבי", אך מכיוון שאותו יום שבת-קודש היה השאירו את הגוויה בשטח, שהרי אין הוא פרה הדוחה שבת, "שבו למושב אחרי הירי", כלו-מר אחרי המטווה, סיפור לרב את אשר אירע וביום א' אחרי צאת השבת, הסגירו עצמם למישרה. והרב הזה הוא עוד דוגמה לרוחה הנפלאה של ה-יהדות - למרות קדושת השבת הוא נותר היתר למארב - שלא להגן על בעלותם של יהודים על פרמם, ובשל אותה קדושת השבת נותר הרב גם היתר להשאיר גוויה זר-קה בשטח, מאכל לטורפי-נבלות, עד צאת השבת. גם הקצינים מבטאים את רוחו הנפלאה של צה"ל - בשבת הרוגים, אך בשבת לא מפנים גוויות. שלא לדבר על זה שלא רב, לא קצינים, לא חברה-ולא, "גנדי" הודיעו למישרה, כי הרי אותו יום שבת-קודש-ומנוחה היה.

ואני לא רוצה להגיד איזה סוג כמרים וקצינים באי-זה צבא מזכירים לי החברה האלו של האלוף, "גנדי", אבל איך אפשר להשוות - החברה האלו כולם יהוד-דים וזה הרי משחו אחר לגמרי.

מי מכסה על מי?

בסוף הידיעה מוסר העיתון שהמשפט היה עד עכ-שיו חסוי, אלא שאו החליטה התביעה, משום מה, ש-אין טעם בהטלת חסיון עליו". מדוע זה היה חסוי עד עכשיו? יכול להיות שגם בזה יש יד, "גנדי", אבל אני לא מאמין.

איך שלא יהיה - המישפט אינו חסוי יותר, אבל אל דאגה - את שמותיהם של שלושת החברה לא תמצאו בידיעה, כי גם, "מעריב" התגייס כניראה להגנתם. וזה סתם מעניין למה כשעוצרים את כוכבי שמש בשתיים בלילה יש בבוקר כותרת גדולה, "הפנתר כוכבי שמש נעצר כחשוד בפריצה" ולעומת זאת כשמואשמים שלושה חברה בהריגה לא מפרסם, "מעריב" את שמיו-תיאם בשום מקום.

אם לא היה לי מוח מופרע, הייתי גם אני מאמין ש,השמות נשמטו בטעות" והולך לי לישון בשקט כמו-כולם. לילה טוב.

ביום ב' שעבר הופיעה ב"מעריב" הידיעה שתצלומה מצורף. אחרי שקראתי את הידיעה, החלטתי שהשבוע לא אכתוב את שטויותי הרגילות, אלא אתפנה לניתוח, פרי מוחי המופרע, של הידיעה הנ"ל.

בסך הכל גנב ערבי

בכותרת כתוב שאחד "גנדי" יעיד לטובת מושבניקים שהרגו, "גנב ערבי".

לא שהם הרגו אדם חסיוחלילה. הם אפילו לא הרגו גנב. הם גם לא הרגו פרה, או חיה שוות-כסף אחרת. הם בסך הכל הרגו "גנב ערבי".

החברה הרביצו קומיזץ

כותרת המיטענה היא ציטטה, כניראה מפי אותו ה-"גנדי", האומרת "שניים מהחברה הם קצינים במילוי-אים, ואינם יורים כך סתם".

ומסתבר בכלל שמדובר פה בחברה, שהם בטח על-הכיפאק וחברמים כי הם קצינים במילואים, וכל המע-שה לא היה אלא מעשה-קונדס, או אולי סתם עוד קומיזץ של החברה.

חוץ מזה, קצינים במילואים אינם יורים סתם. את זה אני בכלל לא מבין. מה זאת אומרת, "אינם יורים סתם"? גם אני במילואים, אומנם לא קצין, אבל בכל זאת אני מוכן להעיד שבצבא באמת לא מלמדים לי-רות סתם? אם יורים אז יש לזה מטרה. יורים כדי להרוג. לא סתם.

הינך מואשם בהריגת חתול

בפיסקה הראשונה (באותיות השחורות) מוסיף ה-עיתון שה, "גנדי" הזה הוא איזה אלוף במילואים ושהוא גם יועץ ראש הממשלה למלחמה בטרור ושהוא יעיד במשפט שלושת המושבניקים, שהם גם דתיים נוסף ל-חברמניות והקצונה, "המואשמים בהריגת ערבי שבא לגנוב מעדריהם".

ואני לא ידעתי שיש סעיף אשמה כזה של "הריגת ערבי", ואני גם לא יודע מה העונש על זה, בהשוואה נגיד ל"פגיעה ביהודי" או "הריגת אדם" או "רצח חתול".

חוץ מזה, הערבי כבר אינו גנב, כפי שפורסם תחי-לה, אלא, "בא לגנוב מעדריהם". מאיפה לעיתון שאכן כך? סימן שאלה, אם זה היה גנב יהודי היה אפשר אולי לנסח, "המואשמים בהריגת אדם שנחשד על ידם כי בא לגנוב מעדריהם", אבל הוא לא היה.

איך נזרק גד יעקובי מהמשלה

והפך מלצר במלון

לאה רבין, החתלתה השבוע כמי שדואגת לאנשיהביטחון המלווים אותה ואת בעלה. כאן שר נסעו רבין ובנימימישפחתו באמצע השבוע לבילוי של כמה ימי חופשה במלון דן קיסריה, התרוצצה לאה ודאגה שהגורילות של בעלה יאכלו. ישנו ויבלו בעודם שומרים על ראשיהמשלה. כשנשאלה לפרש יחסה החם אל הגוריי לות, השיבה: "החופשה בקיסריה ריה היא הודמנות-פז לגמול להם על מה שהם סובלים ממני כל השנה."

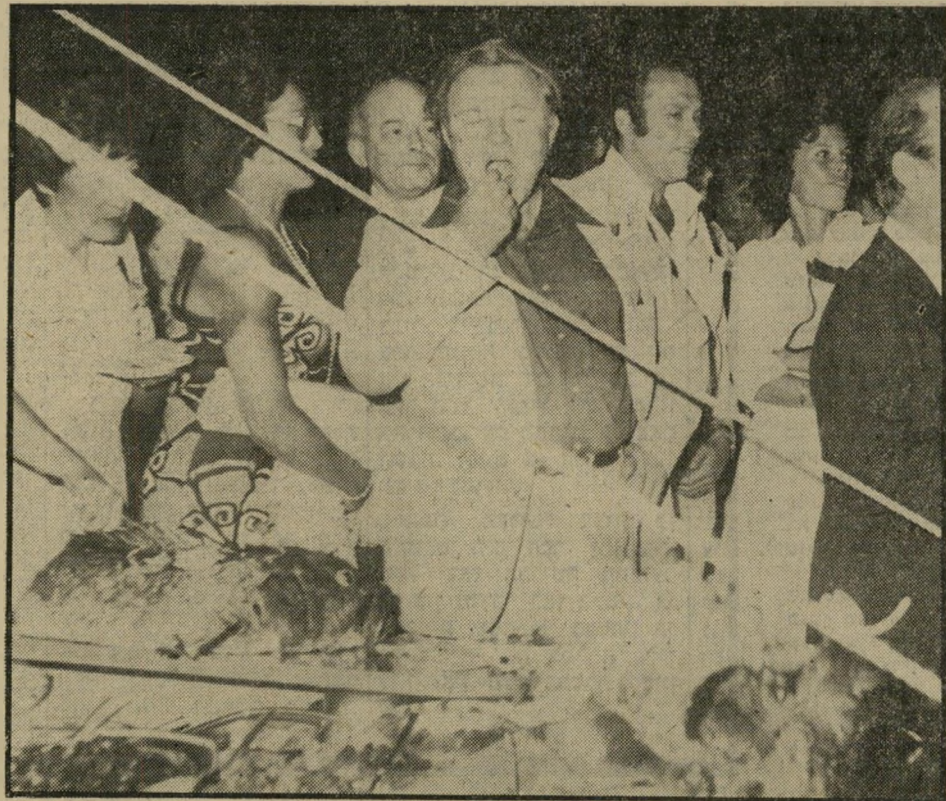
בעת החופשה בקיסריה שיחק רבין גולף. לראשונה מאז חזר מארצות-הברית, שם כיהן כשגריר ישראל. רבין אינו מצטיין במישחק הגולף, אולם בארצות-הברית הוא חייב היה לשחק מישחק זה בטענה כי "הרבה פגישות ודיוגים נצרכים תוך כדי מישחק הגולף."

אנשי לישכת ראשי הממשלה חיפשו בנרות מיהו שרגא הבר. ראשיהמשלה, יצחק רבין, השתמש לאחרונה בביטוי: "אל תהיה לי שרגא הבר," בעת שמישהו המשוחח איתו האריך בשיחה ועירב בה מילים לועזיות רבות. רק כי סוף השבוע גילה רבין לאנשי לישכתו מי זה שרגא הבר. לדיברי רבין, הוא הוומן ל"פגישה עם צמרת מישרד-הבריאות. בין המדברים שם היה גם סמנכ"ל מישרד-הבריאות לתפקידים מיוחדים וראש אנף-התקציבים של המישרד, שרגא הבר. הבר ניסה להרשים את רבין, ונאם משך חצי שעה תמימה כשהוא משתמש בדבריו בעשרות מילים לועזיות. רק בסוף הפגישה שאל רבין את אחד המלווי: "אוי לי אתה יודע מה הוא אמר?" מאז הוא משתמש בסמנכ"ל מישרד-הבריאות כדוגמה לי

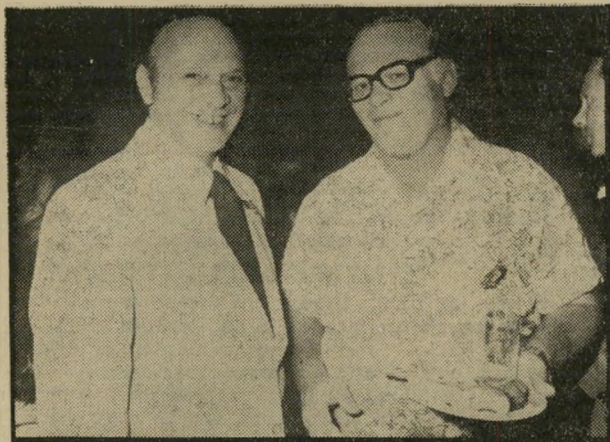
לצאת מתוכו עד שהגיעו הכי לני המישררה. כשהגיעו הי חבלנים הם ניפצו את שמשות המכונית, גררו אותה לשדה סמוך ושם פירקו אותה כשהם בוקדים אם אין היא מכונית-תופת. רק אחרי שסיימו את

שרי-האוצר, יהושע רבינוביץ, יצא ביום השלישי האחרון להופשה. הנוטרים במישרד-האוצר בירושלים גילו מכונית בעלת מיספר צרפתי, שהנחה שעות ארוכות במקום-החנייה המיועד בילעדיה לר

גם ירבינו הקשים כי יותר של שר הביטחון שמעון פרס מאוהדים בהערכה הרבה שהם רוחשים לאשתו של השר, סוזנה פרס. אולם הנושא היחיד להערצתה של סוזנה פרס הוא בעלה. אחד

טדי קולק ראש עיריית ירושלים, היה אחד מאלף ומאתיים המשתתפים שנטלו חלק בנשף שאירגן הפירסומאי אורי אבנת עבור חברת התמרוקים, "פברג'ה" במלון "הילטון" בירושלים, לרגל התחלת שיווקו של בושם חדש. במסיבה, שעריכתה עלתה מאות אלפי לירות, כובדו המוזמנים בשפע של מטעמים כיד המלך, שהיו עשויים במתכונת אמריקאית, לרגל חגיגות המאתיים לעצמאות ארצות-הברית. כאשר הגיע קולק אל אחד השולחנות, הסתבר לו כי אוכל עדיין נשאר, אבל כלי-האכילה אלו. טדי לא היסט, טעם מן המטעמים כשהוא משתמש באצבעותיו.

דויד שווייצר מאמן הניבחרת הלאומית בכדורגל (מימין), בלט בין אורחי החגיגה שערכה חברת "פברג'ה" בעיקר לבעלי-פרפומריות. שי קופילוביץ, מנכ"ל חברת "לון", המפיצה בישראל את מוצרי "פברג'ה" (משמאל), תמה מה לשווייצר ולחגיגתו. הסתבר כי אשתו של שווייצר היא בעלת פרפומריה, והמאמן הגיע למסיבה בזכותה. במסיבה בישר קופילוביץ על ביקורה הקרוב בישראל של דוגמנית-העמרת מארגו המינוווי, וסיפר כי "היא תבוא במגע עם הציבור בכל הדרכים."

סיגנון-דיבור שאינו הכיב עליו. מזכיר מחוז ירושלים של מפלגת העבודה, עוזי ברעם, הופיע בשבוע שעבר במישרדיו של המזכיר החדש של מחוז תל-אביב של מפלגת העבודה, אליהו שפייוור. לשפייוור הכהן בתפקידו פחות מחודש ואשר הופתע מביקורו הבלתי-צפוי של עמיתו מירוש

הבדיקה, הם שיחררו את פקיד מישרד-האוצר מן ההסגר, וירישו להם לצאת את הבניין. מאוחר יותר התברר כי הרכונות שייכת לתיר צרפתי, שהגיע עם מישפחתו לסויר מאורגן שנערך במישכן הכנסת הסמוך. משלא מצא מקום תנויה, החנה את מכוניתו כי מקום שהיה מיועד לרבינוביץ. רעיית ראשיהמשלה,

שר. המכונית נראתה להם חשודה, והם הזמינו את הרי מישררה. כוח גדול של מישררה, שהגיע למקום, סגר את כל מבואות בניין מישרד-האוצר, ולא איפשר לפקידים

מביטוייה של הערכה זו הוא תמונה גדולה שתלתה לאהרוינה סוזנה פרס בחדר-השינה שלה, והמכסה את כל הקיר שמול המיטה. התמונה מציחה דיוקן-ענק של בעלה.

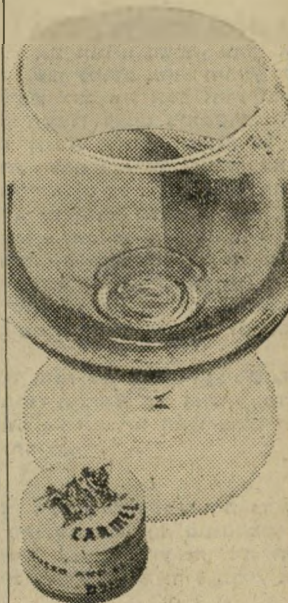

גי'קי אלקיים שהיה האמן האורח שליווה בשירתו את כל אירועי מלכת-המים, 1976, היה אורח-הכבוד במסיבת האירועים, שנערכה השבוע ב"חצר הירושלמית". אחרי שהיטיבו ליבם בשמפאניה, הכתירה המלכה אורלי חידה את ג'קי כ"מלך שירת המים", בטרט שקשרה למינחוח.

לאנשים הנכונים

777 ברנדי בינלאומי

כרמל מזרחי

מיקי ראשון לציון וזכרון יעקב

גור. כשנשארה גרא לפשר הר כיבוד המזור, השיבה: „מי שלא מבין את הרמז, שלא יאכל.“ לפי המהירות שבה חוסלו הגורים, התברר כי כור לם הבינו את הרמז. רק בתום המסיבה התגלה אורח אמיץ אחד, שהעז לשאול: „מה בעצם היה הרמז?“ הסתבר שלא היה כל רמז, אבל איש מהנוכחים לא רצה להילאות כמו שאינו מבין רמזים.

דוברת משרד-הבריאות, דבורה גנני, אשר האזינה לידיעה בטלוויזיה שר תקפה את הנהלת משרדה. על

שלים אמר ברעם: „באתי לראות אם עוד לא נמאס לך התפקיד.“

תחרות בין שני בני מישפחה אחת נערכת עתה בי מישפחתו של כתב הטלוויזיה בצפון הארץ, יורם המון. רחי. רעיתו של הכתב כתב עמיו המיוזמן, מונחה ככתב בת של עיתונו של משה דרון, היום הזה, במטולה. הי שניים החליטו ביניהם כי בבית הם לא ידברו על הסקופים שכל אחד מהם משיג, כדי שלא לגרום למריבות מישפחתייות.

אשה נידרפר

הממונה על הכנסות המדינה במשרד-האוצר, היה השבוע אופטימי וצוהל, כאילו כל בעיות האוצר כבר נפתרו, כאשר הגיע למסיבת פתיחת בריכת-השחייה החדשה במלון „דן“ בתל-אביב. המסיבה נערכה בסיגנון האיים הקריביים. עובדות המלון (משמאל) התלבשו בתלבושת אכסוטית, ועטרו כל אורח נכבד במחרוזת-פרחים. נידרפר שפע חיוכים כשמחרוזת הפרחים על צווארו: „זו מדיניות האוצר — לדבר בפרחים!“

מגיש לו קפה ועוגה כשהוא לבוש בחליפת-מלצרים. רוטיר המנומס בלם את קריאת-ההפי תעה שלו, ורק אחרי שיעקובי הסתלק מהמקום שאל את מל-וויו מקרב מנהלי המלון: „מה קרה? פיטרו את יעקובי מה? ממשלה והוא הפך מלצר?“ מארחיו פרצו בצחוק רם, ו סיפרו לו כי מלצר זה איננו אלא צעיר בשם גנני, הדומה

כי כמעט כולה שוטה בחופשה או בחול (ראה מדור טלוויזיה). מיהרה לשלוח למחרת הי יום מיכתב אל מנהל מחלקת-החדשות של הטלוויזיה, דן שידון. במיכתבה ביקשה גנני כי למרות שהכתב הממונה על הבריאות אדיעזר יערי אינו חדל לתקוף את משרדה, לא יעבירו אותו מתפקידו „כיוון שהוא עיתונאי מעולה.“

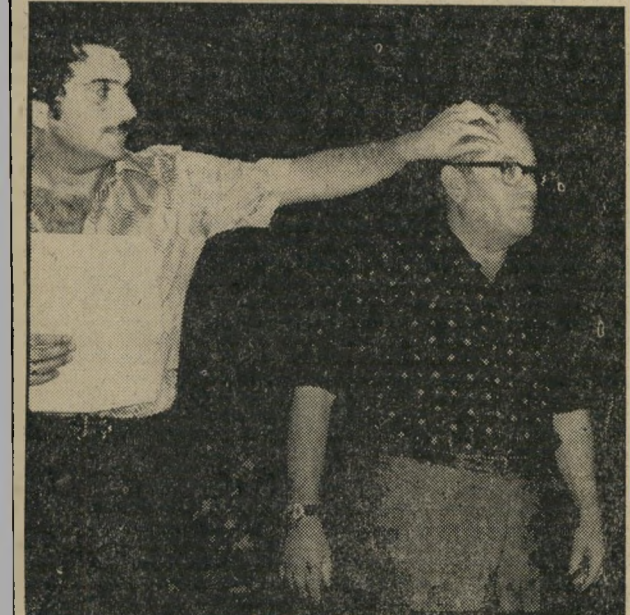
נכדו של דוד בן גוריון, יריב בן-אדיעזר, השהה עתה בארץ לחופשה מלימודיו בארצות-הברית. מני צל את חופשתו לעריכת מחקר על אמצעי התיקשות ההמור נית בישראל. בשבוע שעבר ביקר בן-אדיעזר בבניין הטל-וויזיה בירושלים, כדי למצוא חומר למחקר שלו. כשפשטה השמועה בבניין כי הוא נמצא במקום, מיהרו המזכירות לי חדרו של הדובר, שם ישב יריב ועבד, כדי לצפות בנכדו של המנהיג המנוח.

הנספח לענייני כלכלה ומידע בשגרירות אוסטרליה בישראל, אנטיני רימניר, התארח בשבוע שעבר במלון דן בתל-אביב, והופתע לראות כי שרה-התחבורה גר יעקובי

אפרים קישון

ההומוריסטן בעל השם העולמי, הו-כח כי למרות גזירתו הדקה אין הוא שומר על דיאטה. במסיבת-יחוננה שנערכה השבוע, שבה נטל קישון חלק, הוא לא התעצל, עמד בתור כדי לזכות במנות הכיבוד.

דודו דותן

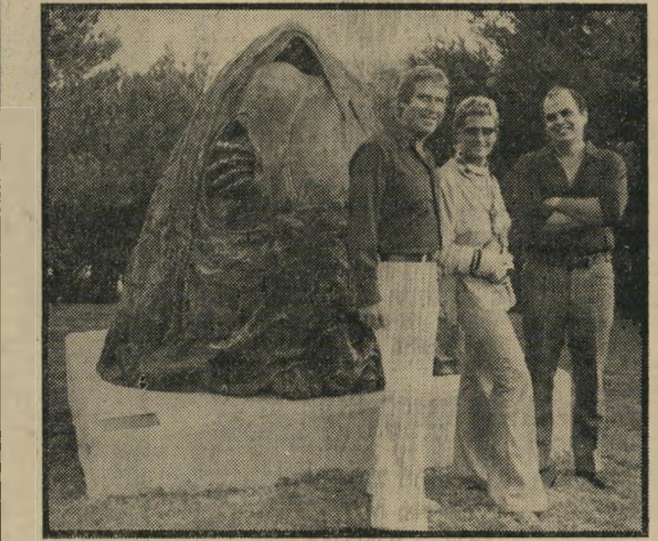
שזח לערב אחד את הופעתו בתוכנית-היחיון שלו, „קומיזי“, כדי לשמש מנחה בטכס בחירת מלכת-המים לשנת 1976, הפתיע את ממלאי-מקום ראש עיריית ת"א, יצחק ארצי, כשזח עלה אל הבמה להכתיר את אחת הנבחרות. דותן שלח ידו למיצחו של ארצי כדי לתקן את תיסרוקתו כשהוא מכריז: „ככה יהיו לך יותר סיכויים להיבחר לראש-העיר.“

גם אותן! יפת התרגו, ירד מהמכוניה והיכה את נהגה מכות נמרצות.

לאנשי-השידור יש שפת מיוחדת. בשעתו היה קיים בה הפועל „לגבתן“, שפירושו היה לקבל את אישורו של חנני גיבתון המנוח. בהדרגה קיב-לה מילה זו משמעות של עשיית דברים מאחורי הגב. לאחר-מכן נולד הפועל „לאלי-מג“, שפירושו היה להביא חומר לאישורו של שמואל אלמון. עכשיו, כשמכתו יצי חק ליבני בתפקיד המנכ"ל, מתחבטים אנשי השידור בין הפעלים „ללבן“ ו„ללבנן“.

ליעקובי כשתי טיפות מים, וכי רוטיר לא היה הראשון שהתי כלבל בין השניים.

הכר הנהלת קופת הי הולים של ההסתדרות, ומי שהיה אחד הפסידיים הבכירים במשרד-הבריאות. פינתהם דגן, הזומן לטכס ברית-המילה של נכדו של מי שהיה ח"כ ממ"מ, ראובן ארזי. כשי-שאלו את דגן מה פיתאום הוא בא לטכס, השיב: „אני יודע שהמילה היחידה במשרד-הבריאות היא המילה של ברית-המילה, אז הייתי מוכרח לבוא.“

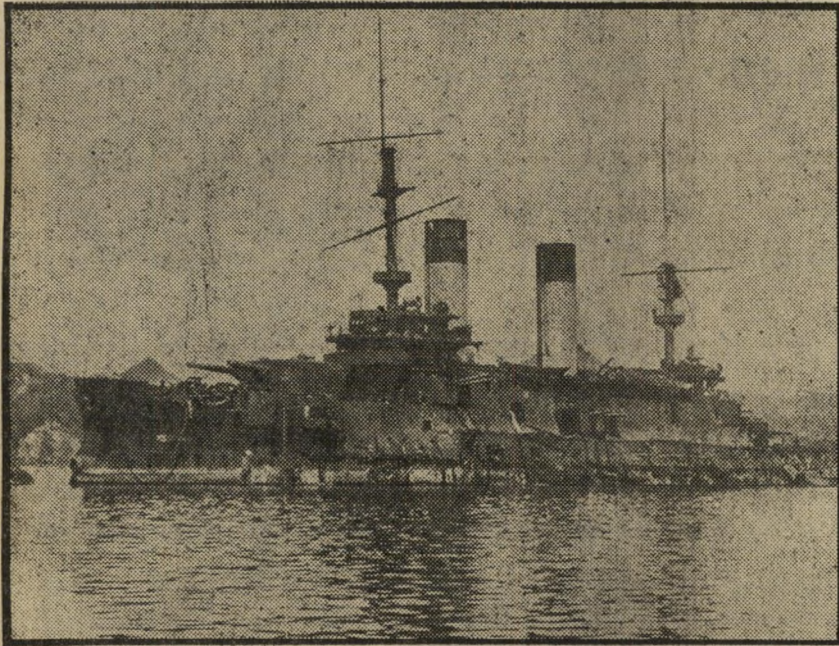
אילנה גור

הפסלת הישראלית המתגוררת בלוס-אנג'לס, הגיעה לארץ להסרת הלוט מעל פיסלה החדש, „אם וילד“, שאותו תרמה לאוניברסיטת חיפה. לטכס הגיע גם בעלה של אילנה, איש-העסקים האמריקאי לני לוינברוק (משמאל). איתם בתמונה נראה גם אחיה של אילנה, הד"ר דני גור, מנהל מחלקת ניתוחי-לב-בתוח בבית-החולים הממשלתי תל-השומר.

הכתב הפרלמנטרי של הטלוויזיה, ארימלך רם, ניצל בנס מסקנדאל בטלפון ביום השלישי האחרון. אחרי שיושב ראש הכנסת ישראל ישעיהו צפה בתוכנית חבט, שבה שודרה הכתבה של רם על מימצאי מבקר הכנסת, הוא השתלל מכעס. ישעיהו, שהיה אז בביתו בירושלים, טילפן לביתה של מזכירתו, יחה מן, וביקש ממנה למצוא עבורו את מיספר הטלפון של רם בביתו. מן סברה כי רם מתגורר בי ירושלים, אך לא הצליחה למי צוא את מיספר-הטלפון שלו במדריך-הטלפונים. גם בבניין הטלוויזיה סירבו למסור לה את הטלפון של רם. רק למחרת התברר לישיעתו כי רם מתגורר ברמת-אביב בתל-אביב, וכי שמו מופיע במדריך.

התכשיטאית רחל גרא ערכה בשבוע שעבר בביתה מסיבה, שאליה הזמינה כמה עשרות אנשים. ידידיה של גרא, היודעים כי בדרך כלל יש במסיבות שלה כיבוד עשיר, הופתעו למצוא רק קע-רה גדולה ובה עשרות קילחי-

התגבר

כי חיל-הים הישראלי מקיים הסגר ימי על נמלי צור וצידון, שבהם עוברים עורקי האספקה החיוניים של התת-מדונה הי-מוסלמית-שמאלית-פלסטינית בלבנון.

ידיעות אלה תכפו כאשר גדל מיספר הספינות שחדרו למים הטריטוריאליים של ישראל, נתפסו, הובאו לנמל חיפה, ושם הוחרם מיטענם ונבדקה זהות נוס-עיהן. פיצוץ אוניה בכניסה לנמל צידון יחס אף הוא לישראל.

מאחר שקשה מאד להיכנס למים הטריטוריאליים של ישראל כאשר מפליגים מקפריסין לצידון — נראה ההסבר הישראלי הרשמי כעניין הי-עיתונאים הזרים כתירוץ שקוף.

מ יצג חדש הופיע השבוע במילון הסוליטי הישראלי: הסגר ימי. עד כה התעניינה ישראל בבעיות של הסגר ימי רק בהקשר שלילי: כצד הנפגע, בפועל או בכוח. המצרים הטילו הסגר על אילת במאי 1967, ובפני חיל-הים הישראלי לי הקטן עמדה תמיד הבעייה הגדולה כיצד למנוע הטלת הסגר על חופי ישראל. עתה, זו הפעם הראשונה, נאמר כי ישראל היא המטילה הסגר ימי.

פרס איתנים שוב

מ זה כמה שבועות טענה העיתונות העולמית — ובעיקר המערבית —

נלסון
תמונה היסטורית זו מראה את האדמירל הוראשו נלסון יורד במדרגות המזח של פורטסמות אל ספינתו, בהפליגו למסעו האחרון. הוא נחרג בשנת 1805, בקרב טראפאלגאר, שבו השמיד חיל-הים הבריטי את יריבו הצרפתי. ובכך הסיג שליטה מוחלטת בים האטלנטי והטייל הסגר בלתי-מוגבל על האמפריה של נפוליון.

כורט ארתור

שבה איבד יוסף טרומפלדור את זרועו, נפלה בעיקבות הסגר ימי. הצבא הרוסי כותר בעיר, נאלץ להיכנע ביגלל המצור היבשתי והימי של היפאנים. בתמונה: אונית-הקרב הרוסית אורל, שנפגעה בקרב ההיסטורי במיצר סטושימה — הקרב הימי הראשון בעת החדשה, שבו נוצח חיל-ים אירופי בידי ימאי אסיה. הקרב אירע ב-1905, זמן קצר אחרי שנפלה פורט ארתור הסמוכה. הצי הרוסי, שבא בדרך הארוכה מן היס הבלאטי, איחר להגיע אל העיר הנצורה.

בשבוע שעבר השתנתה הגירסה הישראלי לית תרשמית. שר-הביטחון הישראלי אינו אדם המסוגל לבלום את סיו, כשיש לו מה לספר העלול להנחיל לו כותרת בי-עיתון.

ברדיפתו המתמדת אחרי פורסו מת אישית, עשה שימועון פרס דבר שאי-אמון: הוא עודד את כלי-התקשורת הישראליים להודות בי-קיום ישראלי.

הפיטפוט בא בשפע של דיווחים בטלי-וויזיה, ברדיו ובעיתונות. בליוויית מפות, שלא הותירו ספק כי סירות חיל-הים שוב אינן פועלות במים הטריטוריאליים הישראליים, ושהם מסיירים לאורך חופי לבנון ותופסים שם ספינות, מיטענים וי-נוסעים.

הפירסום גרם התפרצות-זעם בווינגי-טון. משם, באמצעות הכתבים הישראליים שם, הגיעו ההדים ארצה. היה ברור כי שר-הגנץ האמריקאי מתפקע מזעם.

לא על המזת ההסגר עצמו. הי-אמריקאים לא השמיעו אף מילה אחת של ביקורת על פעילות חיל-הים הישראלי מול חוף לבנון.

לא יכול היה להיות ספק בכך שפעילות זו — תהיה אשר תהיה — תואמה מראש עם ממשלת ארצות-הברית. סביר להניח שהיא באה על פי בקשת האמריקאים, ש-אינם יכולים לעסוק בכך בעצמם, מחשש פן יכריח הדבר את הסובייטים להגיב בצורה כלשהי.

הפורים עוסקים באותה פעילות כחוף הצפוני של לבנון. מכיוון ש-קיים תיאום הדוק בין הפורים והי-

אמריקאים מחד, ובין הישראליים ו-האמריקאים מאידך, אפשר להניח כי האמריקאים מתאמים את הי-מובצע כודו.

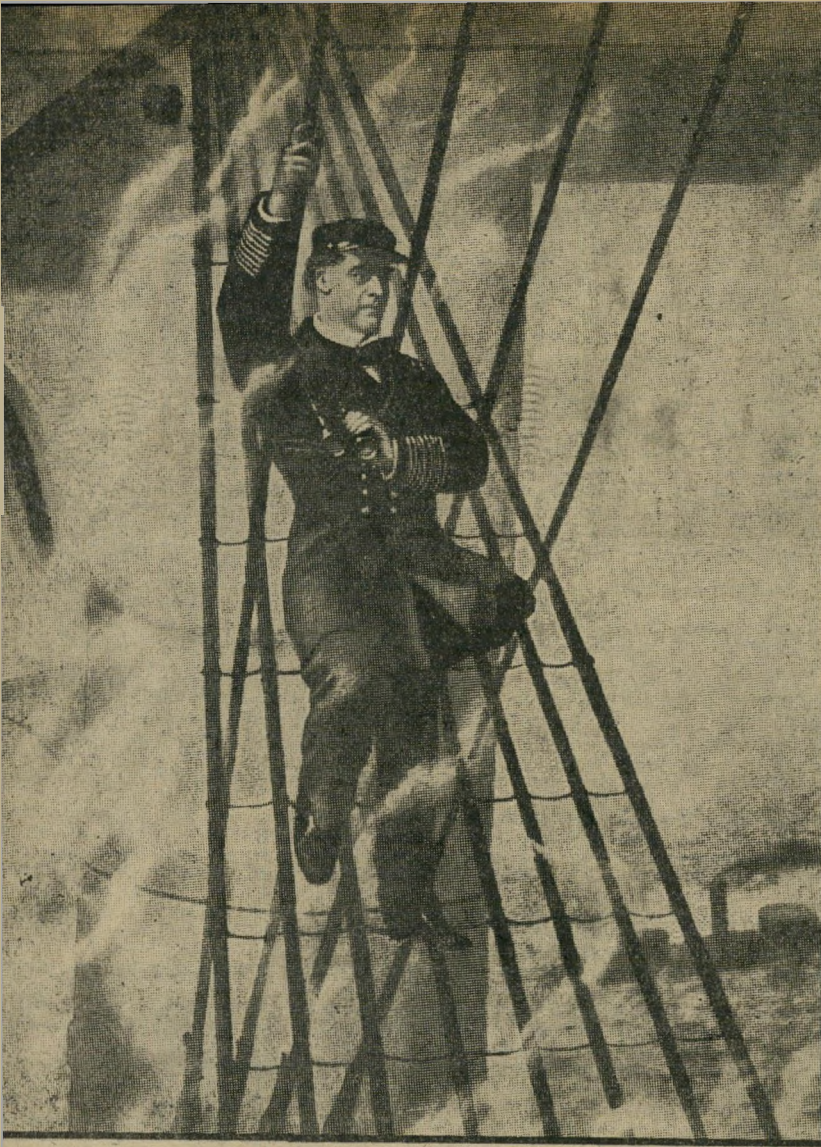
אלם מיבצע כזה מחייב סודיות. מי כיוון שאינו מתוזה הסגר רישמי הוקי. הועם האמריקאי בא ביגלל הפטפטנות של שימועון פרס, שהביאה לתגובה סובי-יישית.

לברית-המועצות אין כל חשק להתערב לטובת הפלסטינים. בעודם משלמים מסי-שפתיים לבעלי-בריתם בלבנון, מבקשים הרוסים לשמור קודם כל על שארית יחי-סיהם עם סוריה. אין הם רוצים לעשות דבר העלול לתת לסורים את הדחיפה הסור-פית אל תוך זרועותיה של אמריקה.

לכן שתקו הסובייטים כל עוד יכלו. אין ספק שידעו על הפעילות הימית אך כל עוד לא נאמר הדבר בגלוי, התעלמו מכך.

זרם הידיעות הרשמיות והרשי-מיות-למחצה, שבאו מישראל, שיי-נה מצב זה. מוסקבה לא יכולה עוד להחריש, מבדו שבגידתה בעניין הפלמטיני תהיה גלויה מדי. היא שזחה איגרת-מחאה לווינגטון — ומכאן הועם האמריקאי על ההרדי-פות הישראליות.

פרס הסיק מייד את המסקנות. הוא מקוזה עדיין להגיע לראשות הממשלה בי-עורת האמריקאים, ואינו יכול להרשות לעצמו לריב עם ווינגטון. לכן ירד על הארץ לפתע מטר של ידיעות וכתבות חדשות, בטלוויזיה ובעיתונות. הפעם נאמר כי אין הסגר על לבנון. סירות חיל-הים אמנם מסירות הרחק מי-

חוק למים הסריטוריאליים של ישראל, אולם רק כדי לתפוס מחבלים הנמצאים בדרכם לישראל.

היה זה תירוץ שקוף למדי. אירי גוני הפיראיון, הדוחמים עתה על נפשם בכבונן, בוודאי אינם סגורים לפתיחת מיתקפה גדולה על ישרי אל, כים או ביבשה. אך בצורה זו נמנע לפחות השימוש במיזיה הי מסוכנת, "הסגר".

אקם של מילחמה

צורך להימנע ממילה זו, לפחות להלכה, נובע מן העובדה שהטלת הסגר ימי היא פעולה מסוכנת ביותר מי בחנית החוק הבינלאומי. הטלת הסגר ("בלוקאדה") היא אחת המשימות העיקריות של כל חיליים בעור למ, מאז ימיתן של סירות-המשוטים העי תיקות.

התפקיד הראשי של כל חייהים הוא להגן על חופי-היבשה מפני פרי שח עויינת. המשימה הקדאפית הי שנייה היא להפיד הסגר על החוף העויין, ולמנוע הטלת הסגר על הי חוף הביתי.

כל מכונית-מילחמה זקוקה לאספקה שור ספת, וזו באה לעיתים קרובות מעבר ליס. במדינות רבות זקוקה גם האוכלוסיה הי אזרחית למזון ולסחורות הבאים מעבר ליס. לכן משתדל כל צד לוחם, שיש לו חיליים, לנתק את עורקי-האספקה של אויבו. הרעבת האוייב ומניעת צידו מצבאו

צי, על הממשלה שלו לאשר אותו רשמית. **ההסגר חייב להיות יעיל.** זה עיקרון חשוב ביותר. "ההסגר של נייר" אינו חוקי. ההסגר הוא חוקי רק כאשר עומד לרשות מטיל-ההסגר כוח מספיק כדי להבטיח שאכן שום אונייה אינה יכולה לעבור את טבעת-המצור בלי הסכמתו. **ההסגר חייב להיות רצוף,** ומופעל בלי משוא-פנים כלפי כל. אם מופסק ההסגר בשל נסיבות כלשהן, כגון מזג-האוויר, יש לעבור מחדש על הליכי הטלתו.

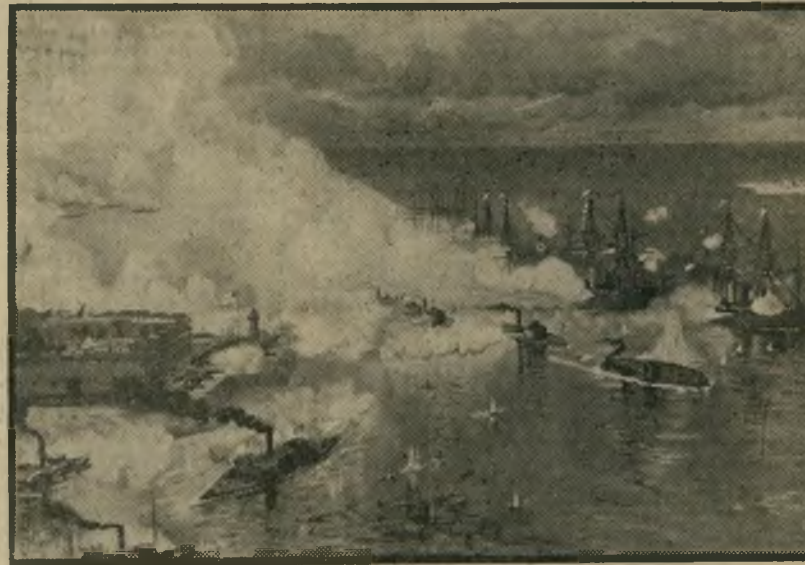
דבר ההסגר צריך להיות ידוע למסעירי האוניות, שעליהן הוא חל.

סכך זה של הוראות גרם לכך שלעיתים קרובות הוטל הסגר-למעשה, מבלי שמטילי-ההסגר הודו בפה מלא שהם מקיימים אותו, אך את זאת יכולה להרשות לעצמה רק מדינה שהיא די חזקה כדי לכפות את רצונה. אחרת היא מסתכנת בסיכסוך מזור יין עם מעצמה גדולה יותר, המבקשת לשור מור על חפשי-המיסחר שלה.

טבעת של חנק

זיכמות העת החדשה גודשות דוגמות של הסגרים ימיים, מוצלחים ובלתי-מוצלחים.

אחד ההסגרים המפורסמים ביותר, שי עליו נכתבו ספרים ללא-ספור, הוא הי הסגר הימי שהטילה בריטניה על חופי צרפת וספרד ב-1803, בפרוץ המילחמה

במילחמת-האזרחים האמריקאית הטיל הצפון הסגר ימי יעיל ביותר על הדרום, ובכך תרם חיליים תרומה מכרעת לניצחון הפדרלי. בתמונה: במהלך ההסגר הצליח הצי הצפוני, שכלל אוניות משוריניות, לכבוש ב-1864 את העיר מוביל באלאבמה, אחרי קרב בין האוניות לבין מוצבי הייבשה.

מצור מוביל

הן שיטות זולות יותר להכנעתו, מאשר מינורו בשדה-הקרב. זהו מהותו של הסגר ימי.

אולם כל הסגר מעורר שלל של בעיות. אינו אספקה יש למנוע מן האוייב? האם יש לשלול ממנו רק תחמושת לתותחיו, או גם חלב לתינוקותיו? האם מותר לתפוס רק את אוניותיו של האוייב עצמו, או גם אוניות נייטרליות, המביאות את האספקה לנמלי? ומה אם האספקה אינה מובאת על-ידי האונייה הנייטרלית אל נמלי אוייב, אלא לנמל נייטרלי, וקיים חשד שהיא מובלת משם בדרכי-הייבשה אל ארץ-האוייב? איך יכולה המדינה הנייטרלית להתגונן מפני הסגר, כשאין היא מס-כימה לו?

במרוצת הדורות, וככל שהתפתח המיסר-חר הבינלאומי, התעורר הצורך להשיג כללים מוסמכים בדבר הטלת הסגר, וליי צור מעין חוק בינלאומי בנדון. ואמנם, כללים כאלה התבששו בהדרגה, והגיעו לידי גיטוח ברור במיסמך המכונה "הצי הרט פאריס", משנת 1856.

הצהרה זו קבעה את כללי-היסוד לי-הטלת מצור חוקי. בין השאר:

יש להטיע את ההסגר רשמית, בדרך מלכותית. כלומר: הממשלה המטילה את ההסגר צריכה להודיע על כך, אם ההסגר מוטל על-ידי מפקד של

פאראגוס

האדמירל האמריקאי הנודע, דייוויד פאראגוס, השיג את תהלתו בניהול מערכות-הסגר נגד מדינות-הדרום. התמונה מראה אותו בקרב מוביל בפוזה מפורסמת: כדי לראות את מהלך הקרב למרות העשן הסמיד של ההפגזות, טיפס האדמירל על חבלי המיפרשים של טפנית-הדגל, פיקד על הקרב מגבוה.

שנים נוספת, עד לחתימת חוזה-השלום. תמונות-התנועה של תינוקות חולים ומתים מת-תחוזה הרעילו את הנשמה הגרמנית במשך דור שלם. הן עורו לאי-במעט לסלול את הדרך לפני היסלר.

במילחמה השנייה חזר אותו חסריט, כי צורה חריפה עוד יותר, המטוסים, המוקי שים המתוחכמים, הראדאר והסונאר הור סיפו ממדים חדשים להסגר. בריטניה הי טילה הסגר חמור על כל הייבשת האיי רופית, והגרמנים הטילו על בריטניה הס-גר של צוללות אשר, לעיתים, התקרב לניצחון.

כך אחד מן ההסגרים האלה עורר ויכוחים מישפטיים מסוכנים כיחס לחוקיותו, אך במילחמות עור למיות טוטאליות אלה לא טרחה שום מדינה להקפיד על החוק הביני-לאומי.

גם במילחמת ויאט-נאם מילא ההסגר הימי תפקיד חשוב. חיליים האדיר של ארצות-הברית גוייס כדי למנוע אספקה לצפון ויאט-נאם בדרך היס, ובשיא הי-מילחמה חסם חילי-האוויר האמריקאי את נמל הייפונג החיוני על-ידי הטלת שדות-מוקשים במבואותיו. בכלי-זאת ניצח הצי פון.

כפי שידוע כל מי שקרא או ראה את חלק עט הרוח, מילא חיליים הצפוני תפקיד מכריע במילחמת-האזרחים האמריקאית, על-ידי הטלת הסגר ימי רצוף על נמלי הדרום.

אחד מגרזי האדמירלים שי ארצות-הברית, דייוויד פאראגוס, לא השתתף מעולם בקרב ימי, וכל תהילתו באה לו מהצלחתו בהטלת מצור זה על הדרום, שהסגר את מיפתרו וניתק את אספקתו, ער שהתמוטט הדרום מאפיסת כוחות.

אולם הדבר מעורר בעיות טכניות, מי-פסיות ופוליטיות.

אינו רצתה ישראל להטיע הסגר רשמי על חופי לבנון, היתה נתקלת ביער שלם שד בעיות חוקיות מסור ככות.

האם יש ביכלל בכוחה של ישראל להי טיל הסגר "יעיל", בלתי-חדיר — תכונות שבילעדוהן אין ההסגר יכול להיות חוקי (המסך בסמוד 34)

כרישים וסרדינים

פי הידיעות בעיתוני העולם, נכר נסה ישראל עתה למודעת אנסקלרי טיבי זה של גדוליהים.

הדבר נשמע ברגע הראשון כאבסורד. חיליים היה תמיד האח החורג והקטן של כוחות הייבשה והאוויר, רק במיל-חמת יום-הכיפורים וזה בתשומת-לב כל-שהי. כל כוחו מורכב מסירות ננסיות. אף שהגיע פעם לשלש משחתות (שאחת מהן נלכדה מחיליים המצרי במילחמת-קדש) מורכב כוחו העיקרי כיום מסטיילים — יחידה ועירה במושגים של חיליים גדול. אפילו בים התיכון, שבו שטים כריי-שים כמו נושאות-המטוסים ונושאות-המי-

המילה, "אדמירל" היא שיבוש התור-אר הערבי אמיר-אל-בחר ("נטיח היס").

נוק אאוט

זו השנה החמישית ברציפות גובר טבק אוריגינל על יריביו וזוכה באליפות "המוצר הנבחר" בין מוצרי הטיפוח לגבר.

כי טבק אוריגינל מיוצר עבור גברים ע"י גברים.

טבק אוריגינל: אפטר שייב, קצף גילוח, משחת גילוח, דיאודורנטים, מי שיער, סבון יוקרה ועוד.

לגברים המצליחים
TABAC
ORIGINAL

להתכונן לבחירות * לטרנד את

ידין * לנטרל את פרס *

לחסום את הצעידים * ליצור

לעצמו ולמשלתו דימוי מרענן:

רבין

מסלקה את

רבינוביץ

מאת יוסי ינאי

אני מוזכר לנקות את השולחן לפני שאני יוצא" הודיע ראש הממשלה יצחק רבין לאנשי לישכתו בי תחילת השבוע שעבר. היציאה שאליה תי כוון רבין היתה יציאתו לחופשה במלון דן קיסריה, ביום השלישי האחרון. ניקוי השולחן שאליה התכוון היה ההיענות ל- דרישות שהגיעו אליו מצדדים שונים בי מיסלגתו, להדחתו של שריהאוצר יהושע רבינוביץ.

מזה חודשים ארוכים מהווה רבינוביץ מטרה להתקפות מצד האופוזיציה, מיפלגות הליכוד, אך בעיקר מצד חוגים שונים בי מיפלגתו-רשלו. האיש החזק של הגוש התל- אביבי המפורסם מצא עצמו חסר גייסות, כשהלווחמים העיקריים בו הם דווקא יורשיו בגוש, האנשים החזקים מאחורי הקלעים של מפא"י לשעבר: מנכ"ל בנק הפועלים יעקוב לוויןסון, ומנכ"ל הבנק לחקלאות דויד קלדרון.

רבינוביץ' —

מזכ"ל המיפלגה

כל אותה עת ניצב רבין מאחרי רבי- נוביץ ודחה את כל הטענות שהושמעו נגד שריהאוצר שלו, רבין, המשולל כל אבחנה פנימית-מיפלגתית, לא הבין מה שהבין כל חבריכנסת וזטר מיפלגת-העבודה: שלרשות רבינוביץ אין עומדים כיום הכוח והעוצמה האדירים שעמדו מאחוריו בעת שהגוש היה גוש, ומפא"י-לשעבר היתה עדיין איום, ולא טיסמה ריקה מתוכן. אך לאחורונה הבין גם רבין כי יש לסלק את רבינוביץ, ולשם כך נערכה ביום השני האחרון הפגישה האחרונה שאותה זימן ראש-הממשלה לפני שיצא לשבוע-החופשה שלו. בפגישה, שנערכה בלישכתו בשעות אחרי-הצהריים המאוחרות השתתפו נוסף לכמה יועצים המקורבים לרבין, גם רבי- נוביץ עצמו, דויד קלדרון ומזכ"ל המיפלגה מאיר רומי. השתתפה בפגישה, מבלי להיות נוכחת בה, גם ראש-הממשלה-לשעבר גולי דה מאיר. במהלך הישיבה התקשר עימה רבין פעמים מיספר, וקיבל ממנה אישור למה שהוחלט בה.

הנושא הראשון שהעלה יצחק רבין היה התפטרותו, המובטחת הפעם של מזכ"ל המיפלגה מאיר זרמי, כחודש פברואר ה- קרוב, החודש שבו התקיים ועידת מיפלגת- העבודה. רבין טען כי יש למצוא אישיות חזקה, אשר תעמוד בראש המיפלגה ו-

תעביר אותה על-פני המחסומים העצומים שיוצבו לפני מיפלגת העבודה במערכת- הבחירות הבאה. לדבריו, חודש פברואר יהיה גם עיתוי נכון לעריכת שינויים בממשלה ולחידוש פניה.

בשיחות קודמות שנערכו שבוע קודם- לכן, הציע רבין את תפקיד מזכ"ל- המיפלגה לרבינוביץ. רבין הציע לרבינוביץ להמשיך לכהן בממשלה כשר-בלי-תיק, ו- כעת-ובעונה-אחת לשמש כמזכ"ל מיפלגת- העבודה. רבינוביץ הבין שראש-הממשלה הגיע למצב שבו הוא עומד על הסתלקותו מתפקיד שריהאוצר, וביקש שבוע, כדי לחשוב ולתת תשובה. בתחילת השבוע הוא הודיע לרבין על הסכמתו לשינוי ה- תפקידים, אך היה לו תנאי: "את תפקיד שריהאוצר לא יקבל בשום פנים ואופן יעקוב לוויןסון".

היתה זו מכשלה, לגבי התוכנית שגיבש לו רבין לשינוי פני הממשלה. הוא התכוון מלכתחילה להציע ללוויןסון את תפקיד שריהאוצר. מקורביו של לוויןסון, וביניהם דויד קלדרון, אף רמזו לרבין כי הפעם, לעומת פעמים קודמות שבהן נערכו עם לוויןסון שיחות-גיטוש בעניין זה, יסכים מנכ"ל בנק הפועלים לקבל עליו את ה- תפקיד.

רבין חשב, כי אם לא יוצע ללוויןסון תפקיד שריהאוצר, יתקוממו נגדו הגוש וותיקי מפא"י, שאותם ייצג באותה פגישה דויד קלדרון. מצד שני ידע רבין, כי אין לו כל דרך אחרת להיפטר מרבינוביץ, אלא על-ידי מתן הבטחה ללוויןסון לא יירש את מקומו. ראש-הממשלה אינו יכול לפטר שר, כל ש- הוא יכול לעשות הוא להתפטר בעצמו, לפטר על-ידי כך את הממשלה כולה, ו- להרכיב מחדש ממשלה בלי אותו שר. במצבו הפוליטי כיום, כאשר שמעון פרס עומד בפתח כמשחר לטרף, יודע רבין כי צעד זה מסוכן מדי לגבי המשך שיל- טונג.

אולם ההצלה באה לו לאחר שיחה שערך עם דויד קלדרון. קלדרון הסכים לריסוק: לוויןסון לא יהווה מכשלה בדרכו של רבין להקמת הממשלה החדשה בעוד המ- שה תודשים, אולם מועמדותו תחזור לדיון ערב הקמת הממשלה שלאחר הבחירות, בעוד יותר משנה.

האמת היא שוויתורים של לוויןסון- קלדרון נבע מתוך שיקולים אחרים, גם אלו שניים אלה, כמו אל ראש-הממשלה,

הגיע מידע על ישיבות סודיות של הנהלת הליכוד שבהן הוחלט לרכוז את תעמולת הבחירות של האופוזיציה נגד יהושע רבי- נוביץ אישית ונגד מה שהוא מסמל: המדיניות הכלכלית הכושלת והרתיחהסון של ממשלת רבין. הליכוד החליט, אחרי מיבצע אנטבה, להתרכז דווקא בבעיות פנים חברתיות, שכולן סובבות סביב ה- מצב הכלכלי ולא סביב בעיות חוץ וביטחון. הליכוד עומד לוותר אפילו על חידוד בעיית השטחים, ולא למקד את מערכת- הבחירות הקרובה על נושא זה.

איש מן המנהיגים של מיפלגת העבודה, המסוכסכים בינם לבין עצמם, אינו מעוניין באיבוד שילטונה של המיפלגה לליכוד בעיקבות הבחירות.

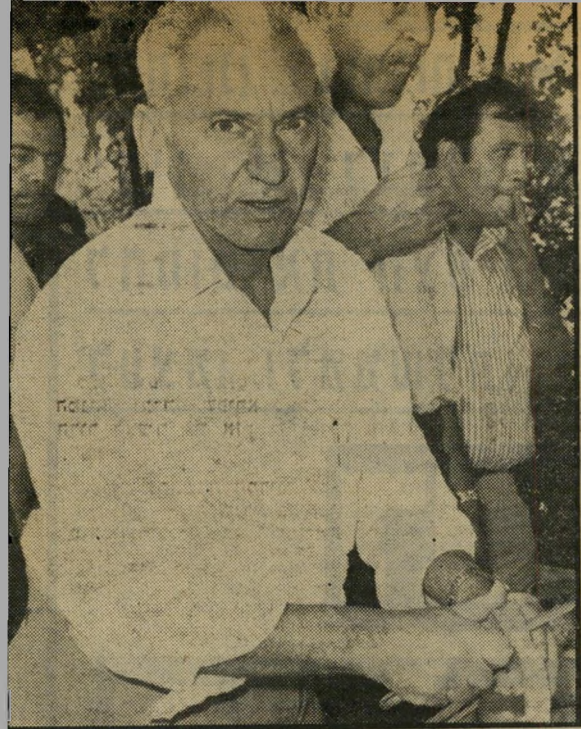
בר-לב יהיה שריהאוצר

סברה אחרת טוענת, כי לוויןסון אינו מעוניין גם היום להיות שרי- אוצר בממשלתו של רבין ובמיבנה הפו- ליטי העכשווי. לדעת לוויןסון, המצב הפו-

ליטי הפנימי לא יאפשר לו לערוך את השינויים והניתוחים הכלכליים-חברתיים ש- בהם הוא רואה הכרח, וכי הוא ייאליץ ל- הסתפק בפשרות, תוך התחשבות בגורמים ובמצבים לא-ענייניים. לדיברי בעלי גירסה זו, מעדיף לוויןסון בכל-זאת את תפקיד נגיד בנק ישראל, העומד להתפנות בקרוב, עם פרישתו של משה זנבר — משרה אשר בה הוא יוכל, לדעתו, להשפיע על הכלכלה הישראלית יותר מאשר בתפקיד של שרי- אוצר בממשלה בעלת אחיזה רופפת.

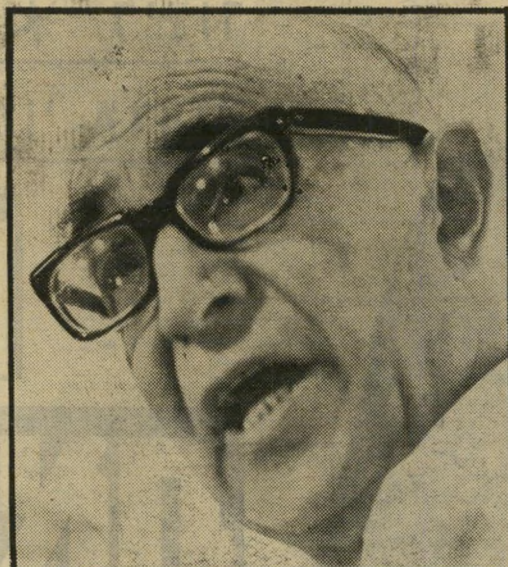
על-ידי מינויו של רבינוביץ כמזכיר ה- מיפלגה — מינוי אשר, לדעת רבים, עשוי להיות מוצלח ביותר מבחינתה של מיפלגת- העבודה, הצליח רבין להרוג ציפור נוספת: למנוע מעוזו ברעם, מזכיר מחוזירושלים של המיפלגה, להיבחר לתפקיד מזכיר ה- מיפלגה.

לפני שנתקבל הסיכום על מסירת תפקיד המזכ"ל לרבינוביץ, היתה מועמדותו של ברעם כימעט-בטוחה. הוא הצליח לגייס לו תמיכה לנושא זה בקרב חוגי הצעירים ו- החוג לשילוב שבהם הוא שולט, אצל אנשי רפ"י לשעבר ותומכי פרס, ואפילו בחלקים ניכרים של אחרות-העבודה ומפא"י לשעבר.

רבינוביץ יחזור לתחום

המתאים לו - מנגנון המיפלגה

חיים ברילב יפסע למישרד האוצר

מאיר עמית יתמנה לשר המיסחר

לבצע ניתוחים מכאיבים אך מחוייבי-המצוי"א.

● סילוקו של רבינוביץ, מבלי שיעורר עליו את זעמו של הכוח הגדול העומד מאחרי יעקוב לוינסון.

● בלימת עלייתו המסחררת של שנוא"נפשו, עווי ברעם.

● חיזוק מעמדו בתוך המיפלגה, לקי ראת ההתמודדות הבלתי-נמנעת בינו לבין פרס.

● מניעת הצטרפותו של מאיר עמית למיפלגתו של ידיו, או למחנהו של פרס.

● חיזוק מעמדו בקרב היוגים במיפלג תה, אשר ברילב נמנה עם מנהיגיהם, חיזוק הדרוש לו כאשר יסתבר ליוגים סופית שאין הוא מתכוון לפנות את מתנחלי קדום.

מיד עם תום הישיבה, הוחלט בין כל משתתפיה לשמור את פרטי התוכנית בסוד. רק לאנשים הקשורים בחילופים, אשר לא השתתפו בפגישה, כשרה-האוצר המיועד חיים ברילב ושרה-המיסחר והתעשייה המיועד מאיר עמית, הודיעו על התוכנית ש-סוכמה, לפי ההודעה, באופן סופי ומוחלט.

אולם כבר למחרת היום דלף תוכנה של הישיבה החוצה. עיתונאים אחדים, אשר קיבלו במשך השבוע את הידיעה, ואשר פנו אל רבין או אל מקורביו, נתקלו בר הכחשה נמרצת, ואומנם, הידיעה הראשונה שהופיעה בעיתונות היתה הכחשה, למרות שעצם הסיפור לא הופיע קודם-לכן כלל. רק שבוע אחר-כך החלו לזרום, טיפין-טיפין, פיסות-מידע על הפגישה, אשר הת-פרסמו בצניעה רבה ובנימה של זיירות ואי-אמון.

למרות ההכחשות החלו כבר שלושת ה-אישים, רבינוביץ, ברילב ועמית, להתארגן לקראת השינויים — והתפקידים החדשים שלהם.

באם יש לדין סיכוי לזכות במיספר משרעות של מנדטים בכנסת הבאה, ואם יהיה לו סיכוי להשפיע על הרכב הממשלה אחרי הבחירות, או לשמש איום קונסטרוקטיבי לגביה.

התוכנית הסודית

הודלפה

הצטננות ההתלהבות מדין לא קיררה בה את עמית לרבין. להיפך. במיסגרת השיחות שבהן עסקו בשבועות האחרונים שר-הביטחון שימעון פרס, עם אישים בכירי ווטרים במיפלגה, שיחות שבהן מכין פרס את הקרב הגדול שלו נגד רבין, נערכה שיחה גם בינו לבין מאיר עמית. שימעה של אותה שיחה הגיע גם לאוזני רבין. מקורביו של עמית ידעו לספר, כי באותה שיחה אמר עמית לפרס שאם הבריה תהיה בין רבין לפרס, הוא יתמוך בפרס.

כי כישלון זה אינו מהווה המלצה לתפקיד הבכיר יותר של שר-האוצר, לא יתנגד איש למינוי זה.

את מקומו של ברילב כשר-המיסחר והתעשייה יתפוס, על-פי מה שהוחלט באותה ישיבה, מנכ"ל כור, מי שהיה ראש המוסד האלוף (מיל). מאיר עמית, לעמית יש דימוי-ציבורי טוב, והוא נחשב כאיש חזק, תקיף וכמי שהפך את כור להצלחה כלכלית.

היחסים בין יצחק רבין לבין מאיר עמית אינם מן המשופרים, ובהוגים פרטיים מתח עמית בהזדמנויות רבות ביקורת חריפה ביותר על ראש-הממשלה ועל מדיניותה הכלכלית והחברתית של הממשלה, ביקורת שהגיעה לאוזניו של רבין. אולם רבין יודע על רצונו העז של עמית לכהן כשר כלכלי בכל ממשלה שהיא, ועל-ידי מינויו כשר-המיסחר והתעשייה הוא מקרב אותו אליו ומרחיק אותו ממתנגדיו.

הפגיעה הראשונה בעצם מינויו של עמית כשר בממשלת רבין היא בפרופסור יגאל

בכך היה רבין מעוניין פחות מכל. ברעם הצעיר היה מן המקורבים ביותר לראש-הממשלה מיד לאחר בחירתו של רבין. הוא היה נפגש עם רבין לפחות אחת ל-יום, וראש-הממשלה היה נועץ בו כמעט בכל דבר. בחודשים האחרונים עבר חתול שחור בין השניים, ויחסיהם הצטננו. כיום משמש ברעם כסמל לכל מה שיצחק רבין שונא. והוא אינו יכול להרשות לעצמו את ברעם כמזכ"ל המיפלגה. לרבין היה ברור, כי רק מינוייה של אישיות בכירה כרבינוביץ, יש בו כדי לבלום את ברעם בדרך למזכ"לות.

סיבה נוספת לצורך החריף של רבין למנוע מברעם לשמש כמזכיר-המיפלגה היא ההתקרבות שחלה באחרונה בין ברעם לפרס. ברעם מכחיש אומנם כי ההתקרבות בינו לבין שר-הביטחון חורגת מן-מיספר שיחות-רקע ידידותיות, אולם ברור לחלוטין כי כאשר יצטרך ברעם, כמו ה-אחרים במיפלגה, להכריע בין פרס לרבין, הוא יבחר בשר-הביטחון.

המועד הטיבי ביותר, לדעת ראש-הממשלה, לקבל עליו את תפקיד שר-האוצר מבלי לגרום לזעזועים על-ידי מינוי איש מן החוץ לתפקיד בכיר זה, הוא נושא התיק הכלכלי השני בחשיבותו, שר-המיסחר והתעשייה חיים ברילב. במשך שתי שנות כהונתו של רבין הצליח ברילב שלא לריב עם ראש-הממשלה אפילו פעם אחת ולשמור על ידידותם עוד מתקופת הפלמ"ח ושירוי חם המשותף בצה"ל.

עמית

כשר-המיסחר

רבין יודע גם שמינויו של ברילב לא יגרום להתנגדות של אף חוג מוגדר אחד. מלבד התנגדותם של אלה החושבים עניינית, ולא במישור האישי, כי ברילב נכשל בתפקידו כשר-המיסחר והתעשייה, ו-

דא"מ מועמד לוינסון

לא יבוא

עתה, כאשר נודע כבר לעמית כי החל מחודש סברואר הקרוב הוא עשוי לכהן כ-שר-המיסחר והתעשייה, מוכתחת תמיכתו המלאה ברבין.

על-ידי אחת ההחלטות המיפלגתיות הבודדות שאליהן הגיע רבין בשנתיים האחרונות בדבר השינויים בהרכב ממשלתו, הוא הצליח להשיג מיספר הישגים משמעותיים ביותר:

- הצגת ממשלה, כביכול צעירה ו-רעננה יותר לפני הציבור, בפרקיזמן משרעות לפני הבחירות.
- שיפור בדימוי-ישלו, כמי שמסוגל

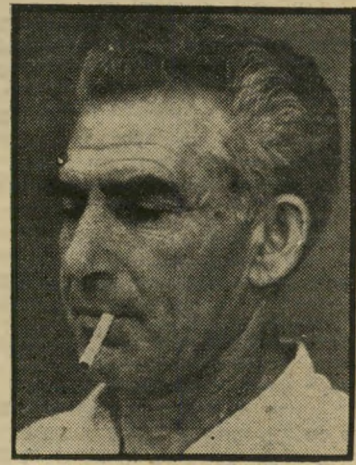
ידיו, סוד גלוי הוא, כי אחרי פלירטים קצרים ובלתי-מחייבים של עמית עם שולי-מית אלוני ועם תנועת שינוי, היה עמית מועמד רציני ביותר לרשימתו של ידיו. בחודשים האחרונים נערכו פגישות רבות בין ידיו לעמית, ובהן מצאו השניים שפה משותפת, כאשר ידיו מטיל את בניית המצע הכלכלי וחלק ניכר מן המצע החברתי שלו על מנכ"ל כור.

אולם בשבועות האחרונים התקררה ה-התלהבות הציבורית סביב ידיו, ועימה גם התלהבותו של עמית. בעיקבות שקיעת ההלם הידיני הראשוני, החל עמית מספק

מזכיר-פניה ברעם

לא יקודם

מזכ"ל זרמני

ידח

"נוער חיובי, טוב,

שמרני וצוער בתלם..."

לפי הסיפור הקלאסי, אמר זקן-השומרים המנוח, אברהם שפירא מפתח-תיקוה, על הדור הצעיר של אז: "זה נוער זה? זה חרא!"

השבוע נתבשרה המדינה כי הדור החדש דש ביותר — זה שגדל בעיקבות מלחמת יום-הכיפורים — הוא שמרני וזך.

סקר מדעי מטעם המכון למחקר חברתי שימושי, המוסד רבי-היוקרה ביותר בתחום זה, העלה כי "המילומה באוקטובר 1973 לא היתה רעידת-אדמה". היא לא השפיעה במאומה על הדור הצעיר.

"רווחה אישית", משרד-החינוך והתרבות היה מלא התלהבות מתוצאות המחקר. סיכומו של המישרד, כפי שנמסר על-ידי כתב הארץ נתן ריבון, התבטא בפסוקים המהוויים תמצית של השקפת עולם שלמה:

"רוב הנוער של ימינו הוא נוער חיובי, טוב, שמרני וצוער בתלם. הוא אינו רדיקלי, לא מרדן, ורווחתו האישית חשובה לו לא פחות מדאגתו לרווחת ציבורית קהילתית. השקפתו הן בדרך כלל, בי בואה נאמנה להשקפות עמדות הוריו, מה שמוכיח כי פערי-הדורות אינו קיים בישראל. מסתבר כי להורים ולבית יש השפעה דומיננטית על עיצוב עמדותיו וערכיו של הנוער."

קשה להעלות על הדעת פסקדין אכזרי יותר על דור שלם — פסקדין מדעי, הקובע כי זהו דור רפוי, חסר עמוד-שדרה, חסר עצמאות, דור הדואג לעצמו ("רווחתו האישית"), דור עלוב-נפש ("צור עד בתלם"), נכנע וחסר-דעה. אילו ראה אותו אברהם שפירא, היה אומר בוודאי שלדור כזה, אף התואר "חרא" הוא מחר-מאה.

נוער בצלם, בכל חברה אנושית, תפי קידו של הנוער הוא למרוד. לצאת מן התלם, לבדוק מחדש ללא-ירחם את העמדות וההשקפות של דור-ההורים, לקרוא תגר על שקרים מוסכמים ודוקטרינות קפואות. כי רק בדרך זו יכול כל דור חדש להבטיח את רצף ההתחדשות, הי חיוני לשיגשוגה ולהתקדמותה של החברה.

אך ייתכן כי מדאגה יותר מכל, בתמונה זו, היא עליונותו הגלויה של משרד-החינוך. נוד על תוצאות המחקר. צמרת הסבורה כי "חיובי, טוב" הן מילים-נדרפות ל"שמרני, צוער בתלם", ראייה לנוער זה — כשם שהנוער ראוי לה.

התיקווה היחידה היא כי הנוער אינו כזה, וכי יטאטא את הביורוקראטים ואת ספסרי השוק השחור, המקוים כי נוער זה יגדל בצלמם.

הממשלה

סערה בכוס חה

האם יבזז אדם

לחיות גם צורך,

גם דמגוג וגם מדליף ?

ממשלת ישראל היא קובץ של עסקני-מיסלוגיה, הקיימת בעיקר כדי לאפשר ל-הכריה להלל את עצמם. שרי-הביטחון מת-גדר ב."הגדר הטובה", שרי-החץ החלל את ההישגים המפוארים של עצמו בזירה העולמית, וכל שר מעלה על נס את עצמו, ואת עלילותיו הכבירות.

מאחר שכל ההחלטות האמיתיות מתקבלות למקומות אחרים, אין בממשלה, בדרך כלל, מתח של ממש. גם ההומור מצוי בה במנות ועירות בילבד.

לכן שמחו הכל כאשר הופרעה ישיבת הממשלה, השבוע, על-ידי תקרית, שהו סיפה ליישיבה נופך של מתח והומור גסי-יחוד.

הפטרות והמתים, גרם התקרית שר, שאינו ידוע כאישיות מותחת ו/או

הוויה של ישעיהו האם עבד כאן הטוב ?

מבדרת במיוחד: שריהתירות משה קול, מנהיג הל"ע. הוא התערב בוויכוח על המשבר במיש-רדיהבריאות (ראה הנדון) כדי להציג שאלה: כמה בנות דתיות, מתוך אלפי הבנות המשוחררות מטעמי דת, מגויסות למשימות סיעודיות בבתי-החולים?

והי שאלה לגיטימית, והיא נוגעת באחת השערוריות המרגיזות ביותר במדינה רבתי-השערוריות. בעוד מיטב הבנות נאל-צות לשרת שנים ארוכות, בתקופות-חיהן התוססות ביותר, במחנות צה"ל, פטרות אלפי בנות בעיקבות הצהרתן (האמיתית או הכוזבת) שהן דתיות.

אומנם, לפי החוק היה צורך לגייס בנות אלה לשירות אלטרנטיבי, שאינו נוגד את השקפתן הדתית. השירות בבתי-החולים בוודאי אינו נוגד את דת ישראל; להי-פך, הוא מיצווה דתית ואנושית כאחת. אולם ביגלל הקנוניות המסורתיות בין מיסלגת-העבודה והמיסלגות הדתיות, הנמר שכות מאו קום המדינה, אין בנות אלה מגויסות כלל. בנות דתיות בודדות אכן משרתות בבתי-החולים בנאמנות, וזכות בהוקרת החולים. אך הרוב העצום של הי-פטרות מגייס מנצל את השנים הללו ל-קידום עצמן, לבידור ולמצאיאת חתנים.

אותה שעה מתים מדי שנה מאות חולים ביגלל חוסר טיפול מתאים, ומדי יום מתייסרים אלפים בבתי-החולים מפני שאין מי שיביא להם סיר בשעת-הצורך, או יקל על כאביהם.

חיסוד חשבון ישן, אולם ראשי-הממ-

ח"כ אולמרט

נגד ישעיהו

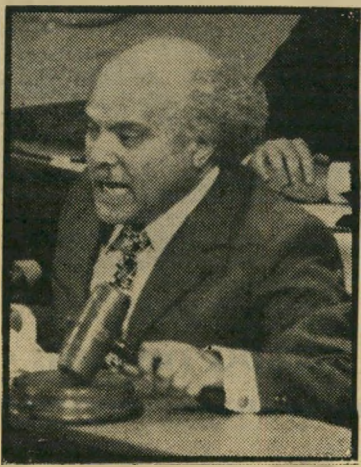
כלל, התיישב קול כמו ילד-טובירושלים והמשיך להשתתף בדיון, אם כי הפעם בשקט וללא התפרצויות.

מבחינה עניינית, אין ספק שיצחק רבין לא צדק. אומנם אייאפשר, לפתור את הבעייה על-ידי גיוס בנות לתפקידי סיעוד וסיעוד, כי נערה בלתי-מאומנת אינה יכיר לה למלא את תפקידיה של אחות מוסמכת. אך אילו הוכנסו למערכת בתי-החולים אלפי בנות לשם מילוי תפקידי סיעודיים, היה העומס הרובץ על האחיות המוסמכות פוחת בהרבה, והמצב היה משתפר ללא-הכר.

היתה סיבה נוספת לרוגזו של רבין, כמו כל הנוכחים, שם גם הוא לב לתאריך השאילתה של קול: שנה לפני הבחירות.

זהו תרגיל שיגרתית של לל"ע: במשך שלוש השנים הראשונות של כל תקופת-כהונה הם יושבים בממשלה בשקט, מני חלקים בתאוה בכל הנאותיה. שנה לפני הבחירות הם מתעוררים, יוצאים לכמה קרבות-סרק כדי להזכיר לבוחרים את קיומם. בין עסקני המיפלגות, ידועה מיפ-לגת הל"ע כמחויקת אליוות-הצביעות — מדייתית-הוב של קל להשיגה בזירה הי-מיסלגתית.

כעבור שעות אחדות התברר כי רבין צדק במה שאמר. התקרית במלואה, דבריו

יו"ר ישעיהו נגד האתיקה

שלה לא הכיר בלגיטימיות השאילתה של קול. רבין חשב כי מן הראוי הוא ששר הביטחון יהיה נוכח בעת הדיון בנושא זה, השייך במידת-מה לתחום מישרדו. הוא הציר על-ידי קול, וזכה בתשובה: "אתם פרחים מהדתיים!"

כאן איבד רבין את עשתונותו. כבר מומן הוא מחפש הזדמנות להיפרע משר-התירות שלו, על מה שמכונה בממשלה "הטור הקבוע של קול". מדי יום שני, למחרת ישיבת הממשלה מפרסם מעריב טור כימעטי-קבוע של חוכמות וקריאות-ביניים של משה קול בישיבת הממשלה, המודלף לו ישירות מטעם שריהתירות.

הדמגוגיים של משה קול והנזיפה של רבין, הודלפו על-ידי קול במהירות הבזק, ופורסמו בכלי-התיקורת עוד באותו ערב. כדי למנוע משבר ממשלתי עם הל"ע, נענה רבין לבקשתו של קול, התנצל בפניו. אלא שההתנצלות לא יכלה לכסות על מה שחושבים באמת על קול בממשלה.

הכנסת

מתי יחבט הי"ר ?

הפיצוץ האחרון בפרשת

השחיתויות כמנגנון הכנסת

נסכ סכיב השאלה: "האם ערך

אחד מעובדי הכנסת

שיפוצים בוויזה הפרטית

של ישעיהו בחו"ר ?

"זהו סערה בכוס מים. אני לא מוכן להתייחס לזה", אמר ביום השלישי שעבר יושב-ראש הכנסת ישראל ישעיהו ל-כתב-הטלוויזיה אלימלך רם, שטילפן אליו בשעת-ערב לביתו, וביקש תגובה על האשמותיו של ח"כ אהוד אולמרט.

אולם השבוע למד יושב-ראש הכנסת, כי גם סערות בכוס מים מסוגלות להציק לאישיות פוליטית עד כדי סיכון מעמדה ומישרתה בטביעה.

אולמרט כבלש פרטי, ביום הרביעי האחרון הופיע אהוד אולמרט בטלוויזיה, בראיון מיוחד שבו הטיח האשמות כבדות ביחס ליושרו האישי של יושב ראש הכנסת, מלבד התייחסות בעובדה שחבר הכנסת מן השורה תוקף את היושבי-ראש שלו, ומאשים אותו במעשים הגובלים ב-פלילים, לא היה בדבריו של אולמרט כל חדש. אולמרט, שחזר לא-מכבר ממסע ממושך באוסטרליה, החליט לחזור לכותרות בכל מחיר. הוא קרא את הדו"ח המ-פורט של העולם הזה על פרשת מבקר הכנסת (העולם הזה 2030), והציג אותו כגילוי פרטי שלו.

לזכותו של אולמרט יש לציין, כי הוא ניסה לבצע גם עבודת-בילוש פרטית מש-לו הוא פנה אל כל האישים ששמותיהם נזכרו בכתבה הנדונה, וביקש מהם חומר נוסף שעדיין לא פורסם בעולם הזה. קציני-הכנסת, יצחק ("איו") בר-גל, דחה את אולמרט. פקידים בכירים אחרים דחו אותו גם הם. רק מבקר-הכנסת המודח, שמעון ליברמן, החש עצמו בשבועות האחרונים כמי שנעשה לו עוול, קפץ על פנייתו של חברי-הכנסת הצעיר, וסיפק לו מיסמכים למכביר.

גם במיסמכים שסיפק ליברמן לאול-מרט לא היה כל חדש. אולם, בהיותו מצוייד בתיק עביכרס, יכול היה אולמרט להציג עצמו שוב כחושף-שערוריות ביל-עדי של הבית. מבלי להזכיר כלל את הפירסומים הקודמים בפרשה, שלף אול-מרט התכתבויות פנימיות של המבקר עם ישעיהו, והציג בפני כתב הטלוויזיה.

לאולמרט שיחק המול מבחינת העיתוי המתאים. צוות של שני עובדי מישרד מבקרי-המדינה סיים לכתוב את מסקנות הדיון-השבון שלו על דו"ח מבקרי-הכנסת שהועבר אליו. בדבר התשלום הנוסף ש-קיבל קצין הכנסת עבור עבודתו במערי-כתב-הבחירות, הדו"ח של מבקרי-המדינה, שפורסם באופן מיקרי לחלוטין סמוך ל-"פיצוץ" של אולמרט, קבע כי המבקר המפוטר של הכנסת צדק במסקנותיו.

עוד פצצה אחת, למחרת השידור בטלוויזיה ערך ישעיהו מסיבת-עיתונאים, שבה הגיב בגנום ניכר על האשמותיו של אולמרט. בכך, סבר ישעיהו, חסתיים הפרשה. אולם, שעה אחת אחרי מסיבת העיתונאים של יושבי-הראש, ערך אולמרט מסיבת-עיתונאים משלו, ובה חשף לפני העיתונאים מיסמכים שהעידו כי ישעיהו לא דייק, לפחות בכל הנוגע ליחסו אל המשך עבודתו של ליברמן כמבקר-הכנסת.

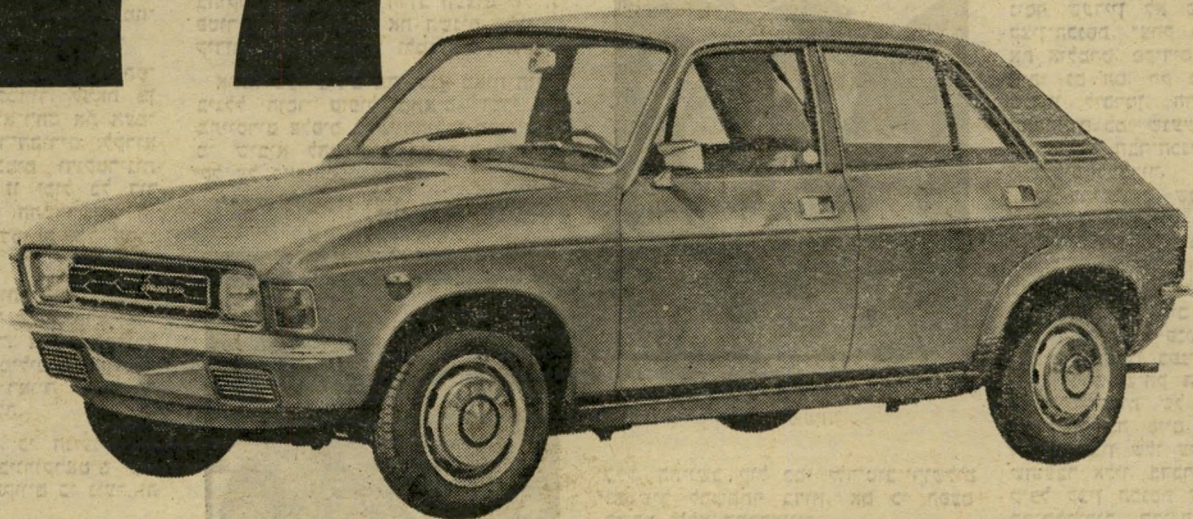
חברי-כנסת נוספים מיהרו גם הם לק-פוץ על העגלה של אולמרט, ולשלוח רמזים מאיימים לעבר ישעיהו. הי יו"ר החליט לכנס את ועדת-הכנסת, כדי לדון בפרשה. אולם עוד קודם-לכן דרשו חברי מפ"ם בסיעת המערך לכנס את סיעתם. כדי לדון בהיבטים השונים של התנהגותו של ישעיהו בפרשה.

אך אולמרט הכין פצצה נוספת. לטע-נתו יש בידינו מיסמכים, המאשרים כי ישעיהו לא זו בילבד שחיפה על איי-

השקול הנכון AUSTIN 77

אקסד
כרסום קורן

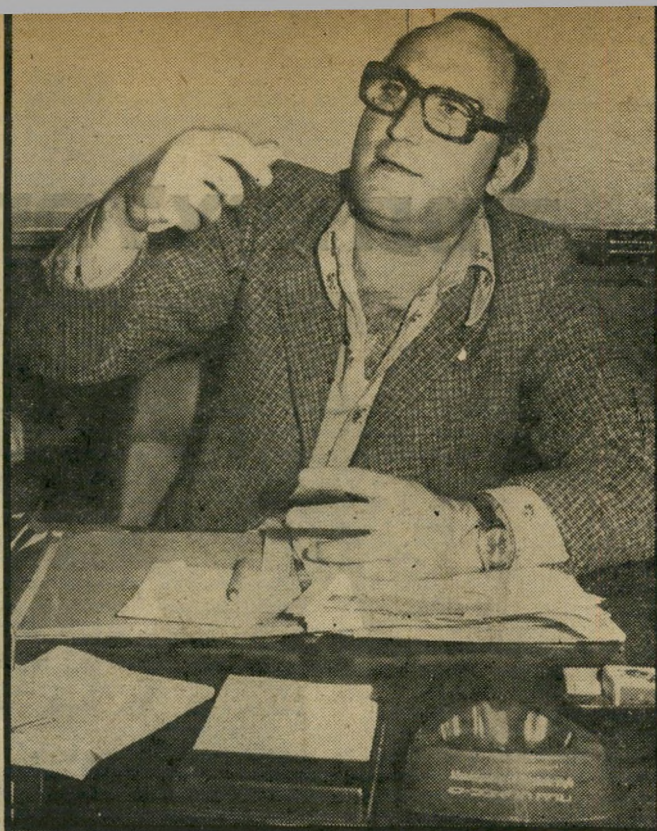

מחירים מיוחדים למכוניות מן המשלוח הראשון
• מיני 1000 • אלגרו 1300 • מסחריות 1300
דגמי 77 לאספקה מיידית בתנאי אשראי מיוחדים

חברה ישראלית למובילים בע"מ

תל-אביב: רחוב המסגר 62 טל 35882 03-36537 חיפה: רח האומנים 5-7 טל 04-510246 סוכנויות משנה:
 חיפה: ש קרביץ, רחוב הרצל 92 טל 04-664885 רמת-גן: רח ובנוסוקי 47 טל 03-732270
 ירושלים: רח 'נאי' 4 טל 02-231328 פתח-תקוה: כהן אח מילר, בריכוכבא 39 טל 011159
 נתניה: רח הרצל 47 טל 053-30915 באר-שבע: דרך חברון, טל 057-77021

החייל האמיץ של צ"צ

דובר העירייה עמיקם שפירא גוייס לשירות חובה בצה"ל - אך ממשיך לקבל את משכורתו המלאה מעיריית תל-אביב

חמורים. האישור יכול לבוא רק מכוח חתימתו האישית של ראש אכ"א. צ"צ' פנה לרמטכ"ל ולראש אכ"א, והסביר את מצבו הכלכלי הדחוק של הדובר שלו. תוצאת פנייתו של צ"צ' הייתה הוראה, שאותה הוריד ראש אכ"א האלוף רפאל ורדי לדובר צה"ל, ואשר לפיה יש לאפשר לעמיקם להמשיך את עבודתו בעירייה תוך כדי שירותו הסדיר בצבא. בעת-ובעונה האחת הבטיח צ"צ', כי העירייה תהיה מוכנה להמשיך להעסיק את עמיקם למרות שירותו בצה"ל. בישיבה שבה השתתפו צ"צ', עמיקם, היועץ הי משפטי של העירייה ומנהל האגף כוח האדם בה הסתבר, כי יש לכך תקדים. שני צעירים העובדים במדריכי-חברות רחוב, קיבלו אישור להמשיך לעבוד עם הנערים שבטיפולם גם לאחר גיוסם לצה"ל. אולם בשתי משכורות כנראה לא די.

עיריית תל-אביב שלם לו את משכורתו הרגילה, העולה על 5000 לירות ברוטו ל- חודש כולל כל התוספות. בהיותו בן 18 לא גוייס עמיקם לצבא בגלל בעיות בריאות. אחרי מלחמת יום- הכיפורים, כאשר כל בעלי הפטור נקראו לבדיקות מחודשות, החליט צה"ל לחייל את עמיקם לתקופה של שישה חודשים. שפירא טוען כי התנדב לצה"ל: "רק אחרי שהתעקשתי הסכים צה"ל לחייל אוי"ת". אלא שהתנדבות זו נעשתה תמורת תשלום נוסף למשכורת האזרחית. ידעתי שהמשכורת הצבאית, עם התמיכה המימפחתית לאשה ולילד, לא תספיק לי" סיפר השבוע עמיקם. "לא רציתי להפוך נתמך מחלקת-הסעד של עיריית תל-אביב. מ-1200 לירות אי-אפשר לחיות. או פנתי לצה"ל, וביקשתי שיאפשרו לי לעבוד כאזרח אחרי שעות העי

שפירא		שם עמיקם		שכר ליום		מס' בנק		חודש	
00	11	00	00	000068020	1085	198814298	0712421	יוני	1976
17680148000	1000190760	35744010000	357440	181470	49540	13880	118100	קמ	ש
182	162	168	068	061	184	162			
דמי חניה	אחזקה טלפון	קיצבת נסיעה	קיצבת נסיעה	קיצבת נסיעה	אחזקה רכב	אחזקה טלפון			
1441	217	1224	530330	181470	348860				
1000	200								
4000	4560	5500	1100	6410	141000	10320			

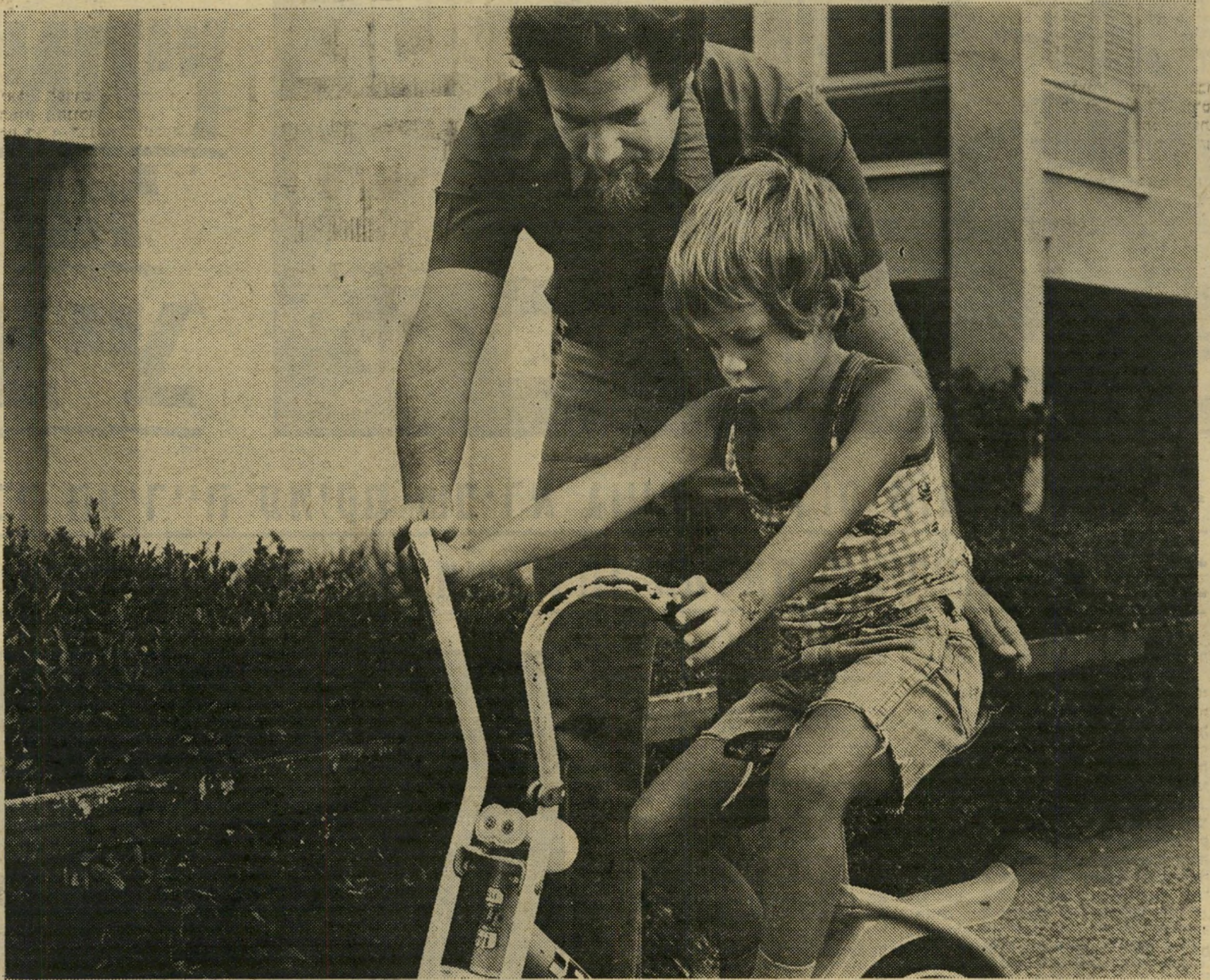
פרטי התשלום				
06.76	*1220.00	**328.32	***0.00	*1548.32
שנה/חודש	תשלום שוטף	תשלומים בדיעבד	נכויים בדיעבד	סה"כ לתשלום
פרטי המוטב:	ווני רר	אסתר	תעודת זהות:	5039381
פרטי החייל:	ווני רר	עמיקם	מס' אישי:	02769913
				088295

המשכורת האזרחית
רק אחת משתי המשכורות שאותן קיבל באותו חודש. המשכורת היתה על סך 3488 לירות, והיא כוללת דמי-חנייה, אחזקה טלפון, שתי קיצבות-נסיעה, ספרות מקצועית ואחזקת רכב.

המשכורת הצבאית
של אותו חודש, חודש יוני 1976, נשלחה אל אסתי, אשתו של טוראי 2769913 עמיקם שפירא, והיא עומדת על סכום של 1548 לירות בחודש זה. למרות שקיבל שתי משכורות, ניצל שפירא את שירותו הצבאי כדי לבקש דחיית תשלום משכנתא. בודה בצבא.
צה"ל נעתר לבקשת דובר העירייה. למי רות שלעמיקם יש דירת-פאר בשכונת נאות-אפקה שבצפון תל-אביב, ומכוננית פינט 124 חדישה. החליט הצבא כי הוא מיקרה הראוי להתחשבות מיוחדת. בדרך-כלל נהוג צה"ל לאפשר לחייליו לעבוד עבודה נוספת, בעת שירותם הצבאי, רק כשהם מוגדרים כמיקריסעד

מ אז נבחר שלמה ("צ"צ") להט כי
ראש-עיריית תל-אביב, הוא מפתיע בכל פעם מחדש. בתחילה הוא הפתיע עם להיצות-היד שהיה מעניק לבהורות על שפת-הים לפני שהגיש להן פרח וביקש שתצבענה עבורו. אחר-כך הוא הפתיע עם חולצות הפסים המעומלנות, שהפכו הסמל המיסחרי שלו. מאוחר יותר, כשכבר נבחר כראש-עירייה, הוא הפתיע את תושבי עירו כאשר, במיבצע-ראווה, סגד את רחוב דיונוגוף לתנועה בסוף השבוע. אולם ההפתעה האחרונה והגדולה ביותר של צ"צ', היא קיסרודוקציה של עיריית תל-אביב עם שילטונות צה"ל, ראשי

אתם עומדים לצידו תמיד.

האם תוכלו תמיד לעמוד בכך?

"חסן להשכלה גבוהה" – הדרך הקלה בה יוכל ילדכם לממן את לימודיו באוניברסיטה או בטכניון.

"מטמון לדירה" – תכנית החסכון אשר תאפשר לילדכם להקים בית משלו.

כבר עכשיו כשילדכם עדיין בתחילת הדרך והכל עוד לפניו, אתם יודעים שיש גם מישהו שיעמוד מאחוריו. לאורך כל הדרך. בבנק הפועלים.

לנו אכפת.

"דז חסכון" – תכנית החסכון לילדים המעניקה לילדכם, בנוסף למתנות ופרסים רבים גם הרגלי חסכון טובים.

"חסכון לתיכון" – התכנית באמצעותה תוכלו לממן את לימודי התיכון של ילדכם בלא שהדבר יכביד עליכם.

"חסן לחייל" – תכנית החסכון הבלעדית של בנק הפועלים אשר מאפשרת לחייל שלכם להשתחרר מהצבא בבטחון.

ילדכם מאושר ואינו יודע דאגה. יש מי שדואג לו. אתם ההורים מספקים לו היום את כל צרכיו. ומחר?

מחר ילדכם יגדל ואתו יגדלו צרכיו. החל בילקוט ביה"ס וכלה בלימודים באוניברסיטה וברכישת דירה. לאורך כל הדרך יהיה ילדכם זקוק לעזרתכם. לאורך כל הדרך בנק הפועלים עומד לצידכם. עם מגוון תכניות חסכון המלוות את ילדכם ומאפשרות לו להגשים את התכניות שלו.

בנק הפועלים

(המשך מעמוד 21)

סדרים בכנסת, אלא היה אף שותף מלא למעשים שלא ייעשו מבחינת המוסר היציבורי.

כפי שנחשף בשעתו בכתבת העולם הזה, היו מי שדאגו לגלות כי ישעיהו ניצל את אחד מעובדי הכנסת, ראובן כהן – אשר בינתיים הושעה מעבודתו, בגלל פרישה אחרת – כדי לערוך שיפוצים בוויי לה הפרטית שלו בחלון. אם יסתבר כי האשמות אלה של אולמרט נכונות, אין ספק שישעיהו לא יוכל עוד להמשיך בתפקידו, ויאלץ לפרוש מן הכנסת עוד לפני תום המושב הנוכחי שלה.

אך בשיבת ועדת הכנסת שנערכה ביום השלישי השבוע לא דיבר אולמרט כמעט כלל. בעוד שני אנשי הקואליציה, ח"כ יוסי שריד מהמערך וח"כ יהודה בן-מאיר מהמפד"ל תוקפים את ישעיהו בצורה חריפה ביותר, הסתפק אולמרט ברישום סטנדרט מכל הישיבה ובמיספר הערות לסדר. התעלומה הגדולה היתה האם בחר אולמרט לשחק באותה ישיבה רק משום ש עדיין לא הגיע תורו לדבר, והוא יטיל את הפצצה שלו ביום השלישי הבא. עת תיערך ישיבת המשך של ועדת הכנסת; או ששוב נתע הצ"כ הצעיר מהביקורת הציבורית שהוטחה נגד סיגנונו הבוטה ובהרשתות ולא לגדוש את הסאה בביקורת חריפה על היו"ר.

מנגנון סוף-סוף - עוגרי

אחרי שנים לחטוף את תפקיד שגריר ישראל בונדון, מבקש מפכ"ל המישרה לקבל את תפקיד השגריר במכסיון

השמועות במטה הארצי של המישרה, על פרישתו הקרובה של המפכ"ל, שאול רוזוליון, מהדהדות במיסדרונות המטה זה יותר משנה. רוזוליון, אשר הצליח להסי

מפכ"ל רוזוליון לא רוצה לארגונייה

תכסך עם מרבית הקצינים הבכירים שתחת פיקודו ועם צמרת מישרת המישרה, בראשות השר שלמה הילל, הכחיש בכל פעם מחדש את השמועות על התפטרותו ה קרובה.

האמת היתה, כמו תמיד, במקום כלשהו באמצע. בשיחות שקיים רוזוליון עם הילל, בהביר לו השר כי הוא עומד בתוקף על התפטרותו, רוזוליון עקף את הילל, רץ אל ראש הממשלה יצחק רבין, שעימו הוא מקיים יחסים ידידות מזה שנים אחדות, והרי לל קיבל רמו עבה להקפיא את הירישה להתפטרות.

אולם הלחץ הכבד בא דווקא מצד פקדיו של רוזוליון. הספ"כ, סגל הפיקוד הכללי של המישרה – מעין מטכ"ל מישרתית – שלה מישלחות שבועיות אל שר המישרה, בדרישה לפטר את המפכ"ל.

גי'ב לדא מדיים. (אשר הבין רוזוליון (המשך מעמוד 28)

לפני חצי שנה הכחיש את הכל. עכשיו הוא

מודה שהשיחות היו שלו - ומציא גירסה חדשה

יכול להיות ספק בכך שהדובר הוא אודי דיין. בין השאר הוזכר בשיחה שאודי בנה בית מפואר ושהוא שקוע בחובות, דבר שהתאים לעובדות; הוזכרה בה נהלל פעמים אחדות; מדובר על „אבא“ חשוב שאסור לפגוע בו.

היתה לאודי סיבה טובה מאד להתכחש לכל העניין. הקטעים שהושמעו בבית המישפט הכילו רמזים חמורים ביותר.

מתוך ההקלטה ניתן להבין כי כרשי ואודי השתתפו כבר בעבר בעסקים מסוכנים שהכניסו כסף רב, ושטיבם לא פורט. בשיחה הציג כושי לאודי, בצורה שלא יכלה להשתמע לשת פנים, להיכנס עימו לעסקים של הברחת-סמים. אודי לא דחה הצעה זו מייד מכליל-אלא להיפך, גילה בה עניין, הביע נכונות לבוא לשם כך לאירופה. דובר על רווחים בסכומי-עתק, והיה ברור כי הרקע הוא פלילי, „מסוכן“. אודי ביקש להבטיח כי הדבר לא יפגע „חס וחלילה“ באביו, וכושי הרגיע אותו. כאשר פורסמו הדברים, תבע העולם הזה כי מישרת ישראל תשיג את ההקלטות ותפתח בחקירה, כדי לבדוק אם בוצעו עבירות על החוק הישראלי. המישרה לא עשתה דבר. תחת זאת נקט אודי דיין עצמו תכסיס, שהפך מקובל בישראל. כאשר פורסמו הדברים, הודיע כי הטיל על פרקי ליטו, מיכאל כספי המפורסם, להגיש נגד העולם הזה תביעה

מכונת

האמת

ומכונת

התירוצים

האפתעה היתה כפולה.

לפתע התפוצצה פרשת אודי דיין מחדש. בדיוק שישה חודשים אחריו שגילה (העולם הזה 2008) לראשונה, כי אודי דיין מעורב במישפט-הסמים הגדול שהתנהל או בסראנקפורט, נתי פרסם כי התנהלה נגד אודי חקירה בעניין זה במישרת-ישראל. אך יותר מן ההתפוצצות עצמה, מעניין מיקומה. הכותרת השמנה („אודי דיין נחקר במישרה על שיחת-הטלפון עם כושי“) התפרסמה על פני ארבעה סורים, בעמוד האחרון של מעריב.

לפני חצי שנה, עשה מעריב (וכמוהו, שאר יומני ישראל) הכל, כדי לטשטש את זהותו של אודי דיין כמעורב בפרשה. השאלות הנוקבות, שהועלו בהעולם הזה, לא הועתקו במעריב. תירוץ הדחוקים של אודי פורסמו במלואם, ללא כל ביקורת או תגובה. כאשר פירסם מעריב את תוכן ההקלטות שהושמעו בבית-המישפט הגרמני, לא קבע מעריב כי „אודי“, אישי-שיתו של שימצון רימון, הוא-הוא אודי דיין. מעריב פשוט הניח כי קוראיו קראו זאת בהעולם הזה, והסתפק בכך, מה השתנה לפתע?

הפירסום היווה איתות ראשון למשה דיין, אביו של אודי, שהחסינות בת 28 השנים של מישפחת דיין במעריב הגיעה לקיצה. לא היה קשה לנחש את הסיבה: משה דיין עומד לה עניק את שמו, כספו וקשרו לצהרון המתוכנן, היום הזה, הרי עומד להתחרות במעריב, וכאשר פוגעים במעריב, מעריב אינו יודע חוכמות.

„תעתיקים

„קוזבים!“

פרשת ההקלטות החלה בסוף פברואר, כאשר הביא כתב העולם הזה דאן, זאב יפה, מגרמניה תעתיקים של שיחות טל-פוניות שהוקלטו על-ידי המישרה הגרמנית. בין ההקלטות היו כמה שיחות שניהל שימצון רימון, המכונה „כושי“, עם אחד אודי איש נהלל. הגרמנים סיפרו בשיחות פרטיות שאודי זה הוא אודי דיין, בנירבורג של משה דיין, אך לא היו מוכנים לומר זאת בפה מלא בבית-המישפט, מחשש פן יתקבל הרישם כי זוהי התקפה פוליטית על אישיות ישראלית.

העולם הזה בדק את תעתיקי ההקלטות, ניתח את פרטיהן, הגיע למסקנה כי הדובר הוא, מעבר לכל ספק, אודי דיין.

לפני הפירסום, התקשר העולם הזה עם אודי. אודי לא הכחיש כי כושי התקשר עימו מגרמניה, „כמו עם אלפי ישראלים אחרים“, אך כאשר נקראו באוזניו תעתיקי ההקלטות, הכחיש אודי מכליל-אלא שהוא הדובר.

טען אודי אז: הגרמנים פיברקו את ההקלטות, כדי להרשיע את כושי או כדי להשיג סנסציה על-ידי סיבוכו של בן מישפחת דיין בפרשה. הוא גם החשיד את כתב העולם הזה בכך שהביא תעתיקים כוזבים, העלה את ההשערה שמחלישים אותו במישהו אחר, ועוד.

כאשר ביקש העולם הזה שיגיב על פירטי השיחה ויסביר את הקטעים המחשידים, הגיב אודי: „אתם הרי ממילא תפרסמו מה שאתם רוצים! או למה אתם שואלים אותי?“ בתחבולות אלה התחמק אודי ממתן תשובה עניינית. זמן קצר אחריו פירסם ההקלטות הראשונות בהעולם הזה, השמיעה התביעה הגרמנית באולם בית-המישפט כמה קיטעני הקלטה של שיחת כושי-דודי. הגרמנים נהוהו מאד, הסתפקו בקטעים שהוסיפו במישרת הומרידאיות נגד כושי. הקטעים שפורסמו קודם-לכן בהעולם הזה לא הושמעו.

אולם גם הקטעים שהושמעו, ופורסמו למחרת היום בהרי חבה ברדיו ובעיתונים של ישראל, היו מרשיעים ביותר. שמו של אודי דיין לא הוזכר בבית-המישפט. אודי הכחיש מכליל-אלא שהשיחות נערכו עימו, ו/או שהיו אותנטיות. אך העולם הזה (2009) ניתח את הקטעים שהושמעו, קבע כי לא

הדיינים: אודי, משה וגיאי ריצה לפראנקפורט

על הוצאת לשון-הרע. הדבר פורסם בהרחבה – אולם התביעה לא הוגשה. תחת זאת הודיע הפרקליט שנסתבר לו בגרמניה שאין הוכחות נגד אודי, והוא רואה בכך את סתיוו הנמור של אודי דיין. כושי מסר לו תצהיר, שבו נשבע כי מעולם לא שוחח עם אודי דיין, וכי ההקלטות אינן נוגעות לאודי. בזה נגמר העניין, ככל הנוגע לאודי. המישפט בפרנקפורט נסתיים, כושי נידון לתשע וחצי שנות מאסר ונכלא בתנאים חמורים, כמי שחשוד בנסיגות לברוח או להתאבד. עתה התעורר העניין מחדש. אודי דיין נחקר במטה הארצי של המישרה.

המישרה לא היתה מאושרת מן הצורך לחקור את דיין הצעיר, אולם לא היה לה מנוס. בשעתו, תחת לחץ פירסומי העולם הזה, פנתה מישרת ישראל לתביעה הגרמנית, ביקשה את ההקלטות. הגרמנים הבטיחו לעיין בעניין אחר תום המישפט. מכיוון שהגרמנים הם דקדקנים ויסודיים, לא שכחו את ההבטיחה. לפני חודשים אחדים העבירו את החומר למישרת ישראל, וזו נאלצה לחקור בעניין. מה העלתה החקירה?

שיכנוע

עצמי

על כך יש, כרגיל, שתי גרסאות.

גירסת המישרה היא סידרה של תירוצים ואמתלות, שנועדו להסביר מדוע אין צורך לעשות דבר, „גם אם נעשו מעשים פליליים, מדובר במעשים שאירעו בחוץ-לארץ, ולא בארץ. מעורבותה של מישרת ישראל, בנושא היתה שולית מובן שאין זה נכון. בשיחות מדובר גם על מעשים שנעשו בארץ. אם היו אלה מעשים פליליים – ודבר זה יכול להתברר רק בחקירה – הרי חל עליהם החוק הישראלי.

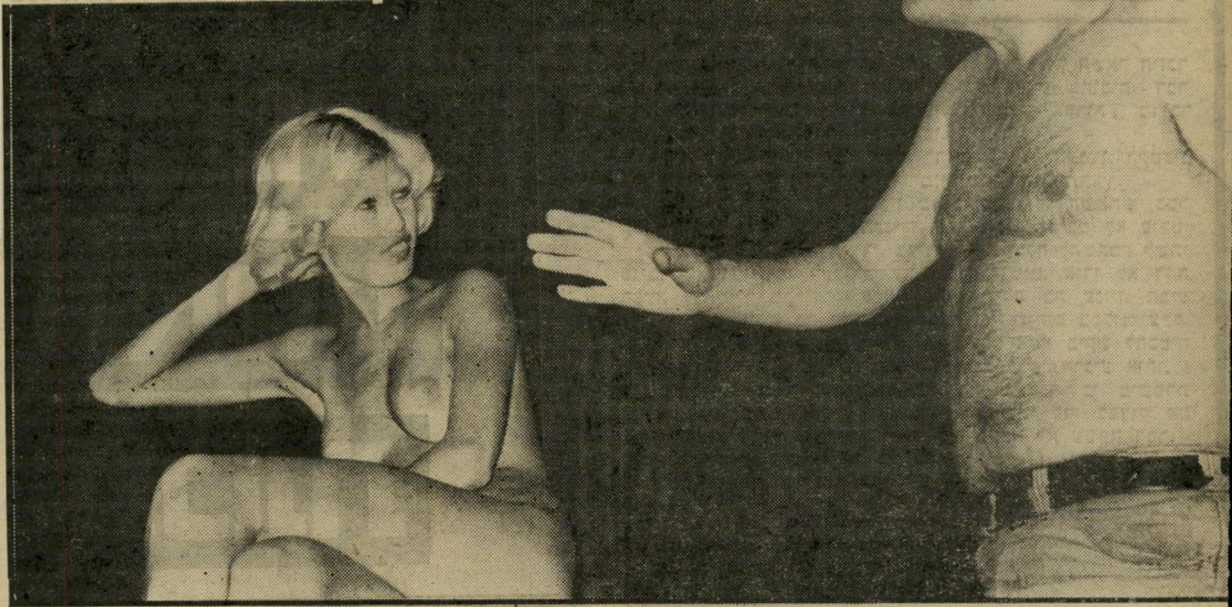
אך מישרת-ישראל אינה מחפשת צרות, ובוודאי שלא עם מישפחת דיין. היא עברה את התהליך הפורמאלי של חקירה ונראה, לפי גירסתה, שהיא תסתפק בכך.

גירסתו של אודי דיין עצמו היתה שונה. הוא פשוט הכריז כי החקירה הוכיחה את פחיתו, כי מכונת-האמת גילתה שהוא דובר אמת, וכי המישרה שוכנעה בכך. משום-מה לא נאמרו דברים אלה על-ידי המישרה עצמה, אלא על-ידי הנחקר בלבד. אך אודי לא הסביר מדוע שיקר לפני חצי-שנה, כאשר הכחיש שהשיחות המוקלטות נוגעות לו. אם שיקר או, נראה, לטעון כי לא הוא ניהל שיחות אלה – מדוע להאמין עתה לפירושים החדשים שלו לאותן השיחות?

הארץ מסר השבוע כי אמו של אודי, רות דיין, תיסע לגרמניה כדי להשתתף למען כושי אצל השופטת האחראית לתנאי מעצרו (מפני שכושי הוא עדיין בחזקת עציר בילבד, עד לגמר הערעור על פסק-דינו).

שבוע לפני הפרמיירה התפטר

„עיצרו

שושי מאזינה בקשב רב להוראותיו של הבמאי שלה. בתמונה למטה: דב (משמאל) יחד עם אשתו, פרדריקה, המלכה של חיי היליה של תל-אביב, וידידו המשותף ד"ר פוקה הירש, במסיבה. הזוג סגל היו ועדיין הינם, אורחים נכבדים במסיבות של תל-אביב.

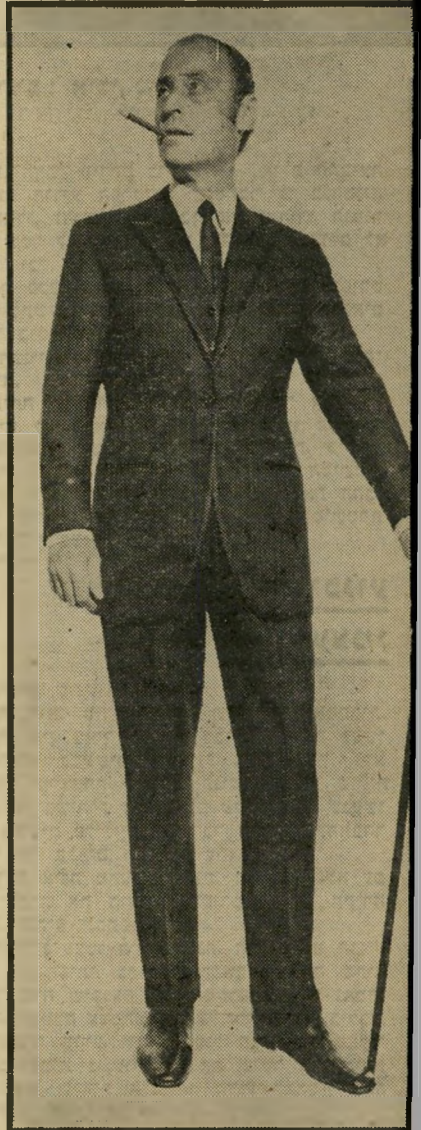
הסגל החדש דב סגל, ללא כוחות לבשרו בגלל הלהט הרב על בימת החזרות, מסביר בעת חזרה לאחת משתי שחקניות העירום בהצגה, שאותה בייס, כיצד יש לבצע את המערכה הבאה. השחקנית המתחילה.

אני אוהב ארוטיקה, אני חושב שזה דבר יפה. אני לא אוהב פורי נוגרפיה. אני רציני הצגה אומנם ארוי טית, אבל עם תרבות. המפיק רצה רק זיונים ופורנוגרפיה. אז פשוט קמתי, ו התפטרתי.
דב סגל, אחד ממרכזי החברה של תל-אביב, אדריכל-הפנים המעולה, המארח ה-

המשיך את הלימודים" סיפר השבוע דב. הוא קיבל את התפקידו ברצינות. שתי הצעירות, שושי הבלונדית ותמי השחר-חורת בעלת הגוף המושלם, יחד עם צעיר אמריקאי בשם מייק, עבדו איתו מדי יום ביומו במשך חודש שלם. כשדב מקפיד על כל תנועה ועל כל תזוזה, שיהיו בדיוק לפי ראייתו של הארוטיקה.
„פיתאום ראיתי שהעסק לא הולך כמו שרציתי, ושכל מה שהמפיק רוצה זה רק

מושלם — מי שהיה בעליו של הפאב המפורסם, ידידו של אישי-מדינה וקציני צבא בכירים, דוגמן לעת-מצוא ובעיקר בעלה של המלכה הנצחית של היי-היליה של תל-אביב, פרדריקה („פרדי“) סגל — התפטר בתחילת השבוע מן התפקיד החדש שמצא לו: בימוי הצגת-עירום ישראלית מקורית.
הרעיון היה של המפיק ששון שבתאי, בעל מוטדון 77 בתל-אביב. בעיקבות הצי

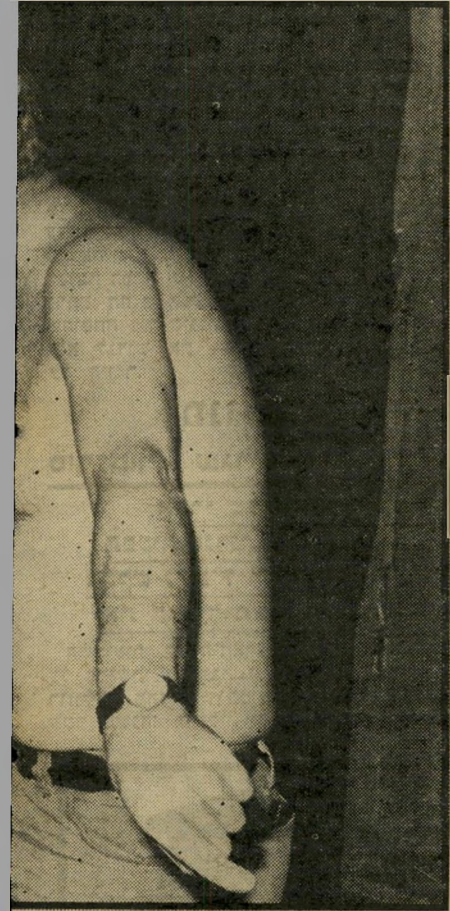
„פורנוגרפיה זו שאלה של ביוגרפיה!“

את הגועל-נפש על הבמה. בהתחלה חשבי תי שאני טועה, שרק נדמה לי, הסכמתי לכל מיני פשרות. אבל הגיע הרגע שלא יכולתי יותר, וזרקתי לשישון את הגט בפרצוף. אני לא הייתי עובד שלו. עשיתי את מלאכת הבימוי כיוון שזה מצא חן בעיני. אני יכול להיות טוב מאד גם בלי זה.“

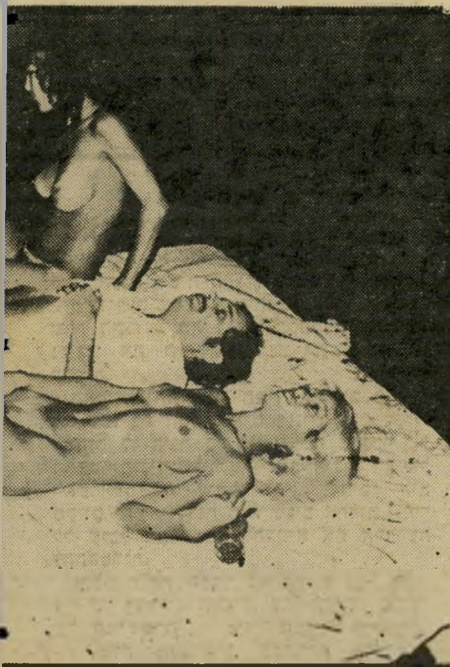
בהצגה היו שש מערכות. שכל אחת מהן הייתה סיפור בתנועה ובמין, ללא מילים. המערכה הראשונה הייתה צריכה

לחת הצגה אחרת שלו, סיפורי בוקצ'יו, ביקש ששון להעלות הצגת-עירום שבה יופיעו שתי שחקניות ושחקן על הבמה, כשהם עירומים לגמרי, ויצונו בין השאר מישחקי-אהבה נועזים. הוא פנה אל דב, והציע לו לביים את ההצגה. דב, בהתלהב בות האופיינית שלו לכל דבר חדש, נעתר מבלי לחשוב פעמיים.
„היה לי ניסיון בכימוי. כשהייתי טטר דנט צעיר בשריס. בימתי כמה סרטים כחולים, כדי שהיה לי כסף להיות ולי

הדוגמן בין עיסוקיו הרבים של אדריכל-הפנים דב סגל, בעל הטעם הבולט בלבוש, הייתה הדוגמנות.

- אני ר

השלישייה הערומה שלושת בתויה והצעירה הישראלית תמי, נחים לאחר מישחקי-אהבה

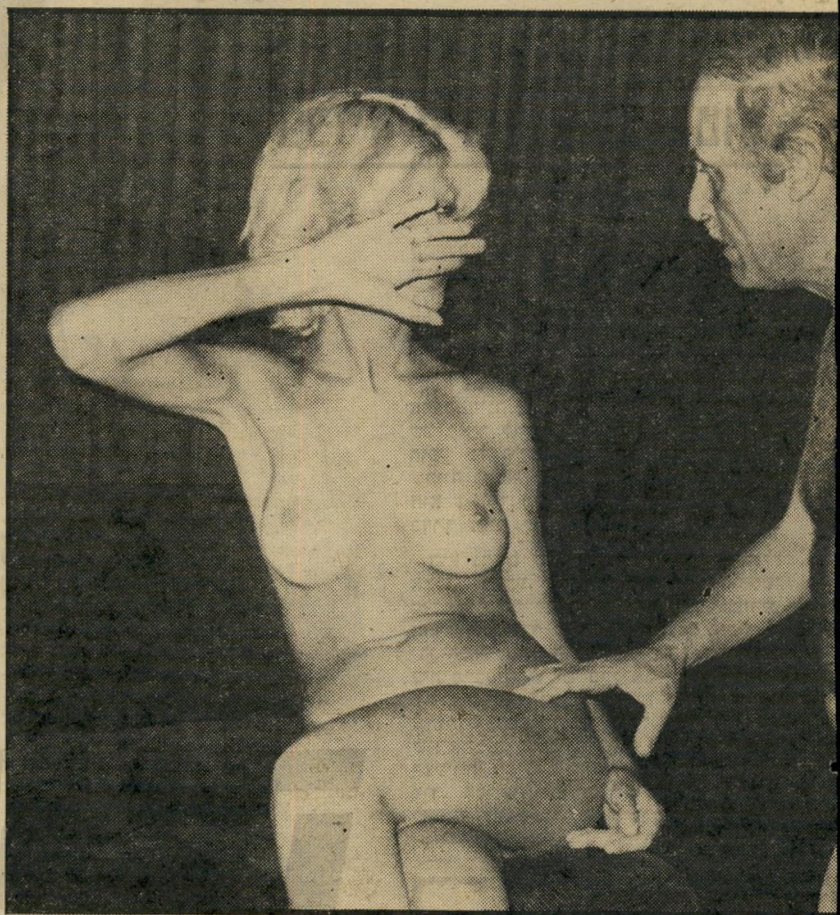
הבמאי של הצגת 'המין המקורי'

את המישגל -

הלסביות

אחת מששת הסצינות בהצגה שהיחה אמורה לעלות על הבמה היתה זו של הלסביות: שושי (הבלונדית, עס הגב למצלמה) ותמי, במישחקיאהבה. נוסף ללסביות היו בהצגה סצינות של צייר עירום, נוכלות עירומות מימי הביניים, אהבה באמבטיה, טוכן בית של אברימין מלאכותיים, וכומר ונזירות.

וצה לרדת!

להיות הצלם, שאליו באות שתי צעירות להצטלם בעירום. «המפיק לא הצליח למי צוא מצלמת-רחוב, אז הפכנו את הצלם לצייר. הקטע השני היה צריך להיות שתי ילדות, חברות הצופים, המוכרות כרטיסי הגרלה. התלבשות שששון הביא מההצגה הקודמת שלו, לא כללו מדי-צופים, אז הפכנו אותן לשתי נוכלות מימי הביניים; הקטע השלישי היה באמבטיה; הרביעי: טוכן של אברימין מלאכותיים מבית לי בית; החמישי תיאר שתי לסביות והשני, שני שהיה צריך לספר על מורה פרטי ותלמידותיו, הפך לכומר ונזירות, שוב בגלל התלבשות.

«כאשר גיליתי שאין תילבושות מתאימות, אין במה ותיפאורה, איש המוסיקה לא בא והתאורה לא מוכנה, וכל זאת מיספר ימים לפני הפרמיירה, הבנתי שכל מטרתי של המפיק היא רק לעשות כסף וזל מדבר זול, ולכן לא יכולתי להסכים. פשוט הלכתי הביתה.

«אני מוכן לכל ניסיון חדש. אני מוכן לבנים הצגות שיש בהן מין, עירום, אפי לו מישגלים — אבל שזה יהיה בטעם, ולא יהיה זול. אם זה לא לפי הדרך שלי, אין לי מה לעשות שם, אפילו אם זה שבוע לפני הפרמיירה.»

עם התפטרותו של דב סגל ממלאכת הבימוי הוא הפסיד חוויה חדשה בשלל החוויות אותן עבר בחייו הסוערים. אולם עולם הבידור הישראלי הפסיד גם הוא הצגת מין וארוטיקה עליפי הגירסה המיידית של איש-החברה הישראלי.

הדרכה צמודה

כמו כל דבר שבו שולח סגל את ידו, גם לבימוי הוא הקדיש מרץ רב ורצינות מעמיקה. למרות ששתי השחקניות שהועמדו לרשותו לא ראו במה לפני הצגה זו, עמד דוב על הפרטים הקטנים.

נשחקני ההצגה שמבימויה התפטר דב סגל ת השבוע: שושי, הצעיר האמריקאי מייק, מפורט שאותו ביצעו עליפי הנחותיו של דב.

(החשך תעמוד 25)

כי ימיו במישטרה קצרים, הוא החל מחפש לעצמו גיב ללא מדים. מגעים שהיו לו עם שרהמיסחריותעשייה חיים ברלב, ועם מנכ"ל התאחדות התעשיינים, בומה שביט, היו פגישות חברתיות בלבד, כאשר שני אישים אלה מסרבים להתחייב בפניו למצוא לו מישטרה.

גם פנייה של המפכ"ל למוסד, למצוא עבורו מישטרה שתהלוך את מעמדו במסיג"ר תה שירותים הביטחוניים, הסתיימה בלא כלום. רוזוליו התקשה להציג הישגים מ"תקופת שירותו במישטרה, והידיעות על אישביעותהרצון ממנו, הן מצד פיקודיו והן מצד הממונים עליו, הגיעו אף אל מחוץ למישטרה.

כמו במיקרים רבים אחרים, נדמה היה לרוזוליו כי המוצא היחידי עבורו הוא שליחות לחו"ל. שיחה שערך עם שרההחוף יגאל אלון, לא הביחה לו רבות. אלון היה מנומס אך מסוייג, טען באוזני המפכ"ל כי עתיד הקרוב אין לצפות להתמנות מישטרה שתהלוך את כישוריו המעולים של רוזוליו. כן טען אלון, כי ועד עובדי מישטרההחוף, יעשה לי צרות אם אתן לך תפקיד.

רוזוליו פנה אל אחיו, דני רוזוליו, מי שהיה מוכיר הקיבוץ המאוחד והינו אחד מידידיו הקרובים ביותר של אלון, כדי שיערוך שירות-ריכוך עם שרההחוף. אל פעולת הריכוך התווסף גם מזלזול האיש של רוזוליו: אחד מידידיו הבודדים ב"ירושלים, הפרופסור שלמה אבינרי, מונה כמנכ"ל מישטרההחוף.

השפעה דרך העיתונות. עתה הסיכויים במשרדהחוף להתחנות בפני רוזוליו על העסקתו, החל מה'17 בינואר 1977, לפי התוכנית אמור היה רוזוליו להישלח לתפקיד של שגריר בחו"ל באמצע השנה ה' באה, לאחר שיעבור קורסים מתאימים ב"ארץ. לא נאמר לו אפילו ברמז לאן יישלח, ודומה היה שאיש במשרדהחוף עדיין לא החליט לאן ישלחו את המפכ"ל ש"כשל.

רוזוליו החליט לנסות להשפיע דרך העיתונות. בצד ראיונות ומאמרים הל ושבח שינום, סיפר רוזוליו כי ריכז ביניה אותו, "סיפור הצלחה", דאג להדליף כי מישטרההחוף החליט למנות אותו כשגריר ישראל ב"לונדון.

הכחשותיו הנמרצות של מישטרההחוף על הידיעה המסוברת הבחילו אפילו את המדליף עצמו, והוא מיהר להכחיש בניגוד גום את הידיעה שהדליף קודם לכן.

כדי למנוע הדלפות מכוונות גוספות, החליטה צמרת מישטרההחוף למצוא לי"מפכ"ל שגרירות, ככל מחיר, הבחירה נפלה על מכטיקורסיטי, בירת מכסיקו. לרוזוליו הוסבר כי תפקיד השגריר במכסיקו חשוב ביותר, הן בגלל מערכת קישרי הכלכלה והמיסחר המתפתחים באזורונה עם מדינה זו, והן בגלל הרגישות הרבה ביחסי מכ"סיקוריושלים. למרות שהביע בקול את אכזבתו מן התפקיד שהוצע לו, הצליחו אנשי מישטרההחוף לשכנע אותו כי מכ"סיקו תהווה רק תחנה ראשונה בשירות דיפלומטי ממושך וחשוב הממתין למפכ"ל, בן ה'53.

לא רוצה ארגנטינה. אך שגרירה הנוכחי של ישראל במכסיקו, שלמה ארגוב, ביקש ארכה. לדיכרי השגריר, הוא חייב לי"הישאר שם שנה נוספת בגלל לימודי בנו, בדרך-כלל נוטה מישטרההחוף לאשר הג"שך תפקיד, כאשר נדרש הדבר ביגלל בעיות לימוד או מישפחה.

או הוצע לרוזוליו תפקיד שגריר ישראל בכאונסאירס, בירת ארגנטינה. גם לי"מישרדהחוף וגם לרוזוליו היה ברור, כי תפקיד השגריר במדינה זו הוא מן הפחות חשובים בשירותהחוף הישראלי. שוב החל רוזוליו מפעיל לחצים, כש"הפעם הם מלווים בתחיות של מש. דני רוזוליו נשלח שוב אל אלון, ואילו המפכ"ל עצמו הזכיר לאבינרי את ידידותם רבת"השנים.

במישרדהחוף עדיין לא הוחלט אם ל"חוזק על שגריר ישראל במכסיקו לפנות את מקומו כבר בשנה הבאה, או להשאיר בידי רוזוליו את הברירה: ארגנטינה או לאי"ל. במשרדהחוף הציג מ"הישי"טרה ובמישרדו של השר הילל מקוים, כי המפכ"ל יקבל ממישרדהחוף את כל שביקש, ויבלד שלא ירחה שוב את מועד פרישתו מן המישטרה.

יעצת היובי התאהבה

בסטודנט לרכיאה

מבלי שידעה כי ריצה

עונש מאסר על רצח בהיותו

קטין. היא אירחה אותו בחדרה,

יחד עם חברו, ואז הציג

בפניה הידיד אולטימטום:

המישפטהעליון הפחית את העונש לחשע שנים. ערשי השתחרר מן הכלא ביולי 1975, אחרי שהופחת לו שליש ממאסרו על התנהגות טובה.

בשעתו הסעיר סיפורו של אהוד ערשי (שפורסם אז ללא שמו בגלל היותו קטין) את המדינה כולה. היו שהישו אותו לספרו של מאיר לויין כפיה, ולסרט המפורסם ש"הופק על פיו. אבל אחרי שש שנים של שהייה בכלא, שילס אהוד את חובו לחברה, הוא שוחרר. נראה היה כי שוקם וכי יפתח בדרך חיים של אורח מועיל לחברה.

הוא נרשם ללימודים באוניברסיטת תל-אביב, ונשבע שלעולם לא ישוב אל ספ"סלי ביתהמישפט. אך הודשים ספורים אחרי שיחרורו מן הכלא נעצר שוב על-ידי המישטרה, והובא לאולם-המעצרים של בית-המשפטהששולם בתל-אביב. הוא נחשד באיומים על חברתו, עובדת סוציאלית של מישטרההסעד, שעיימה ניהל קודם-לכן פר-שתיאהבים. לפני השופט טען ערשי כי הצעירה מטרידה אותו, ומפריעה לו ללימוד. הפרשה נסגרה, והוא שוחרר וחזר לחבוש את ספסלי האוניברסיטה.

אורגיה

או חבנות!

ערשי וחברו, מאיר ברעי, לא הספיקו להסתלק. בעודם יורדים במדרגות הבניין, עלו השוטרים מולם ועצרו אותם.

הקטין שהרג כדי לשדוד

מי די בת ה'19 וחצי סיפרה לחוקר ריהמישטרה כי הכירה את אהוד ערשי (23), סטודנט-לרפואה המתגורר ב"מעונות-הסטודנטים ברמת-אביב, שבוע ימים קודם-לכן. "יצאתי איתו כמה פעי"מים", סיפרה, "היינו חברים".

הצברית המנומשת, העובדת כיועצת יופי של חברה גדולה לתמרוקים, לא ידעה דבר על אישיותו ועברו של חברה החדש. היא לא ידעה, למשל, שבשנת 1969, כאשר היא-עצמה היתה כבת 12 בלבד, נעצר אהוד ערשי והואשם ברצייתו של רופא-גינקולוג בן 80 שהתגורר ברחוב פרזג בתל-אביב. ערשי בן ה'16 הואשם בכך שחנק את הרופא הישיש כאשר פרץ לביתו במטרה לשדוד. הוא כפן באשמה, למרות שהחוקרים גילו את ש"עון-היד של הנרצח ברשות אביו של אהוד, שקיבלו במתנה מבנו מבלי לדעת היכן השיג הבן את השעון.

אהוד ערשי הורשע אז על-ידי בית"המישפט המחוזי ברצח, ונידון ל-10 שנות מאסר בלבד, בגלל היותו קטין. בית"ה

השעה היתה אחת-ועשרים לפנות-בוקר. אברהם סילס, חבר דן, עלה במדרגות ביתו שברחוב המלך ג'ורג' 53 בתל-אביב, כשלפתע הגיעו לאוזניו זע-קויתאשה נוראות. סילס נכנס לדירתו, התפשט ושכב לישון, אך הצעקות, שבקעו מדירה אחת באותו בניין, לא חדלו. הוא קם מן המיטה והתכונן לצאת לבדוק את פשר הדבר, כאשר לפתע נשמעה טריקת דלת בחדרהמדרגות. סילס הציץ החוצה, והבחין בבבר צעיר, שחרתר וגאה, שירד במהירות כשחולצתו בידו.

סילס מיהר אל הדירה שמתוכה יצא הצעיר. הוא פתח את הדלת, אך לא מצא שם בדירה שרר חושך, הוא סגר אחריו את הדלת והחל יורד במדרגות, כאשר לפתע הופיעה לפניו דמות עטופה בשדין שהתייפחה בעויות. היתה זו מלי בשן, נערה גבוהת-קומה שעברה לגור בבניין רק גודש ימים קודם-לכן. סילס עזר לה לחזור לדירתה, ורק אז הבחין שהצעירה ההיסטרית, הרועדת כולה, ע"י רומה מתחת לסדין.

תוך התייפחות מרה גילתה מלי סילס כי נאנסה על-ידי חברה, אהוד ערשי, וכי במקום נכח צעיר נוסף, חברו של ערשי. סילס הזעיק את המישטרה, אך כעבור דקות אחדות התדפקו על דלת הדירה שני צעירים, שאת האחד מהם זיהה סילס כמי שירד קודם-לכן במדרגות כשחולצתו ב"י דו השניים ביקשו להיכנס לדירה, כדי לקחת ש"עון ששכחו בה. שכנה של מלי סירב להניח להם להיכנס.

תלמידה

מלי נולדה ברחוב בת, התגוררה ברחוב ובבתיים, ולמדה בבית-הספר חקלאי הכפר הירוק. חלומה הוא לחזור לחיות בטבע.

פגישתו הבאה של אהוד ערשי עם השוטרים אירעה על מדרגות ביתה של מלי בשן, וכתוצאה ממנה נפתח נגדו תיק פלילי חדש.

בצהרי ה'30 ביולי, לפני כחודש, נפיגשה מלי עם אהוד ביפו. הוא לא היה לבדו, היה עימו חברו, מאיר דרעי, הם יצאו לקורס של מועדון-הצלילה, בדרך, על החוף, נפלה מלי ונפצעה ברגלה. היא לא יכלה להמשיך, וחזרה לביתה. כלי אותו ערב המתינה לבוא החבר, לביולי סוף-שבוע, בשעה עשר בלילה טילפן

* על נאשמים ברצח שהינם קטינים אין מטילים מאסרי-עולם.

אהוד, הודיע לה שהוא נמצא עדיין ביפו. והבטיח שיחקר שוב.

מעשה שלא כדרך הטבע

ה הציישעה אחרי שיחתם בטלפון, נשמע צילצול בדלת-דירתה. היו אלה אהוד ומאיר דרעי. מלי הכניסה אותם לביתה, ועל שהתרחש לאחר-מכן סיפרה: „אחד מהם ביקש סיגריה. נתתי לו. הוא צחק ממני ואמר: „אני רוצה לעשן חשיש“ אגב הייתי לבושה חולצה דקה ותחתונים. נאהוד רצה להפשט אותי עירומה, בנור כחות החבר שלו. ביקשתי ממנו שלא יכריח אותי להפשט בנוכחות החבר, אבל הוא לא שמע לי, והתפשט בעצמו. הוא התרגז. ביקשתי ממנו לעבור לחדר השני. בהתחלה הוא לא הסכים, אבל אחרי-כך כן.“

בעדותה במישטרה סיפרה מלי כי אהוד ניסה לבצע בה מעשה מגונה, בניגוד לרצונה, ולשכח איתה שלא כדרך-הטבע. היא התנגדה, והוא התרגז שוב והיכה אותה. „בינתיים“, המשיכה, „נכנס לחדר החבר שלו (מאיר דרעי). כשראיתי אותו,

חיילת תקופת השירות הצבאי לא חפסה מקום חשוב בחייה של מלי. היא לא התלהבה כלל מן הרעיון להיות רחוקה מהבית ומן החברים.

זה פגע בי. ביקשתי ממנו לצאת החוצה. הוא לא יצא. ואהוד החתיל ללסוף אותי בחזה וברגליים ובכל חלק גלוי על גופי.

„ביקשתי ממנו שייצא מהחדר ושלי יגע בי, ושיקום ויתלבש. החבר שלו התרגז והרביץ לי בפנים. נאבקתי איתו ועם אהוד. כי הוא החזיק בי, והתחלתי לבכות. הוא ביקש ממני שאני אמשך (את המגע המיני) איתו. הם השתלטו עלי וניסו לאלץ אותי למלא את הדרישות המיניות שלהם. אהוד לא ויתר על הדרישות שלו לבצע מעשה סדום וכשהתנגדתי, הוא היכה אותי באגרופים. כבר לא הצלחתי להבין במה הוא מכה אותי, מרוב כאבים. נלחמתי כדי למנוע מאהוד לבצע את זממו, וכך נחבלתי קשה.“

ברגע שיכלה, חטפה מלי את הסדין מעל המיטה. התעטפה בו ונמלטה לחדר-המדרגות. אהוד לבש במהירות את מיכנסיו ויצא בעיקבותיה. היא הסתתרה ליד דלת המיקלט של הבניין, והוא חלף לידה ולא הבחין בה. כך התחמקה מידי מעניה. אז יצא השכן אברהם סילס מדירתו, ופגש בה. עד כאן, גירסתה של מלי לגבי הפרשה.

בפיו של אהוד ערשי גירסה שונה לחלוטין. הוא סיפר לחוקריו כי מלי קיימה איתו יחסים מלאים, בהסכמתה. כן אמר שבאותו ערב היתה חברתו שרויה בדיכאון, והוא לא נגע בה כלל. סימני המהירות לומות שנתגלו על גופה, טען, הם תוצאת הנפילה ליד מועדון-הצילילה ביפו, שהייתה רחשה בצהרי אותו יום.

מדריכה-הצילילה של המועדון אישר, כי הצעירה אכן נפלה ונפצעה בעת ביקורה במקום בצהריים. על כך הגיבה מלי:

„נפלתי רק על הכרך. נפצעתי קל, ונדקקתי רק לפלסטר על הרגל.“

ביטול תחת איומים

ר פירמי האירוני, שנרשם בטופס המישטרה, תוארה האשמה כתקיפה חבלנית (אפילו לא תקיפה חמורה). המור זר ביותר הוא שחוקרי מישטרה מרחב הירקון לא טרחו כלל לצלם את סימני החבלות שניכרו בגופה של הנערה כאשר הגישה את התלונה. עוד היום, כחודש אחרי לילה-העיוניים שעבר עליה, ניכרים בפניה ובגופה של מלי אותות ההתעללות האכזרית. רק תודות לעורך-הדין צבי לידסקי, שאליו פנתה מלי מייד אחרי שהמישטרה פתחה בחקירתה, קיימים היום תצלומים המעידים על חבלות גופניות אלה.

התרחשות מוזרה נוספת אירעה שלושה ימים אחרי התקרית. לטענתה של מלי פגש בה אהוד ערשי ברחוב, ב-3 באוגוסט, וביקש ממנה שתלך איתו למישטרה מרחב הירקון, כדי לבטל את התלונה שהגישה נגדו ונגד חברו, מאיר דרעי. היא סיפרה כי אהוד הסביר לה שהוא שוחרר מהכלא על-תנאי, אחרי שריצה עונש-מאסר באשמת הריגה, וכי הוא חייב להישאר נקי.

רק מרוב פחד, לטענתה, הסכימה ללכת עם ערשי למישטרה כדי לבטל את התלונה. היא האמינה שבאופן זה תוכיח לי חוקרים כי אהוד לוחץ עליה ומאיים לפגוע בה אם לא העשה כדבריו.

בריחה מאחריות

א אם אומנם האמינה כי תמצא סיוע והגנה במישטרה, היא נוכחה בטעותה במהרה. סיפרה מלי השבוע: „נכנסנו לחדרו של החוקר רס"ר ויקטור חנין. אהוד אמר לו שאני באתי כדי לבטל את התלונה שהגשתי נגדו. החוקר ענה: „יופי, מצויין, אין בעיות. רק תכתבי מיכתב קטן, וזה הכל.“ שאלתי מה אני צריכה לכתוב, והוא אמר לי לכתוב שאני מבטלת את התלונה נגד אהוד ערשי.“

„הוא לא שאל אותי מדוע אני מבקשת לבטל את התלונה. ביקשתי מהשוטר שיציין בבקשה שלי שאני מסכימה לבטל את התלונה מכוח הנסיבות, מבלי לפרט. אבל הוא אמר: „ככה זה לא טוב.“ הרגשתי שאפילו הגב היחיד שלי שיש לי, הישטרה, לא קיים בשבילי. שאני, הקטינה והמיסכנה, אצטרך להילחם לבדי נגד הגברים, שמאיימים לסדר איתי את החשבון אם לא אעשה את רצונם.“

„לא חשבתי יותר. התמתי שאני מבטלת את התלונה, כי פחדתי מאהוד ומחברי“

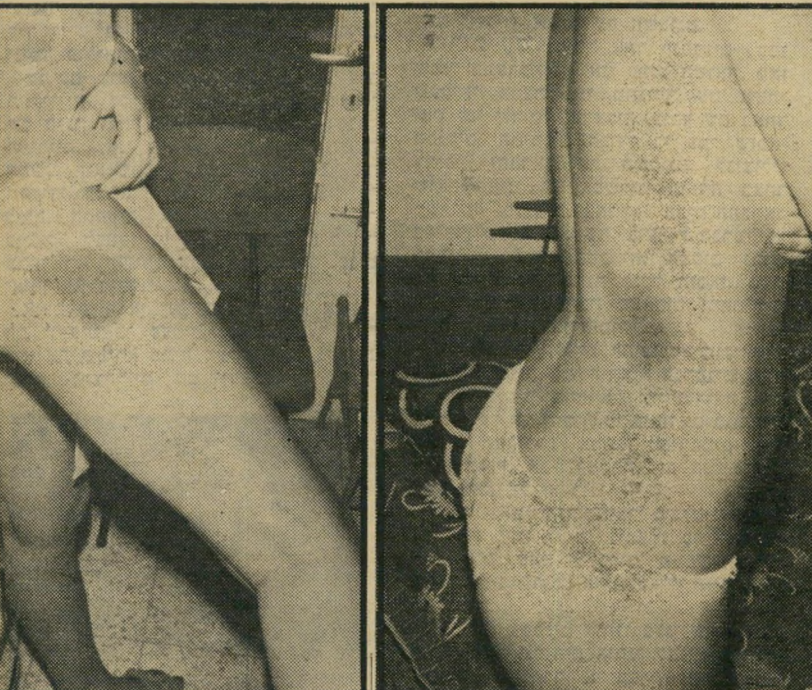

החוקר קצין-המישטרה סג"ר ניצב שגיב, הממונה על ענף החקירות של מרחב הירקון, לא היה בנמצא כשהיפשה אותו מלי כדי להתלונן על פקודיו ועל האיומים המושמעים נגדה.

הפרקליט עורך-הדין צבי לידסקי, המגן בדרך-כלל על נאשמים במעשים פליליים, מבקש הפעם להעניש את שני הגברים שהתלללו ביועצת-היופי, לפי טענתה.

פנים עין יועצת-היופי מלי בשן, כפי שצולמה שלושה ימים אחרי הביקור בדירתה ידידה בלוויית חברו. עינה השמאלית של מלי היתה כשפנס כחול גדול מעטר אותה, סימן לאגרוף שהונחת בפרצופה.

פצע, חבורה ומכה טריה אלה הם עקבות ההתעללות ב"גופה של מלי בשן, כפי שנותרו שלושה ימים אחרי שהתקפת, חבורות כחולות, המעידות על שטפידים פנימיים, מכסות את החלקים האינטימיים של גופה, כשגם גווה ורכיה מקושטים בהם. בעזרת המכות ניסן ידידיה לשכנע אותה להסכים ליטול חלק באורגיה שתיכננו ללא ידיעתה והסכמתה.

ריו, רצתי מייד למישרד של עורך-הדין שלי, אבל זה היה יום שלישי אחרי-הצהריים, והיה סגור. אז חזרתי למישטרה. וסיפרתי לחוקר אחר מה שקרה לי אצל הרס"ר חנין. שאלתי מדוע לא שאלו אותי לסיבה שבגללה אני נאלצת לבקש שיבטלו את התלונה שלי. אמרתי שאני חושדת שלאהוד ערשי יש חברים במישטרה שרוצים לעזור לו. הם שמעו אותי, וביטלו את הבקשה שהגשתי.“

„אחרי זה ביקשתי לשוחח עם הקצין שגיב (סג"ר ניצב שגיב, ראש ענף-החקירות במרחב הירקון של המישטרה). רצתי תי להגיד לו שמאיימים עלי ועל המישי פחה שלי. כל מיני שליחים של ערשי ושל דרעי באו, לשכנע את אבי ואותי שמוטב לנו שבטל את התלונה במישטרה. אבל לא הצלחתי לפגוש את שגיב. בכל פעם שבאתי, לא מצאתי אותו.“

„אני בסך-הכל בחורה, וערשי וחברו מסתובבים חופשיים. אני מפחדת.“

אבל המישטרה אינה מפחדת. לפני כשינה, במיקרה שזכה בפירסום רב, נאנסה אשה צעירה על-ידי פושעים, ביתה הוצתה ורכושה נשרד. היא התלוננה במישטרה. לאחר-מכן גילתה אותה אשה, כי קצין-מישטרה בכיר ממרחב הירקון יעץ לה עצה ידיונית: לעזוב את הארץ, כדי להימלט מפחד נקמתם של הפושעים. האם תפטור המישטרה את עצמה מן ה"אחריות לשלומה של מלי בשן, במתן עצה דומה?

חודשים אחרי שהתגייס, קיבל מפיפול הפייס צ'ק המשוך על בנק לאומי, מיספר 8231060, על סך 1250 לירות.

עמיקם שפירא ניצל את התנודות בצ"ל, כדי להרוויח כספים נוספים. על דירתו שבנאותראסקה ריבית משכנתא שצבורה הוא צריך לשלם 550 לירות לחודש לבנק אפוקטיא כללי. הוא ביקש מסגן שלומית קסלר, קצינת-הח"ן-הותשת-לומים של יחידתו, לכתוב מיכתב על נייר רישמי של צה"ל למנהל הבנק, כי בקשה לדחות את מועדי התשלום. הי מיכתב מתעלם מן העובדה שעמיקם ממר רייה, במיכתבה מה-25 במאס, יומיים אחרי גיוסו של עמיקם כתבה הסגן: "הנדון: עמיקם שפירא, 2769913. החייל מגוייס ל-6 חודשים לשירות סדיר, החל מתאריך 23.3.76, על הנ"ל לשלם מדי חודש כ-550 לירות לחודש עבור משכנתא, 3. מאחר שמשכורתו הצבאית נמוכה ממשכורתו האזרחית, הוא אינו יכול לעמוד בהתחייבות בתקופת שירותו. 4. אבקשכם לדחות את מועד פרוען החובות בלי הרעת תנאי המשכנתא, עד לשיחרורו מצה"ל."

אחד התנאים של צה"ל לאישור העי בודה הנוספת של עמיקם, היה שהוא לא ימשיך לכהן בתפקיד דובר-העירייה. תפי קיד שיש בו מגע עם ציבור ועיתונאים, וגימה פוליטית שממנה מתרחק צה"ל. עמיקם טוען כי הוא אינו ממלא עוד תפקיד זה, וכראייה הוא מביא את מינויו של סגנו, דויד הלוי, כממלא-מקום דובר-העירייה. "אני בא לעירייה אחרי השעה חמש", הוא מספר, "כאשר אני גומר את תפקידי בצבא, ועובד שם עד עשר כי לילה. התפקיד שלי הוא להיות כל-בוניק, לבצע כל מיני עבודות-מחקר עבור ראשי-העיר. אבל אני בשום פנים ואופן לא דובר". אולם עיתונאי תל-אביב יודעים אחרת. הם יודעים כי פעמים רבות אפשר למי צוא את שפירא בבית העירייה גם בשעות הבוקר והצהריים. הם יודעים, כי כאשר

ראש אמ"א ורדי אישור מיוחד

הם פונים אליו כאל דובר העירייה, הם נעים. לעיתים זוכר עמיקם לבקש מהם למסור את תגובתו שלא בשמו, ולציין כי היא נמסרה עליידי פסקי בכיר כי עירייה, או עליידי סגנו, הלוי. פעמים אחדות מאז גוייס הופיע עמיקם בחברת ראשי-העירייה, צי"צ באירועים עירוניים, מבלי שניסה כלל להכחיש כי הוא נמצא בתפקיד. אחת הפעמים היתה כאשר העירייה ערכה אירוע הגיגי לכבוד מלכתחילה, רינה מור, בגני-התערוכה. כאשר, ביים ההתפרעויות בשכונת-התיקווה, ביקש אחד ממפקדיו של עמיקם בצה"ל להטיל עליו עבודה, התברר כי עמיקם איננו מזכירת בעירייה ידעה לסגור לאותו מפקד, כאשר טילפן אליה, כי עמיקם נמצא עם צי"צ בשכונת-התיקווה. למחרת הועמד עמיקם לביורו, אך הוא טען כי הוא לא היה כלל בשכונת-התיקווה, וכי המזכירה טעתה. הי עובדה שהוא לא היה גם במישרדו הצי-באי, הוא הוכחשה עליידו כלל. בחודש הבא עומד צה"ל לשחרר את טוראי עמיקם שפירא לאחר שישה חודשי שירות-לא-שירות. עמיקם ייסיד את משכורתו הצה"לית הנוספת, יאלץ להתר חיל לפרוע מחדש את המשכנתא המעיקה.

במדינה

עסקים

על חשבון בון

נפגעי הנאצים המבריאים על חשבון ממשלת גרמניה חשים עצמם מרומים

מדי קיץ יוצאים אלפי אזרחים ישראליים להבראה על חשבון ממשלת גרמניה. אלה הם נפגעי הנאצים, שהמציאו הרי כחות רפואיות כי כתוצאה מכליאתם בי מחנות-ריכוז או העסקתם בעבודות-כפייה, נפגעה בריאותם. מלבד הפיזיים והקיצ-בה החודשית הקבועה שממשלת בון משלמת להם, היא מממנת גם את יציאתם להבראה ומנוחה חודש אחד בשנתיים. כדי שלא יטלו את הכסף ויוציאו אותו למטרות אחרות, קשורה ממשלת גרמניה עם מיספר בתי-הארוחה ומלונות בישראל, בהם יכולים הנוכחים לקבל אירוח מלא חינם. ההחשבות נעשית בין המלון לבין הממשלה הגרמנית באמצעות ניציג ממשלת ישראל המופקד על נושא זה.

לאחרונה גברו התלונות כי בעלי בתי-הארוחה המארחים את נפגעי הנאצים עושים עסקים טובים על חשבונם.

קרוב עני. סיפר אחד הנפגעים (שמו שמור במערכת): "אני פליט השואה. מאז שעליתי ארצה אני מתגורר עם אשתי (אין לנו ילדים) בהרצליה. עובד שם באחד הבנקים. הגרמנים הכירו בי כמי שזכאי לריפוי והבראה על חשבונם. לניצולי-שואה כמוני יש אפשרות בחירה באחד משלושה מקומות בארץ: בבית-ההבראה בקיבוץ מעלה-החמישה, ביערות הכרמל או במלון גני-חמת בטבריה. המקום נבחר בהתאם למחלה ממנה סובל הנוכח. כיוון שאני סובל במערכת העצבים ומחוליות-הגב, הופנית לגני-חמת.

"המתרפאים זכאים להתאכסן בגני-חמת 28 יום רצופים. לפי הוראות הגרמנים אסור לפצל את זמן ההבראה. מי שרוצה בכך יכול לקבל את הזכות ההבראה גם בגרמניה עצמה במקומות מרפא מפורסמים כמו באדן באדן. אבל במקרה כזה הנסיעה לי-חול"ל היא על חשבוננו.

"למרות שמשרד-האוצר משלם להנהלת גני-חמת שתי לירות נוספות כתמריץ על כל דולר שהם מקבלים ממשלת גרמניה, הם מתנהגים אלינו כאילו היינו אזרחי חיינים.

"הם לא משכנים אותנו בבנין החדש של המלון אלא שולחים אותנו לבניינים הישנים, שניים בחדר, או בצריף. חדר-האוכל משותף אומנם לכל אזרחי המלון, אבל את המבריאים על חשבון הממשלה הגרמנית שולחים לפינה נידחת. אני מרגיש את עצמי כמו קרוב עני שמתביישים בו.

רווח נקי. "הזכות שלנו להתארח בגני-חמת שמורה לנו מחודש נובמבר עד חודש מאי — מחוץ לעונה הבהירת. למרות זאת המלון תמיד מלא. לאחרונה שלחו אותי להתאכסן בבית-מלון אחר, מסיוג נמוך, ללא מים חמים וללא מזינג-אוור.

"ההפרש במחירים בחדרים הוא רווח נקי שלכם. חבר שלי התעקש, לא רצה להתארח במלון אחר. הוא נדרש להוסיף 60 ל"י ליום. אחר-כך כבר מצאו בשבילו חדר בגני-חמת. דבר נוסף: מיד עם קבלתנו במלון מחתמים אותנו על טופס לפיו שהינו במלון 28 יום. אף אחד מאיתנו אינו שווה תקופה כל כך ממושכת. רבים הם קצרי-רוח חוזרים הביתה שלושה או חמישה ימים לפני המועד. לי לא איכפת שהנהלת המלון תקבל את הכסף מהגרמנים — אבל שלא יכניסו אותו לכיסם. שיתר את הכסף, בשמנו, למטרות צדקה."

אצל יהודה לוינזון, הממונה מטעם ה-ממשלה כמחוזן וכמקשר עם שילטונות מערב גרמניה, הצטברו עוד תלונות רבות מסוג זה.

הגיב על התלונות יוסף רוזנבלום, מנהל מלון גני-חמת: "מבריאים אלה הם ציבור רגיש במיוחד. הם לא רגילים לשבת במלון 28 יום. זה ממש מיצבץ קשה עבורם. לכן הם מתלוננים שכאן לא נוח ושם אין אוויר. אנחנו לא שולחים אותם למלונות אחרים. זו זכותם לחזור אלינו בפעם אחרת, כשהמלון יותר פנוי. אבל אם אנחנו מעבידים אותם למלונות אחרים, אנחנו לא מר-וויחים מכן. הם נשלחים למלונות באותה דרגה."

בדיקה הוכיחה כי מלון פאר בטבריה, אליו נשלחים המבריאים מגני-חמת, הוא בעל דירוג אחד נמוך יותר.

הדולפינים

שני המחוננים, אמיר גניאל מוביל ובונו שטשוט דולק אחריו, נראים כאן באמצע מיטחה-אימון מפרך. מדי יום ביומו גומאים השניים וחבריהם מרחק של שיבעה קילומטרים בבריכת-השחיה של מכון וינגייט.

האולימפית של מוסקבה ב-1980. מעולם לא עמדו לענף-השחיה בישראל שחיינים מבטיחים רבים כליכך כמו בימים אלה, כאשר הזאטוטים מנפצים. בזה אחר זה, את טבלת השיאים. הם עומדים באימון גים מפרכים, ונערך בהם ניפוי מתמיד כפי הנדרש.

בסוף השבוע שעבר התקיימה תחרות ארצית לגילאי 12-9. היתה זו מהדורה נוספת של הצטיינותם של המחוננים. דימן פילא-קוב בן 11 וזכה בארבעה מקומות ראשונים וניפץ שני שיאים ארציים; הנערה מיכל כהן בת 11 וזכתה אף היא בארבעה מקומות ראשונים, ושיפרה שני שיאים ארציים; בעיקבות מיכל כהן הלכה גם הנערה נטע יוסף, שהשיגה ארבע מדליות-זהב ושברה שני שיאים ארציים.

מי שמכיר את היסטוריית ענף-השחיה בארץ יודע, שאין זו הפעם הראשונה שהיחיה הישראלית מגלה עילויים. אך הי שאלה היא, במיוחד לאור הופעתם האומללה של עדי פרג ודוב ניסמן במונטריאול, האם בעוד ארבע שנים, במישחקי מוסקבה, יהא כנחום של המחוננים של היום לעמוד כשוויים מול שוויים נוכח הדולפינים אדירי-השרירים מארצות-הברית ומיזרח-גרמניה, יורשיהם של מונטגומרי, נייבר וקורנליה אנדר.

"הבעייה בישראל", אמר יוסף (יורי) טלקי, מאמנם של המחוננים, "שעד אמצע גיל העשרה לא נופלים השחיינים שלנו משחיינים בחול". אבל בחצי השני של שנות העשרה לחייה, חלה אצל השחיינים הישראלי ניסגה גדולה."

המאמנים שוברים **דקי ידוע כמומחה** מיספר אחד בשחיה הישראלית. הוא בעל שם עולמי בענף השחיה, ואף חבר בוועדת-המעקב המערב-גרמנית בשחיה (הקהל הישראלי הרחב התוודע אליו כאשר שימש כפרשן הטלוויזיה הישראלית במישחקי מונטריאול).

טלקי בן 50 פלוס, חבר קיבוץ כפר-המכבי, מנח את הנסיגה האופנית לשחייני ישראל: "ראשית, השחיינים בישראל מגיעים לתוצאות טובות בגיל מאוחר יחסית. כשעדי פרג, לדוגמה, עשה תוצאות טובות, זה היה בגיל 17 או 18. בשחיה, הגיל הזה מאוחר. שחייני בעל עתיד רודף, מדגיש טלקי, "צריך להוכיח את עצמו כבר בגיל 14-13, בקביעת תוצאות בקנה-מידה בינלאומי. זוהי אחת המטרות שלי עם השחיינים, כבר בגיל רך לשבור יותר ויותר שיאים."

"סיבה שנייה לדעיכה", ממשיך טלקי, "היא שלשחייני פשוט נמאס לשחות. בגיל העשרה המאוחר הוא כבר לא שוחה מאתה מוטיבאציה שיהיה לו בגיל 12. כשחייני בן 17-16 קופץ למים, וגומא מדי יום ביומו עשרה קילומטרים פלוס אימוני-כושר, הוא צריך לעשות את זה מתוך אהבה. אם שחייני נשבר קצת בגיל 17-16, הוא גמר את הקריירה."

מתברר, שמיפעל המחוננים בישראל הוקם, למעשה, אחרי שהספורט הישראלי הוצג במלוא עליבותו באולימפיאדות האחרונות ובתחרויות בינלאומיות מחייבות. הוגי רעיון הקמת מיפעל המחוננים היו שניים: אורי אפק, סגן מנהל רשות-הספורט, ויריב אורן, מנהל רשות-הספורט, שיישם את המיפעל בישראל בהתאם למיד-

המנופה ארשת-פניה של עינת אורן, בת 10, מעידה על מצב-רווחה. בשבוע שעבר נפתחה עינת מסגל המחוננים, נפרדה מחבריה לאימונים.

שהיה רונארד מאתם — השחייני המהולל ממזרח-גרמניה — בן 14 שנים בלבד, גמא מרחק של 100 מטר בי-סיגנון גב בזמן של 1.09 דקה, שנחשב אז, באמצע שנות השישים, כתוצאה בינונית (בקנה-מידה עולמי) בהשוואה לבני-גילו, לפתע, כעבור ארבע שנים, חרג מאתס מאלמוניותו תוך שהוא שובר את שיאי-העולם הקיימים במישחקי הגב, ונטל את הבכורה באולימפיאדות מכסיקו ומינכן, מסתבר, שגם בישראל יש היום שחייני, נער בן 14, המשיג תוצאה זהה לזו של מאתס — 1.09 — בהיותו בגילו, הנער הוא ערן קרקו, והוא נכלל בסגל המחוננים בישראל. הוא חלק מיפעל המחוננים בישראל, הכולל בתוכו גם את ענפי הספורט — אתלטיקה והתעמלות.

ערן קרקו אינו השחייני היחיד מבין סגל המחוננים, שהוא בעל נתונים טיבעיים להי פוך במרוצת השנים שחייני בקנה-מידה עולמי. חברו לסגל, אמיר גניאל בן 13, מחזיק בשיא ארצי לבני-גילו המדרג אותו בצמרת העולמית הגבוהה לשחיינים בני אותו גיל. לא-ממכר קבע אמיר גניאל זמן מצויין, 59.6 שניות, ב-100 מטר בסיגנון חופשי.

לעומתו, כשהיה גי"ם מונטגומרי — הי שחייני האמריקאי שזכה במדליית הזהב במונטריאול וקבע שיא עולמי מסחרר, 49.99 — בן 13, הוא לא ירד מתחת הדקה ב-100 מטר בסיגנון חופשי!

הנסיגה המיסתורית

אמיר גניאל וערן קרקו הם רק שניים מתוך 19 השחיינים הנכללים כיום בסגל המחוננים בענף השחיה, שאחת ממטרותיו העיקריות להצמיח שחיינים ישראליים בקנה-מידה עולמי. מתוכם יצמחו, אולי, אלה שייצגו את ישראל במי הבריכה

בבריכת השחייה של מכון וינגייט כבר

מכינים שחיינים לאולימפיאדה הבאה

עוד כשהייתי קטן הייתי הולך עם אבי לראות איך הוא שוחה. פיתאום, אומר בועז בחיך, "ראיתי שזה הולך. כך התיחלתי לשחות בהפועל בתי"ס, ולאחר-מכן עברתי את המבחנים של סגל המחונונים." יוסף טלקי תולה תיקות גדולות בחניי כיו הצעירים, ומדגיש שאילו היו מוסדות הספורט מקימים עוד כמה סגלים כאלה, היתה לכמות השפעה על האיכות. "אנחנו" אומר טלקי בגאווה, "הצדקנו בינתיים את עצמנו. מבחינת השיאים של המחונונים אפילו הקדמנו את עצמנו. אילו הקימו עוד שלושה סגלים איזוריים בשחייה, הייתי יכול לבנות סגל יותר, ככוח-עבודה לאולימפיאדת מוסקבה". בפיו טענות חמורות נגד ועדת השחייה,

גם שראה במערב-גרמניה. המיפעל, בשלר שט ענפי הספורט, הוקם באוקטובר 1974.

הרביעייה

המובילה

תקציבו של מיפעל המחונונים, בהשוואה לפירות שהיא מניב, זעום ביותר. תקציבו השנתי של המיפעל כולל, על שלושת ענפיו, מגיע למיליון לירות בלבד. הגופים המממנים אותו הם הוועד האולימפי, ההתאחדות לספורט, רשות-הספורט ומישרד-החינוך והתרבות. התגליות הבולטות ביותר בסגל המחורניים, שאפשר לצפות מהן לגדולות וכבר

האנשים

שלנו בתוסקבה - 1980

"החלטתי להביא אתי סנדוויצ'ים, אחרת הייתי מת מרעב. אני מוציא פה המון כוח". אולם, למרות הקשיים שנערמים על דרכם של המחונונים, הרי הם עולוים כתום כל אימון מתיש, וכך, ללא בריכה נאותה ובי תנאים קשים ומפרכים, מתכוונים המחונונים לטבילת-האש שלהם — אולימפיאדת מוסקבה 1980.

ארבעת השחיינים המחונונים, המהווים את התיקווה הגדולה ביותר של השחייה הישראלית לאולימפיאדת מוסקבה, נראים כאן כשהם חבוקים, לאחר אימון מתיש במכון וינגייט עומדים, משמאל לימין: יורם כוכבי, ערן קרקו, בועז שעשוע ואמיר גניאל, המחזיק בשיא ארצי לבני-גילו.

הרביעייה המובילה

עתה הוכיחו את עצמן. הם ארבעת השחיינים ה"מבוגרים" בסגל. מכנים אותם: "הרביעייה המובילה". אלה הם אמיר גניאל וערן קרקו, בועז שעשוע ויורם כוכבי בני-ה-14.

באליפות ישראל שנערכה לפני כעשרה ימים, צבר יורם כוכבי שמונה מדליות, מתוכן חמש זהובות, לא מכבר, בחודש יוני השנה, השתתף יורם כוכבי באליפות בינלאומית באירופה, שבה השתתפו גם שחיינים מארצות-הברית, ונטל בה את הבכורה במישיחה ל-400 מטר מעורב אישי, בקבועו שיא חדש לבני-גילו — 5:09 דקות. "אני יודע לשחות כבר מגיל שנתיים," סיפר יורם, אביו, מסתבר, היה מתעמל כצ'ייה. זמנו של חברו, בועז שעשוע מחולון, ב-100 מטר פרפר, מוכה אותו במקום הראשון בישראל בין בני-גילו. "אני שוחה בצורה סדירה כבר מגיל שמונה.

שהיתה אמורה לשתף איתו פעולה: "לוועד דתי-שחייה אין בכלל מושג בכל הנושא הזה. לא רק זה, אלא היא ניסתה גם להפריע לי בעבודה, כשהכרזתי על מתנה-אימונים סגור למחונונים — הם התנדו. הוועדה איימה על המחונונים שאם הם ישתתפו במחנות-האימון, היא לא תתן להם להשתתף בתחרויות הארציות".

השחיינים הצעירים מגושידן נאלצים להתאמן בבריכת-השחייה של מכון וינגייט, הוועד האולימפי נכשל בהסדרת בריכת שחייה מחוממת. על כך אומר טלקי: "מה שהנערים צריכים זה בסך-הכל בריכת שחייה מחוממת בתלי-אביב. לא ייתכן שהנערים יואצו לנסוע לאימון במשך כשעה. הם פשוט מתגלגלים בכבישים".

שחיין הנמנה היום עם סגל-המחורניים גומא מדי יום כשישה קילומטרים בממוצע, ואף יותר. האימונים מתקיימים כל ימות השנה, כחמש פעמים בשבוע, כאשר מדי שלושה חודשים משולב באימון גים מתנה סגור. בחורף, מושם הדגש על אימוני-כוח.

"אני תמיד רעב!"

כ אשר מסתיים האימון, מקבל כל שחיין, לאחר מאמץ של שישה ק"מ, להמניה ושוקו. "לפני שנסעתי למונטרי-אול", אומר טלקי, "נתנו לילדים גבינה בתוך הלחמניה. עכשיו, אפילו גבינה לא נותנים להם. נותנים להם שקית שוקו, ולחמניה, וגם זה בכמות מצומצמת". ובועז שעשוע בן ה-14 טוען, בנושא המזון: "אני תמיד רעב כשאני עוזב את מכון וינגייט". חברו, ערן קרקו, מוסיף:

טלקי מאמן המחונונים, יוסף טלקי, במכון וינגייט, כשהוא מת' דרך את חניכיו, טלקי, שפוטרו עלידי ועדת-השחייה ב-1971, הוא בעל שם עולמי, ונחשב כאחד המומחים באירופה בשחייה. את כרטיס-הטיסה שלו לאולימפיאדת מונטריאול, שילמו עבורו המערב-גרמנים.

תמרורים

ני שאו • השחקן ריצ'ארד ברי
טון (50), והדוגמת סוזן האנט (28),
חודש ימים בלבד אחרי שברטון התגרש
בשנית מאשתו השנייה, אליזבת טון-
לור.

ני שאים • אורי פלד (25), בנו
בכורו של הפירסומאי חיים פלד, אורי
משתלם באוניברסיטת ניו יורק באמנויות
הקולנוע והטלוויזיה, כלתו היא בילי
שמרלינג' סטודנטית לכלכלה מהאוני-
ברסיטה העיברית בירושלים. בני הוג
התודעו זה לזה בבית-החולים הדסה כי
בירה, כאשר אורי אושפז שם במצב קשה,
לאחר פציעתו באחת מפעולות-התגמול
של צה"ל.

**מונתה • כמנהלת מחלקת הקריי-
נים בשידורי ישראל, קריינית-הרדיו ושד-
רנית-הטלוויזיה כרמית גיא, תחת יעק
כרייהורקה, היוצאת לחופשה בת שנה.**

**נפטר • הפסנתרנית היוונית הנור-
דעה ג'ינה באבאואר (63)**, כהתקף-לב,
בעת שעמדה להופיע עם התיזמורת הי-
סימפוניית של וושינגטון בקונצרט בתיאטר
רון רומאי עתיק באתונה, יחד עם המנצח
הנודע אנפול דוראטי.

נפטר • מיכאל נוסבוים (67),
מנכ"ל חברת-הביטוח הסנה, שהחל את
הקריירה שלו כחבר המרכז החקלאי בי-
ישראל ב-1937, היה חייל בבריגדה הי-
עיברית במלחמת-העולם השנייה, מנכ"ל
קרנות-הביטוח לפועלים חקלאיים ומנכ"ל
איגוד עובדי-הארזים בארץ, לפני שהגיע
לחפקידו הבכיר בהסנה.

**נהרג • בתאונת-דרכים ליד לטרון,
יעקב המאירי (42)**, מפיץ סרטים, יליד
יבנאל, שביים בעצמו את הסרט הישראלי
להט במים, עם זאב רווח, הפסיד בו את
כל כספו. בשנים האחרונות שימש מנהל-
הפקות והפיק את מערבון-הילדים פאנטום
קיד.

**נפטר • רביסקד מנשה שיקמוני
(72)**, ששמו הקודם היה מוניו סטולר, שר-
נודע בשנות ה-60 כאחד חוקריה המזהירים
של המישור אשר פיענח תעלומת-הרצח
מסובכות. הוא היה האיש שפיתח במיש-
טרת ישראל את ענף השיחור, ואף פירסם
ספר בנושא זה, הנקרא, הוכחה חותכת
לפשע.

**נהרג • נשיאה-לשעבר של בראזיל
ז'וכיניו קוביצ'ק (74)**, בתאונת-דרכים,
בישראל מצוי יער על שמו, שניטע בהרי
ירושלים, היה יליד למדינת ישראל ואיש
רוח נודע, חתם על הצהרה נגד הצבעתה
האנטי-ציונית של בראזיל בעצרת הכללית
של האו"ם בחודש נובמבר אשתד.

נפטר • בני-ציון בראון (75),
מראשוני מייסדי תל-אביב, שהתגורר עד
יומו האחרון בשכונת נווה-צדק והיה עובד
ותיק של חברת-החשמל. בנו הוא תת-אלוף
אריה בראון, מוכירו הצבאי של שר-
הביטחון.

נפטר • דויד כהן (82), שנודע
בשם „אבי הנוער העובד והלומד" והיה
מחברן של אגדות חסידיות רבות. בצעיר-
רותו למד בישיבה, והיה מבקר קבוע
בחצרו של הרבי מסלונים. גורש מן הי-
ישיבה על רקע השתתפותו בייסוד חבורה
ציונית. התמסר להקמת ארגון שיגן על
זכויותיהם של נערים עובדים בעזרת הס-
תדרות העובדים והשתתף בהקמת הסתד-
רות הנוער העובד והלומד בישראל. ייסד
וערך את ביטאונה, במעלה, והירבה להשי-
תמש בסיסורי-אגדה כגורם חינוכי. בנו
הבכור הוא שמואל (מולה) כהן, מראי-
שוני הפלמ"ח ומפקד חטיבת יפתח, וכיום
מפקד המישור-האזרחי בארץ.

**נפטר • בקנדה, המשורר והסופר
האידי מלך ראובין (83)**, ששמו הי-
סיפורות היה זכריה ברגנר. אביו של הי-
צייר הישראלי הנודע יוסף ברגנר.
פרסם 20 ספרים שירה ושלשה ספרים זיכר-
רונות. היה מחשובי הסופרים האידיים
בבורשה ובעת כהונתו כמוזיקר אגודת הי-
סופרים והמשוררים יצא למקום שם כל
מרכז ספרותי חשוב ברחבי העולם היהודי.

טוטו

ספורט
טוטו

ה שבוע
משחקי הליגה האנדריות

מינימום הכנס הראשון

400.000 ₪

(כולל העברה)

מינימום כלל הכנסים

600.000 ₪

(כולל העברה)

השבוע מתקיים המחזור
האחרון בעונה זו
וכך הפרסים מתחלקים

עשה לך מנהג קבוע -
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

המוזנון הבלגי היפה ביותר

ב-30% הנחה ברהיטי אפרתי

החגים קרבים והאשה... רוצה מזנון חדש. מה עושים? עושים סויר ברחוב הרהיטים — הרי הוא רחוב הרצל בת"א. סירתית בחנויות רבות אבל את המזנון היפה והמויחד מצאתי ברהיטי אפרתי ברחוב הרצל 102, בת"א. המוכר ברהיטי אפרתי הציג בפני מבחר רב של מזנונים ואת עיני תפס דוקא מזנון יבוא מבלגיה הידוע בשם „בריסל 277". האיש במקום הסביר לי „תראה את העבוד הבלגי המצויין. הכל מצופה בפורנירה בלגית. המזנון מודולרי ומורכב מ-3 חלקים. תוכל, אם תרצה, לשנות את הצורה ובכל פעם להקנות לסלון בבית מראה חדש. יש כאן תאורה פנימית מיוחדת. יש בר. יש ארון טלוויזיה עם דלתות לסגירה ולשמירה על המקלט". שאלתי על המחיר והאיש השיב — „באת בדיוק בזמן. עד גמר המלא, אנחנו נותנים הנחה מיוחדת של 30% (!) על המזנון הבלגי „בריסל 277". שאלתי — למה? והאיש השיב — „הודמנות ברהיטי אפרתי נותנים הנחה מיוחדת על המשלוח האחרון ואתה... יכול ליהנות מן ההנחה הזאת אם תודרו ותקנה מיד". ברקתי את המזנון בגוון הפוליסנדר מכל צדדיו. הבלגים חשבו על הכל! המראה מהודר, העבוד מושלם ובכלל אפשר להשתמש בו גם לספיחה, גם לשמירת כלי-בית יקרים, גם להנחת בדרי נוי ודברי ערך וכיוצא ב. פשוט — מזנון בלגי מקסים ועוד בהודמנות: — הנחה של 30% הוצאתי פנסק ציקים, כתבתי צ'ק וקניתי.

1976 ארלן דלון בתפקיד זורו הענקי הכולס!

בכורה ארצית • בקולנוע „תל-אביב" ת"א
הזמנות והנחות בטלות • בקרוב: חיפה, ירושלים

אל תזרוק!

ספרי לימוד משומשים
תיכון, אוניברסיטה וספרי קריאה
קונים ומוכרים

„לוטוס" — אלנבי 101 ת"א — טלפון: 295130

היזרה
שימעון מוזס, השומר הי-
קשיש של המלון גלי צאנז
בנתניה, שירה בשבוע שעבר בבנו של
ראש ישיבת ברסק והרגו. בטעות. מוזס
הוא קציר-רואי וכבד-שמיעה, המשתמש בי-
מכשיר-שמיעה צמוד לאוזנו. למרות ליקו-
יים אלה הוא השומר היחיד בשטח המלון.

אנשי הניידת שה המישור-האזרחי,
ססירה בחוצות נתניה, היו הראי-
שונים שהבחינו בהרי היריות שבקעו לפי-
נות בוקר מכיוון חוף הים, בדרום העיר.
הניידת מיהרה אל המקום שממנו בקעו
קולות הירי — המלון החרדי גלי צאנז
שבשכונת קריית-צאנז, ליד חוף-ימה של
נתניה.

עוד בדרכם הבחינו אנשי הניידת כי-
צעיר חבושי-כיסה, שנוסף בידיו לעברס
בהתרגשות, היה זה מרדכי סממי (22),
תלמיד ישיבת מאור בירושלים. הוא היה
נסער ונרעש: „מישהו ירה בי ובחבר
שלי" צעק בהתרגשות. „מישהו השתגע!
החבר שלי שוכב על הדשא סצוע קשה!"
כשהגיעו אנשי המישור-האזרחי אל
בית-המלון, פתח את הדלת לפנייהם שרי-
מרה-לילה שימעון מוזס. יחד עם כמה
מאורחי המלון, שהתעוררו משנתם לשמע
היריות, מיהרו אנשי המישור-האזרחי אל
גינת המלון, שם, על כריה-דשא, ליד
קבוצת שיהים שבזווית בנין המלון, היה
שרוע על הדשא חיים בירנבלום (22),
תלמיד ישיבת בריסק בירושלים, שהוא
בנו של ראש ישיבת בריסק בברוקלין.

האברך התפלל על הדשא בכאביו, בתוך
שלולית של דם. שעות ספורות אחר-כך
הוא נסח את נשמתו בבית-החולים בחדרה,
כך נסתיימה חופשת-הקיץ הקצרה של
חיים בירנבלום. שבוע לפני שנפצע, הוא
החליט לנצל פגרה קצרה בלימודיו לצורך
טיולים ברחבי הארץ. ימים אחדים בילה
על חופי הכינרת. אחר-כך פנה לבקר
קרובי-משפחה של הוריו המתגוררים בי-
קריית-צאנז, השכונה החדשה של נתניה.
אל בית הקרובים לא הגיע. בשעות
הצהריים של אותו יום פגש חיים בנתניה
את חברו מרדכי-השניים הכירו זה את
זה בארצות-הברית, וכלל לא ידעו כי
הם לומדים בישיבות סמוכות בירושלים.
שימחת הפגישה היתה כה גדולה, עד שי-
החליטו לבלות יחדיו, כאשר נזכרו לדאוג
לעצמם למקום-לינה, כבר היתה השעה
אחת אחר-הצות. חיים נזכר, כי בבית
מכריו לא ימצא מקום לינה לשניהם. הם
החליטו לנסות לישון בבית-הכנסת שבי-
שכונת צאנז, לדיברי חושבים בשכונה,
גירש אותם משם גבאי בית-הכנסת. הי-
מתגורר סמוך לבית-הכנסת.

..צעקתי להם להזדהות - וכשלא ענו, 'ריתי לעברם!' התנצל

שומר-הלילה של מלון „גלי צאנו” בנתניה * „צעקנו

והזדהינו!” סיפר הניצול, „אבל הוא לא שמע!” * הסתבר כי

השומר שירה

היה חרש

והשני את הצד הדרומי המזרחי. חייב להימצא גם שומר שלישי, כדי להחליף את השומרים במשך הלילה. ההמלצות חייבות להתבצע מיידית. על-מנת למנוע אסונות.”

הנהלת גלי צאנו לא מילאה אף אחת מההוראות וההמלצות של המפקד. במקום שלושה שומרים מחוז למלון, היא העסיקה שומר קשיש חרש אחד — בתוך אולם הקבלה של המלון. מצב זה כאילו הזמין אסונות.

ואומנם, ימים ספורים לפני הריגתו של חיים בירנבלום בידי השומר החרש של המלון, כתב אחד מאורחי המלון, במכתב מפורט למנכ"ל משרד התיירות בירושלים: „אומנם, עד כה לא היו אסונות במלון, אך השם ישמור שהשוד הבא לא יסייג תיים באסונות כפי שהמישטרה חותה... האסון לא יאחר לבוא, ואז לא תוכלו לומר, ידינו לא שפכו את הדם הזה, כי הרי הוזהרתי.”

האיש שכתב את המכתב היה רפאל הלפרין, איש-השרירים הדתי, הנמנה עם אורחי הקבוצים של המלון, שלא יכול היה לשאת את המחבלים וההזנה של הנהלת המלון, הן בתחום האירוח והן בתחום האבטחה. את העתקי המכתב שכתב ב־6 באוגוסט שיגר גם לראש עיריית עיריית נתניה ולמפקד מישטרת העיר. אלא שהאסון בגינת המלון התרחש מהר מכפי שניתן היה לצפות.

מסתבר כי במישר-התיירות קיימת ערימה של תלונות הריפות ביותר נגד הנהלת מלון גלי צאנו. הנהלת המלון הואשמה בהפקעת מחירים, בגביית תשלומים מאורחים עבור ארוחות שלא הוגשו, בניחול שלא-כחוק על-ידי מנהל שלא מנו, הוסמך לכך, בהיעדר כל אמצעי-ביטחון ובהתעללות באורחים הדתיים, הנאלצים להתאכסן במלון זה בלית-בירורה, כיוון ש-אין בנתניה ולחוף ימה כל מלון אחר שהוא כשר למתדריין בעיני יהודים חרדים.

חלק מהתלונות התייחס גם לעובדה שהי מלון אינו ממלא את מה שהוא מבטיח בפירוטו. כך, למשל, מובטחים בפיר סומלי המלון מיוזג-אוויר ומכשירי-טלפון בכל חדר, שאינם קיימים כלל. מי מהאויר

„המישטרה עדיין חוקרת.” הודיע דובר מרחב-השרון של המישטרה. ואילו אחד מחוקרי מישטרת נתניה, הבודק את הי מיקרה, הסביר: „אי-אפשר להאשים את שמעון, אפילו לא בהריגה. בסך-הכל הוא מילא את תפקידו, אולי אפילו יותר מדי טוב. הוא לא אשם אם האנשים לא הוידו. בקשר לגילו, שמיעתו וראייתו — את זה צריך עוד לבדוק.”

אלא שהדברים אינם כה פשוטים כפי שהם נראים על-פני השטח.

הפקרות

משתוללת

ייתכן כי שמעון מוזס אינו אשם בהריגה. האחריות מוטלת על מי שמינה אותו, והעסיקו כשומר תוך ידיעת מיגבלותיו. לפני שנה, ביולי 1975, ערך רפי בן-פורת, מפקד המישמר-האזרחי בנתניה,

שהוא חרש, המשתמש במכשיר-שמיעה כדי לשמוע.

מוזס, איש דתי הדובר בעיקר אידיש, עבר כבר את גיל הפנסיה. במלון גלי צאנו הוא מועסק כאחראי על המרכווייה וכשומר-לילה, שאחת התכונות החיוניות הנדרשות ממנו היא חוש-שמיעה מפותח. בנוסף משתמש שמעון מוזס, על-פי עדותו-שלו, בכדורי-ארגעה ובתרופות אחרות, שספק אם יש בהן כדי להגביר את עירנותו. „כשבאה המישטרה בארבע וחצי בבוקר,” גילה מוזס לכתב העולם הזה,

לגבי המשך מסלולם של השניים חלוקת הדיעות, בין השאר בגלל השינויים והסתירות בעדותו של מרדכי סממי. לדיבריו, חשבו תחילה לרדת אל שפת-הים. אולם משעברו על פני המלון החרדי, ביקשו לברר אם יוכלו לישון בו. דלת המלון הייתה סגורה, והם התמקמו עם שקיה-שינה שלהם מתחת לאחד השיחים בגן המלון. לפתע מצאו את עצמם תחת מטח כדורים, והחלו לברוח כשהם מורתיים מאחוריהם את שקיה-שינה שלהם. חיים בירנבלום נפגע בדרך, ונפל.

על מה שאירע, מנקודת-מבטו שלו, סיפר שומר הלילה של מלון גלי צאנו, שמעון מוזס בן ה-66. „היה כבר ארבע לפנות-בוקר. אני נמנמל על הכורסא באולם-הקבלה של המלון. פיתאום ראיתי דמויות עוברות לפני החלונות הרחבים שבחזית המלון. הדלת הייתה נעולה. פתחתי את החלון וקראתי לדמויות להורידהן. הם לא ענו. לא שמעתי מילה. „פחדתי לפתוח את הדלת ולראות מי הם. הייתי בטוח שהם גנבים או מחבלים. לכן מיהרתי לעלות על הגג של המלון. משם ראיתי אותם מסתתרים בתוך שיח גדול בגן המקיף את המלון. שלפתי את אקדחי, שאותו אני מחזיק ברישיון. יריתי יריית-אוהרה באויר, כלפי מעלה, ואחרי כך יריתי כדור אחד לכיוון השיח. „שני המסתתרים פתחו בריצה מהירה לעבר הגדר החיצונית של המלון. יריתי כדור נוסף, ואז ראיתי אחד מהם נופל על הדשא. אז הבחנתי שהם חובשים כיפות.”

מכשיר-שמיעה

ותרופות-ארגעה

ייתכן שהיו לשימעון מוזס הקשיש סיבות טובות לחשוש מפני שודדים וגנבים. „לפני שבועיים,” סיפר, „קרה לי מיקרה מוזעזע. מישהו דפק על החלון במלון. ניגשתי ופתחתי את החלון. הייתי לכד באולם-הקבלה, והשעה הייתה ארבע לפנות-בוקר. רק פתחתי את החלון, ומי שהו רעול-פנים כיוון אלי אקדח וביקש את מפתחות-הכניסה. נתתי לו את המפתחות ומישהו אחר, רעול-פנים גם הוא, פתח את הדלת. ניגש אלי עם מקל ו-אקדח שלוף, וביקש את המפתחות של הכספת. אמרתי לו שפתחות אינם אצלי. הוא נשאר לשמור עלי, וחברו עלה ב-מדרגות לקומה הראשונה.

„שם הוא פרץ לחדרה של זקנה בת 80, הימם אותה במכות מקל ושדד ממנה את ארנקיה. שהיו בו כסף ותכשיטים יקרים.” גירסתו של מרדכי סממי, כפי שמסר אותה בעדותו במישטרה, שונה רק בנקודה אחת מגירסתו של השומר שמעון מוזס. טען סממי: „כשהשומר קרא לנו להורידהן, צעקנו אליו. אמרנו לו שאנחנו יהודים ונחזורי-שיבה. אבל במקום לענות, הוא התחיל לירות.”

כל הסיכויים הם ששמעון מוזס אכן לא שמע את היענותם של שני האברכים לדרישת ההזדהות שלו. לא מפני שהם לא צעקו בקול, אלא מן הסיבה הפשוטה

גינת ההריגה

הפינה שבה נהרג האברך חיים בירנבלום, מכדור שנורה מאד דחו של השומר החרש, שימעון מוזס. השיחזור מראה כיצד ירה מוזס מגג המלון לעבר קבוצת השיחים, שם ביקשו בירנבלום

וחברו לישון. בירנבלום נפגע במקום ואילו חברו, מרדכי סממי מישיבת מאור בירושלים, הצליח להימלט. חקירת המישטרה העלה, כי עוד לפני כשנה הוזהרה הנהלת המלון כי בשל סידורי-השמירה הקיימים עלול להיגרם אסון, אולם היא התעלמה מהאזהרה.

חיים שמעו להתלונן, חוסמים בפניו את הדרך להתאכנסות נוספת במלון. למרות כל זאת לא נקח מישר-התיירות אצבע, המשיך לאשר למלון דרגה של שלושה כוכבים, בעוד התנאים לקבלת דרגה מעין זו אינם מתקיימים בו. פרשת השומר החרש היא רק דוגמה אחת להפקרות המאפינת את ניהול-הי מלון החרדי. ספק אם הריגתו-בשגה של חיים בירנבלום תועיל לשנות מצב זה. „זה הכל מאלוהים, כנראה ככה זה צריך להיות,” מסכמים עובדי-המלון החרדיים את שאירע.

סיור במלון גלי צאנו, וגילה מחבלים ביטרי חוגיים בשמירה על המלון. כתב בן-פורת אל מנהל המלון: „לאחר שביקרתי בי מלון שלכם וברקתי את מיקום המלון ו-הסביבה, נדהמתי לראות שלא קיימים בו סידורי-ביטחון מינימליים, חרף העובדה שהמלון משתרע על שטח גדול, כשר הגדרות פרוצות והשמירה אינה קיימת.” בריסרת יעץ להנהלת המלון החרדי כיצד לארגן את אבטחת אורחי המלון. בין השאר קבע: „את המלון חייבים לאבטח על-ידי שני שומרים מזוינים, כששומר אחד מאבטח את הצד המערבי והצפוני,

(המשך מעמוד 17)

האם הסגר כזה יכול להיות "רצוף", כנדרש על פי החוק?
נגד מי הוטל ההסגר? ברגע זה יש ספק רב אם ביכול קיימת ממשלה לבנונית חוקית, ומי מייצג אותה. יתר על כן, אפילו ביקשה ממשלת התחמידינה הנוצרית-ימנית בחשאי את עזרת ישראל — היא בוודאי לא תכרוז על כך בגלוי.
האם יכולים חילות-הים של סוריה וישראל, שביניהם קיים מצב-מילחמה רשמי, לשתף פעולה בהטלת הסגר משותף על צד שלישי?

מובן שכן השארות האלה הן תיאורטיות בלבד, מפני שלא יעלה כלל על הדעת שישראל תכרוז הסיגר רשמי על חופי לבנון — אף אם תקיים הסגר כזה למעשה.

שניים בסירה אחת

אלה אחרת לגמרי היא, כמובן, אם יש תבונה פוליטית בפעילות זו. כל פעולה מילחמתית — וביכללה הפעולה בים — היא, המשך המדיניות באמרי צעים אחרים, כהגדרתו הקלאסית של

משך תקופה ארוכה ניראה בחברת מרגלית צנעני, רקדנית צעירה ונאה, ועם צעירה אחרת ששמה אילנה, אולם במקביל לסיפורים אודות חברותי הצמודות החלו, הליחשושים אודות העדפתו את המין החוקי, יוהר העדיף להתעלם משמועות אלה, ולא להגיב עליהן. "לא שמעתי ולא שמתי לב לשמועות שמדברים אולי מאחרי גבי", טוען יוהר. אולם שלוותו, לדיברי מקורביו, הופרה כאשר הגיעו "שמועות הודון" כפי שהוא מכנה אותן. עד לגיבעתיים, שם מתגוררים בני-משפחתו. כאשר נודע לו רכלני הבוהמה כי השמועה הגיעה כבר עד לביתו של סולימן הגדול, החלו מפיצים כי "מישפחת סולימן הגדול, שהיא מישפחה תימנית גיועית, שהגבריות חשובה בה מאד, החליטה לנדות את יוהר מהחמולה."

"זה כבר התחיל להיות מוגזם", סיפר השבוע אחד מידידיו של יוהר, "יוהר באמת נתקף דיכאון. הוא שכר דירה במרכז תל-אביב, והסתגר בה במשך ימים אחדים. מייד נפוצו שמועות "כאילו גיסה להתאבד". אם היה לי ריב עם מישפחת, זה עיסקי הפרטי", אמר יוהר השבוע, "בכל מישפחה יש לפעמים ריב על כל מיני עניינים. זה לא עיסקו של אף אחד. בי התחלה הלבישו עלי את העניין של הומוסקסואליות. אבל התאבדות?"

חרושת שמועות זדון גרמה דיכאון לזמר צעיר המכחיש: "לא התאבדת!"

מועות השקר שמופצות עלי, מטרות היחידה היא לגרום להרסית הקאריירה שלי כאמן", התמרמר בשבוע שעבר הזמר הצעיר, יוהר כהן, שהפך בשמועות האחרונים לשיחת-היום בבתי-הקפה ברחוב דיזנגוף ובין אנשי הבוהמה בתל-אביב. "אני לא יכול אפילו לשער מי מסוגל לעולל לי דברים כאלה, מה ש בטוח, זה שבסוף אגלה את מפיץ השמועות, ואז יווכחו כולם שלא היה להן כל שחר". תחילה עברה השמועה בסודי-סודות, כש כל אחד מבטיח שלא יעביר אותה הלאה: "יוהר כהן גיסה לשים קץ לחייו, אחרי שנכנס לדיכאון בגלל סיכסוך עם הוריו, שגילו כי הוא הומוסקסואל".

הר נראה נרגש מאד בימים האחרונים. "זה נמאס!" הוא זועם. "זה מטריף, מה שאנשים מסוגלים להפיץ ומה שאחרים מוכנים לבלוע!"
כיום מופיע יוהר מדי-ערב במועדון כלפי היפואי, ובמקביל הוא משתתף בחזרות לקראת פסטיבל-הזמר החסידי שייערך בי ראש-השנה. לאחר-מכן הוא מתכוון לצאת עם הפסטיבל לסיבוב-הופעות בפני הקהילת היהודית בארצות-הברית. "לוח-ההופעות של יוהר עמוס לעיפיה. אולי מישו מקנא בו על שהוא הגיע כל כך מהר כליכך גבוה, והחליט לנסות להרוס את הקאריירה שלו, טוען אמרגנו, שלמה צח. מישפחתו של יוהר הצטרפה אף היא

לאחר-מכן נוספו לשמועות התבלינים הרגילים. "שני חברים שלו הצילו אותו ברגע האחרון. כשורידיו כבר היו חתוכים. הם הבהילו אותו לבית-חולים, ושם הוא ניצל בנס, ברגע האחרון ממש", סיפרה אחת הגיטרסות. אחרת ידעה לספר כי הזמר הצעיר נטש, בעיקבות המיקרה, את בית הוריו, והוא מתבודד במרכז תל-אביב. "הכל שטויות ללא ביסוס", הגיב יוהר, שחבר בתחילה להתעלם מהשמועות אודותיו. אולם אחרי שפורסם הסיפור באחד משבועוני הפיזיונים ללא שמו, החליט לצאת במיתקפה נגד משימציו, כשאליו מצטרפים בני-משפחתו. הידיעה, שהיכתה גלים בתוגי הבוהמה, הביאה ליוהר רק תועלת אחת קטנה, ומפוקפקת, לדבריו. מיסר רב והולך של אנשים החל מתעניין בשמועות, ותוך כך לברר מהן, בעצם, הזמר הצעיר המסתחר מאחריהן.

"מנסים להרוס אותי!"

יוהר כהן (23) עושה מזה שנתיים את צעדיו הראשונים בשדה הזמר וי הבידור האזרחי בארץ. יחד עם אביו, הלא הוא סולימן הגדול, אמי שרה ואחיו חפוני, שהתפרסם מאוחר יותר כסולימן הקטן, הופיע יוהר כבר מגיל צעיר. כבן למישפחה, שהופעה בפני קהל וי הזמרה הן לחס-חוקה, לא התקשה הצעיר הצנום, מתולתל-השיער, לעמוד בהצלחה בבחינות-הקבלה ללהקה צבאית. את שנות שירותו הסדיר בילה בצוות-ההווי של ה"נחל לצידה של ההמרת אופירה גלוסקא. כששינה שימשו סולני הלהקה.

לקראת סיום השירות הצבאי, והוא כבר בגדר כוכב מבטיח, היה מעורב בתקריט בלתי-יעימה עם מפקדיו בענף-הווי-בידור של צה"ל. יוהר הופיע יחד עם צוות ההווי בתוכנית-טלוויזיונה, כשחולצתו מחוק למכנר סיו ושערו הארוך צורם עין יחסית לשאר

זמר יוהר כהן בריקוד עם גיסתו.

דאג לדחוף את בנו הצעיר לתוך עולם השוויינס הישראלי. יוהר החל מופיע בפסטיבל-זמר שונים, ושירים רבים ששר וכו בהצלחה במיצעיה-פיזיונים. לפני כן שנה יצא לארצות-הברית, יחד עם משתתפי פסטיבל-הזמר החסידי, והידועות שהגיעו מאמריקה סיפרו על "הצלחה גדולה". בתחום חייו הפרטיים טרחו עיתוני הפיזיונים למיניהם לדווח על אהבות חד-שותל-לבקרים של האמן התימני הצעיר.

הכל שטויות".
למיתקפה נגד משימציו. "לא היה ולא נברא! זה מה שאני יכולה להגיד", אמרה אמה, שרה, "אני, אומנם, מכל מיני סיבות שאינו תלויות בי, לא ראיתי את יוהר ארבעה חודשים, אבל אחותו הצעירה דינה ואחיו, חופני ופני, רואים אותו כל יום". יוהר כהן עצמו מקווה להתאושש מן הריס של שפקד אותו לטענתו, בעיקבות הפצת השמועות, והוא מבטיח להמשיך להופיע: "לא אתן לאף אחד להרוס אותי".

מפקד חיל-הים תגם הסגר? מה פיתאום?

הפרוסי קארל פון-קלאוביץ. פעילות חיל-הים מול חופי לבנון, תהיה כפי שתהיה ותוסבר כפי שתוסבר — היא המשך המדיניות הישראלית בלבנון. אין ממשלת ישראל מסתירה עוד שהיא מייחלת לנצחון הימין הנוצרי במילחמה זו, מתוך תיקוה (או אשלייה) שהדבר יחיל את הבעייה הפלסטינית ואת כוחה הייעיל של התנועה הלאומית הפלסטינית, המיוצגת על-ידי אש"ף.
פעולה ימית, העוזרת למנוע אפי-פקה בדרך הים לקואליציה הי-מוסלמית-שמאלית-אש"ףית מלכך נון, מתאימה למדיניות זו. קואליציה זו מנותקת מכל אספקה בדרך היבשה. היא תלויה ברכייהים לקבנת ציוד מן החוץ. אם לא תי מצאנה יחידות-צוי המוכנות לפרוץ את ההסגר — סובייטיות או ערבי-יות — עשוי הסגר כזה לשאת פרי.
במהלך מדיניות זו נמצאת ישראל עתה בסירה אחת עם הסורים. קואליציה זו — תבנותה מולת בססק חמור. אמנם, יש אינטרסים משותפים לממשלות סוריה וישראל בטווח הקצר (מיגור אש"ף), אך אינטרסים מנוגדים מאד בטווח הרחוק (הקמת סוריה רבת).
מעניין היה לדעת מה עשוי להתרחש עם ייפגשו בלב ים, מול חוף ביירות, ספינה של חיל-הים הישראלי, המבקשת "למנוע חדירת מחבלים למימי ישראל", עם ספינה של חיל-הים הסורי, המבקשת "להשכיח שלום בלבנון".
האם הן יצדיעו זו לזו, ביאה לי-ספינות ירידותיות?

דרכי אדם

למה מוחרם אבנר דן?

לברון הקיין אבנר דן

הקריאה והדברים נהגה, אך תחנות השירור מתעלמות מקיומו

מוכר העיתונים עומד בדיונוגף וצועק בקול לכל צד: הוצאה שנייה! אחד מה בדיונוגף! הוצאה שנייה! אחד מה בדיונוגף! נישא אליו אדם אחד, ומבקש לקנות עיתון. עזוב אותו! תן לעבוד! אומר לו מוכר העיתונים, וממשיך לצועק: הוצאה שנייה! אחד מה בדיונוגף! הבך אדם מנסה פעם נוספת לבקש עיתון מהמוכר הנלהב. עזוב אותי! תן לי לעבוד! כועס עליו המוכר. האיש לא עזב אותו. מוכר העיתונים מתעצבן ו מרביץ לו מכה כזאת. שההוא נופל לכי ביש, ומוכר העיתונים צועק: הוצאה שלישיית! שניים מתו בדיונוגף! הוצאה שלישיית! שנים מתו בדיונוגף!

כששמע את הקטע הקצר הזה הברדן אבנר דן מתפתלים מאוזניו מרוב צחוק.

תיו של אבנר עמוס. הוא מופיע בדיסי קוטקים ובמועדוני לילה. אך גם במיסגרת הופעות "רציניות יותר" כדבריו. בקרוב הוא עומד להופיע בהצגה חדשה ולהשיח תהפ כסרט חדש. בכימויו של גזרני עובדיה.

אני מצחיק אנשים, ומלא אולמות. האם אינני זכאי למעט תשומת-לב מצד השולטים על אמצעי-התיקשורת? שואל אבנר. ברשות השידור, וגם בנלי צה"ל, מכחישים שאבנר דן מוחרם. אולי לא שומעים אותו בגלל שהוא גרוע. למרות שזה מה שהאזהב מרבית קהל צרכני הבידור. "הודה עורך תוכניות פיזמונים בנלי צה"ל."

המלחמות שלי יהיו קשות יותר מכל מלחמותיו של סרוסי, אני יודע. אבל אני אנצח לבסוף, ואתקבל לחלק זה של עולם הבידור, שעכשיו מנדה אותי. מבטיח אבנר דן. בינתיים הוא מושמע בעיקר בהנאות למימכר קסטות בתחנה המרכזית בתל-אביב. העשרות המצטופפים סביב ל-חניות, גורמים פקקים בתחנה.

כאן כל אחד מכיר את אבנר דן. מצהירים שידו הרבים, החוסמים את המידרכה.

אבנר דן בהופעה הקהל אוהב - הרדיו לא

מישפט

סולני צינן בירושלים

ברוסיה עוסקים בכך אסירי הקג"ב. כארץ מוזמן כל אחד

מעולם לא החזיקו מורי הפקולטה ל-מתמטיקה ולמדעי-הטבע באוניברסיטת ירושלים בדיהם טופס משוכפל מרתק יותר. הוא דמה לעמוד של רומן-בלשים אלכסנדר סולז'ניצין. כמדור הראשון.

השאלות משתרעות על שטחים רבים - החל בנושא מחקרם של אסירי סולז'ניצין בכלא הבולשת הסובייטית (השוואה אוטומטית של קולות בני-אדם, וזיהויים לפי הקול) וכלה בזיהוי אדם על-פי הריח, אמצעים חדשים לדיכוי הפגנות וקריאת מיכתביו של אדם על-פי הסימנים שנתרו בעמוד הבא בפנינסקו.

זיוף מיסמכים ועקבות. פירוט שלושים הנושאים מהווה חומר-קריאה מרתק לחובבי סירטימתח:

● לפתח שיטות כמיות. פסיקליות או אחרות, לקביעת גיל מיסמכים החשודים כמוזויפים.

● (א) שיטות ומכשירים להבחנת מחיי קות על גייר, ושיחזור הכתוב או המודפס (המשך בעמוד 43)

אינד טורח לחשוב מס' פיק על עתידי, ואינד מנתח באופן נכון את האינפורמציה שהגיעה לידך. אל תהסס מ' להתייעץ עם בן-זוגך בענייני עבודה. שמור על ההישגים הגדולים אליהם הגעת לאח' רוונה, ואל תפספסו בת טלה - זכרי שאי-אפי שר לרמות את כולם כל הזמן. הזהרי בדברייך, ושקלי היטב את מעשייך, פן תיננסי לצרה גדולה. כדאי שתתיחילי לחשוב ברצינות על העתיד שלך.

השבוע יוצעו לך הצ' עות קוסמות מאוד, אך כדאי שתבדוק היטב כל אחת מהן, ושלא תוכל לחזור בך. בן מזל אריה יתגלה השבוע כידיד יותר טוב מכפי ש' חשבת. הרג את מתירי חותך הנפשית בעזרת מאמץ פיזי, צא לטייל, עטוק בספורט ופולרטט עד כמה שתוכל. במשך השבוע הזה.

אל תחשוב שקל כליכך להגיע לליבה. צריך להתאמץ בשביל לפתח אותה. מה עוד שהיא מבינה עד כמה אתה רב-צדדי והפכפך. על כן תצטרך לחזר אחריה ובעיקר - להראות לה שוב כי אינך מה מסו' כן ובלתי-יציב כפי ש' היא חוששת. לך, תאו' מה, בידקי היטב לפני שאת קונה.

שור 21 במרץ - 20 באפריל

שור 21 במרץ - 20 באפריל

עד כמה שתוכל, במשך השבוע הזה.

אל תחשוב שקל כליכך להגיע לליבה. צריך להתאמץ בשביל לפתח אותה. מה עוד שהיא מבינה עד כמה אתה רב-צדדי והפכפך. על כן תצטרך לחזר אחריה ובעיקר - להראות לה שוב כי אינך מה מסו' כן ובלתי-יציב כפי ש' היא חוששת. לך, תאו' מה, בידקי היטב לפני שאת קונה.

תאומים 21 במרץ - 20 באפריל

תאומים 21 במרץ - 20 באפריל

עד כמה שתוכל, במשך השבוע הזה.

הזרוע והכף

נסה לראות את הדברים גם מנקודת מב' טם של האחרים, ואל תעשה מעשים הגורמים לאדם הקרוב אליך עג' מת נפש. גלה רצון טוב כלפי חבריך לעבודה. נסיעה קצרה בסוף ה' שבוע תביא לך את ה' שלווה המיוחלת ותסייע לך לפתור בעייה מעי' קה. השבוע לא ממתנה לך שום הצלחה חברתית בולטת, כך שכדאי לך לנצל את סימנים שהמצב ישתפר בעתיד הקרוב.

טורן 21 במרץ - 20 באפריל

טורן 21 במרץ - 20 באפריל

קה. השבוע לא ממתנה לך שום הצלחה חברתית בולטת, כך שכדאי לך לנצל את סימנים שהמצב ישתפר בעתיד הקרוב.

הבט סביבך ותראה, בעצם, כי טוב. הכה ליום שבת כלי להתיחיל לפעול. ביום ג' או ד' אל תתן לאחרים לתחוב את אפם לענייניך. אל תרבה בוויכוחים חים ואל תתריס בהם שאתה הצועק - גם כשהו יהיה כן, ברוב ימות-השבוע.

אריה 21 במרץ - 20 באפריל

אריה 21 במרץ - 20 באפריל

זה אל תחמיצי אף פגישה מעניינת לביאה ואל לך להסס להיות היוזמת.

אם אתה חושב על ביי לוי חופשה קצרה בע' תיד הקרוב, זה הזמן המתאים לחזן את ה' פרטים באופן מעשי. מוטב שתצא לחופשה או בחברת קבוצת אני שים מצומצמת, ותניח להם את מלאכת התיכ' נון וקביעת התאריך. מכתב רשמי שאתה

בחולה 22 באוגוסט - 22 בספטמבר

בחולה 22 באוגוסט - 22 בספטמבר

עלול לקבל בסוף השבוע, יגרום לך אי-נעימות מבחינה כספית וכלכלית.

מישהו שחשבת אותו כל השנים לדידך הטוב, יתגלה השבוע המסוגל לכל על-מנת להשמיע אותך בעיני הממונים על שניכס. התאפקות מצידך תקדם את ענייניך, לכן היהיה מכניעה לחפיים בלתי מרוסנים. הרבו בנסיי' זה, שם יש לכם סיכוי טוב לפרוש אדם שיש' פיע לטובה על המשך חייכם. לא כל הנוצץ זהב הוא - לכן הישמרי מפני זה הנראה לכ מבריק ונוצץ בחברה. זיכרי, אין תוכו כביר, לא אליך הוא מתכוון, אלא לכספך!

מאזניים 23 בספטמבר - 22 באוקטובר

לכני מזל עקרב - צפוי שבוע פורה ביו' תה. הבוס יציע לכם הצעה מעניינת מאוד, אל תזרחו אותה. קבלו אותה והשתדלו למלא את דרישותיו על הצד הטוב. זה ישתלם לכם ויש לכם סיכוי רציני לעלות בדרגה. לך, בת עקרב, ייגרם השבוע מפח-נפש קל מצד אדם הקרוב אליך.

עקרב 22 באוקטובר - 22 בנובמבר

עקרב 22 באוקטובר - 22 בנובמבר

לכני מזל עקרב - צפוי שבוע פורה ביו' תה. הבוס יציע לכם הצעה מעניינת מאוד, אל תזרחו אותה. קבלו אותה והשתדלו למלא את דרישותיו על הצד הטוב. זה ישתלם לכם ויש לכם סיכוי רציני לעלות בדרגה. לך, בת עקרב, ייגרם השבוע מפח-נפש קל מצד אדם הקרוב אליך.

עקרב 22 באוקטובר - 22 בנובמבר

עקרב 22 באוקטובר - 22 בנובמבר

השבוע יעמדו בפניך אתגרים חדשים, ועליך יהיה להתאמץ כדי רונך ויכולתך. בת קשת - הזהרי שלא להסתבך בסערות רגשיות העלור - לות לגרום לך לאכזבה ודיכאון. אם תנהגי ב' קור-רוח, תפיקי מהר פתקאותיך הרומאנטיות הנאה. במקום הסבל ש' היה מנת חלקך עד עתה. אל תקבלי את כל דבריו כתורה מסיני, ונסי להבין את מה שמסתתר מאחוריהם.

קשת 23 בנובמבר - 20 בדצמבר

קשת 23 בנובמבר - 20 בדצמבר

יום א' פותח פרק חדש במאבק המיכ' צועי או האישי. אם תדע להסתכל מסביב לפני שתקופך, לשקול את כל האפשרויות ולא להיכנס להתנגשו' יות עקרות - יש לך סיכוי להרחיק לכת. פגישה עם נערה בהי' רת שיער תוביל אותך לבחירה מביכה. תצ' טרך להחליט - ומחר, אחרת תפסיד הזדמ' נות רומאנטית גדולה. מאוד. היהר מנסיעות ארוכות השבוע.

קשת 23 בנובמבר - 20 בדצמבר

קשת 23 בנובמבר - 20 בדצמבר

נסה לראות את הדברים גם מנקודת מב' טם של האחרים, ואל תעשה מעשים הגורמים לאדם הקרוב אליך עג' מת נפש. גלה רצון טוב כלפי חבריך לעבודה. נסיעה קצרה בסוף ה' שבוע תביא לך את ה' שלווה המיוחלת ותסייע לך לפתור בעייה מעי' קה. השבוע לא ממתנה לך שום הצלחה חברתית בולטת, כך שכדאי לך לנצל את סימנים שהמצב ישתפר בעתיד הקרוב.

נדו 21 בדצמבר - 19 בינואר

נדו 21 בדצמבר - 19 בינואר

נסה לראות את הדברים גם מנקודת מב' טם של האחרים, ואל תעשה מעשים הגורמים לאדם הקרוב אליך עג' מת נפש. גלה רצון טוב כלפי חבריך לעבודה. נסיעה קצרה בסוף ה' שבוע תביא לך את ה' שלווה המיוחלת ותסייע לך לפתור בעייה מעי' קה. השבוע לא ממתנה לך שום הצלחה חברתית בולטת, כך שכדאי לך לנצל את סימנים שהמצב ישתפר בעתיד הקרוב.

דני 20 בינואר - 18 בפברואר

דני 20 בינואר - 18 בפברואר

כך, כולנו יודעים שאתה איש נימך ותקיף. אבל למה לך להפגין את זה כשהיא בלאו-הכי מסכימה? ה' שבוע תהיה הניצוד ולא הצייד, אם אתה לא רוצה בכך - מוטב שתתנוד מאהבה. פגיעה בכבודך מזעימה אותך. נסה להבלי'. כוונת ה' דיב אינה כה חמורה כנדמה לך. לבשי לבך.

דני 20 בינואר - 18 בפברואר

דני 20 בינואר - 18 בפברואר

לכני מזל עקרב - צפוי שבוע פורה ביו' תה. הבוס יציע לכם הצעה מעניינת מאוד, אל תזרחו אותה. קבלו אותה והשתדלו למלא את דרישותיו על הצד הטוב. זה ישתלם לכם ויש לכם סיכוי רציני לעלות בדרגה. לך, בת עקרב, ייגרם השבוע מפח-נפש קל מצד אדם הקרוב אליך.

פתיחת הביאנלה, לא היה דני בן ה-45 מודע לה אסילו. בסתר ליבו התפלל שכל העסק ייגמר עבורו בצורה מכובדת ושהוא יצא בשלום מהמבחן הבינלאומי הזה.

יחפים בוונציה

ל פני כשנה הוזמן דני על-ידי הנהלת הביאנלה להשתתף בתערוכה. הנהגלה החדשה של המוסד, המורכבת מתיאורטי-קנים של האמנות ואמנים ותומכים באמנות מודרנית, חידשה את מסורת הביאנלה על בסיס שונה: לא עוד תחרות בין אמנים הנבחרים על ידי מדינותיהם, אלא תצוגה של אמנים הניבחרים ומזומנים על ידי הנהלת הביאנלה. להתבטא סביב נושא משותף אחד. הגרשא שהוצב הסעם היה העיצוב הסביבתי.

אצל דני קארוואן התגבש הרעיון במשך כשנה עד שהגיע לעיצוב הסופי. הוא החליט לעצב סביבה פיסולית המוקדשת לשלום, שהאלמנט המרכזי שבה הם דיונות חול לבנות. על קיר הביתן הישראלי, בו יצק והציב את פסל הבטון שלו המשתרע על פני שלושה מיסלטים, כתב דני בכתב ידו: "אני מקדיש את יצירתי לשלום שלולום בין ישראלים וערבים. יבוא השלום לשרוי על פני החולות, במקום שגדלנו יחד, ישראלים ופלסטינאים, כדי שלעולם לא יזכרו עוד לובנס של החולות בדמנו." יצירתו של קארוואן היתה בהחלט הפגנה פוליטית. הוא אינו מתכחש לכך: "יצאתי עם רעיון פוליטי שעליו אני נלחם

שאותם יצק בבולוניה ואשר הועברו לוונציה לשם קביעתם בביתן הישראלי בביאנלה. לצידו של קארוואן עומד אמנון ברוד, מבקר האמנות הישראלי שהוזמן גם הוא לביאנלה, כמומחה לאמנות.

דני קארוואן על-גבי מעבדת השטה באחת מתעלות וונציה, צופה בדוברת השנייה המטיסה חלקים מפסליה הבטון שלו.

בתעלה בוונציה

פסל כהתפנה

האיים בלאגונה של וונציה, בדרך אל הלידו, שם נפתחה מחדש, אחרי הפס הן של ארבע שנים, הביאנלה לאמנות על וונציה.

תערוכת האמנות הדי-שנתית של וונציה היא האולימפיאדה של האמנות. שלושים ושתיים מדינות שלחו את נבחרותיהן הר לאומיות כדי להראות לעולם מה התחדש אצלם ולאילו הישגים הגיעו בתחום ה-אמנות הפלסטית. במשך ארבעה חודשים יטיילו בין גני הביאנלה ויבקר בביתנים הלאומיים שבה מאות אלפי תיירים, אלפי אמנים, מנהלי-מוזיאונים, מבקרי-אמנות ובעלי-גלריות מכל רחבי העולם. זכבר עתה ברור שמכל המוצגים ה-

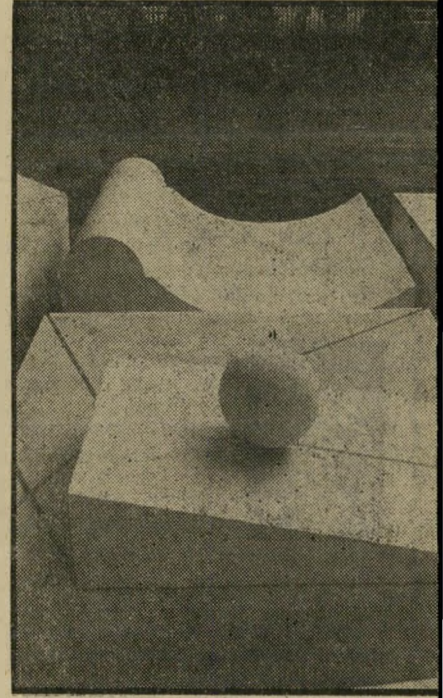
ל פני התעלה הגדולה של וונציה, בין ספינות-תיירים יוגוסלביות ואניות-משא מאודסה, חרשו את המים שלוש דוברות, כשהן נושאות עמן מיטען מורז: גושי בטון לבן בתבניות ובצורות שונות ושני עצי זית. על רקע בנייניה הנשחתים והולכים של העיר, שהיא כיום הקורבן הגדול ביותר שהקריבה עד כה הצבלי-ונציה לזיתום הסביבתי, היה זה מחזה כמעט סוריאליסטי, או סצינה המיועדת לרט של ברטולוצ'י. ספק אם משהו מרכבות התיירים הממשיכים להציף יום יום את העיר הגוססת והרוחחת כהום קייץ מטורף, יכול היה להעלות על דעתו את פשר המסע והמשא המורז.

המיכונים הלבנים היצוקים בטון, במיש-קל של עשרה טון, ששטו בתעלות וונציה בין הגונדולות, מוניית-החירך המהירות והיאכטות של החוג הזהר, לא היו אלא יצירה מוקדשת לשלום, של האמן הישראלי דני קארוואן. היא שטה על פני התעלות המצחיגות וגדישות הפסולה של וונציה אל הגארדיני די קאסטלו, באחד

מאת אלי תבור

ביתנים בבינאלה, יהיו דני קארוואן ושתי היצירות שועא מציג שם, בבחינת התגלית הגדולה ביותר של עולם האמנות השנה. האיטלקים גילו את דני קארוואן מזמן הרבה לפני הישראליים. בעבר הוא התגורר, למד ויצר באיטליה וקנה לו שם שם. אנדרטת חטיבת-הנגב שלו, למשל, שניכנתה ליד בארי-שבע, נלמדת בבתי-ספר לארכיטקטורה ואמנות בפירנצה ובי רומא, כשהישראלי הממוצע טרם ביקר בה ואינו יודע בטה המדובר.

אולם ההצלחה-החובקת-העולם בה זוכה כיום דני קארוואן בעקבות תצוגתו בביאנלה היא בלתי צפויה וחסרת-תקדים. ספק אם איזה שהוא אמן ישראלי לפני דני קארוואן זכה בפירוטום עולמי כה נרחב. אין עיתון או מבקרי-אמנות המדווח על הביאנלה, שאינו מזכיר את דני קארוואן, בנשימה אחת עם גדולי האמנים החיים כיום, הנוטלים חלק בתערוכה.

עם הנעליים ביד

עומד ג'וזף בוים, הנחשב כיום כגדול אמני גרמניה, לצידו של דני קארוואן היחף, על-גבי אחד המיכונים הלבנים שיצק דני בביתן הישראלי. המבקרים בביתן התבקשו לחלוץ את נעליהם ולהלך בו יחפים, כדי לחוש את, חוויית ילדותי היחפה, כפי שהגדיר זאת קארוואן. רוב המבקרים בביתן, המוקדש לשלום, אכן חולצים את נעליהם.

רוואן, ובכירות של וונציה מקיפים אותו סטודנטים לאמנות, המבקשים את חתימתו למוכרת.

זריחת כוכבו של דני קארוואן ב-שמי האמנות הבינלאומית, היתה בלתי צפויה אסילו לו עצמו, כשהחלה, מיד עם

ירושלים

עיר-שלום - זהו היצוקה בטון לבן, המורכבת מאלמנטים הנדסיים שונים, שקטע ממנה נראה בתמונה. היצירה, שדני בנה אותה כג'ומי-שחקים לילדים שיבואו לביאנלה, נבחרה על-ידי הנהלת הביאנלה כמוצג-הפתיחה של ה-תערוכה, בפתח הגן, ללא קשר למוצג ה-סביבתי של דני בביתן הישראלי בביאנלה.

בעשרה טון של בטון לבן

הביא דני קארוואן את ארץ ישראל

לביאולה בוונציה והפך התגלית של

תערוכת האמנות החשובה בעולם

שלום. כדי למנוע תלונות מצד מדינות ערב הנוטלות חלק בתערוכה, מוצגת יצירה זו כיצירה אישית ולא במסגרת לארץ מית של ישראל.

ההצלחה של דני קארוואן בתצוגה היתה מסתעפת בעוצמתה. באולמות הביתן הישראלי שנצבעו לבן, כשריצפת הביתן הוספת לחלק מהיצירה. הצליח דני ליצור עולם הפועל על המבקרים כבמטה קסם. יפהפיות איטלקיות בצד מנהלי מוזיאונים מנייר-ירוק או בעלי-גלריות מסאריס ומילגו, צועדים יחפים על פני היצירה, נסתפים בצלילים המורחים המרחפים בחללה, ש-אינם אלא צלילי הרוח המידברית בנגב. התגובות לא איחרו לבוא. דניס רנה, בעלת הגלריית בנייר-ירוק ופאריס, זו ש-גילתה את ואסארלי לפני 25 שנה, הזמינה את דני להציג בפאריס. תומס מסר, מנהל מוזיאון גוגנהיים בנייר-ירוק, חלק לקארוואן שבחים ללא סיג. הקומיסאר הרוסי של

העובדים בשיטות העוברות מאב לבן זה 500 שנה.

החלק הראשון של היצירה הוא מיסלס המידע, הצושה הנכנס לביתן קורא את סיפור היצירה על הקיר (הדיננות היו ה-פיסול הסביבתי הראשון - הם, רך, מלסך - המשתנה המידע, שם השארתי את עקב-בתי כילד כשצלי הורה לי את השעה. תעלות-ההשקאה של הפרדסים, הצעדים המאבילים אל בריכות ההשקאה, קול משי-אבת-המים וצליל משב הרוח, שייכים לי וזיכרונות אשר עיצבו את שורשי" וצופה בשלושה סרטים המוקרנים שם, האחד על אנדרטת-הנגב ושניים אחרים על עבודתו של דני ועל עיצוב היצירה שבביתן.

במיסלס השני מתחיל הפיסול הסביבתי, בלבן בוהק, כשקארוואן משתמש בפתחים שבתיקרת הביתן כדי ליצור בתוך הפסל שעוני-שמש. המבקשים לצעוד על פני היצירה יחפים - "אני צעדתי

פוליטיקה

התצוגה הסובייטית טען שקארוואן צריך היה לזכות בפרס הראשון, אלא שבביאולה אין מחלקים סרטים. הרוסי ביקש שיצטוו אותו בעיתונות הישראלית והשתומם כש-נשאל אם הדבר לא יזיק לו.

צייך מצרי בשם סאלים, המציג בביתן חמצרי, ניגש אל קארוואן, לחץ את ידו ואמר לו: "לו כולם היו מדברים בשפה שלך היה השלום בינינו הוסך לעובדה. אנחנו אחים-אמנים. הייתי רוצה להציג עמך יחד בתערוכה משותפת בקהיר ובי-תל-אביב."

אלם הסיפור האמיתי של הביאולה אינו סיפור הצלחתו המסחררת של קרא-וואן. הוא שייך לביוגרפיה הישראלית, שכמעט והכשילה את הופעתו של קארוואן בביאולה וכמעט מנעה מישראל את ה-תחילה בתחום האמנות, בה היא זוכה עתה.

אילו היה אמן ישראלי אחר נשלח לי-

יחף על חולות תל-אביב, אתם תצעדו יחד פים בוונציה!" - מטפסים עליה למיסלס גבוה יותר, שם עוברת תעלת-מים ושם נשמע (מסליל הקלטה שהוקלט באנדרטת-הנגב) קול משב הרוח במידבר.

ביתן הרוס

למחצה

מ ילבר הפסל בתוך הביתן, יצר דני יצירה שניה, אותה הועיד תחילה ל-שמש במיגרש-מישהקים לילדים בביאולה. זה פסל המורכב בתשעה אלמנטים פיסוי-ליים, עשויים מלט לבן גם הם. הנהלת הביאולה בחרה ביצירה זו כדי לפתוח את התערוכה, הציבה אותה בשערי גן הביא-ולה, כששלט מומין את המבקרים לטפס על היצירה ולהשתעשע בה. ליצירה זו העניק קארוואן את השם "ירושלים עיר-

האמן והדגם

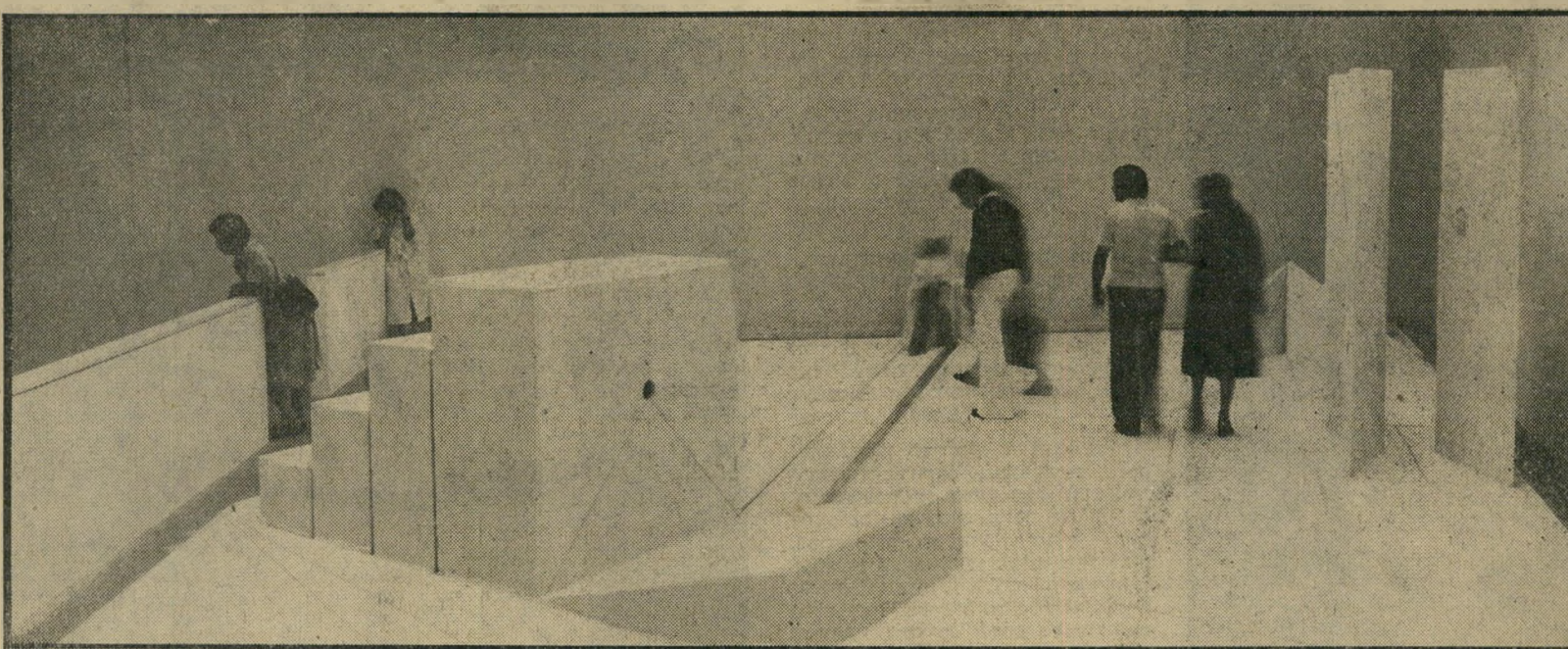
דני קארוואן מתכנן את המיבנה הסביבתי שלו, המוקדש לשלום בין ישראלים ופלסטינים, בדגם של הביתן הישראלי הניצב בביאולה של ונציה. המיבנה שיצר, העשוי כולו בטון לבן, משתרע על-פני שלושת המיפלסים שבביתן, כשבחלקו העליון של הדגם משתלבים בו גם השמש, הרוח והמים.

של סקידים עייפים וחסרי תודעה אמנר-תית. בהעדר תקציב לא יכול היה קארוואן לחתום הזויים ולסכם מחירים. עד שוועדה מיוחדת אישרה את הקצבת מטבע-החוף שניתנה לו עלו המחירים באיטליה ושוב לא הספיקו כספי ההקצבה. לולא היו ל-קארוואן ידידים שהיו מוכנים לאכסנו בו משך שלושה חודשים ולהלוות לו כספים, הוא היה בורח חזרה לארץ.

ביאישו טילפן קארוואן אישית לביתן של שר-האוצר יהושע רבינוביץ, ועק ב- (המשך בעמוד 40)

ונציה במקומו של קארוואן הוא לא היה מצליח להציג שם לעולם. הוא היה אובד, נכשל, מתייאש עוד לפני פתיחת התערוכה ובורח מוונציה צל עוד נפשו בו.

כאשר הוזמן קארוואן להציג בביאולה, אישרה המועצה לתרבות ואמנות שלידי משרד-החינוך את השתתפותו. אושר לו גם תקציב של כ-14 אלף דולר, כדי לבצע את יצירתו ולהציבה בביתן הישראלי בביאולה. אלא שמרגע זה כמעט טבעה יצירתו של קארוואן במיחת-עלות העכורים של ונציה. התקציב שהובטח לו נעלם בתוך ניירת

..אני מקדיש ביתן זה לשלום שישרוד בחולות הלבנים שבהם גדלנו יחד..."

הסחוג והגעפילטע פיש

יצאו מהסרטים

אל החיים, כשמונחם

גולן נטל את בתו

על כתפיו (משאל)

אל מול חתנה - וביים

את חגיגתנישואיה

כל חייו הפיק מנחם גולן וביים סרטים העוסקים בעימותים בין אשכנזים ובני עדות-המזרח. כך וקרסו, לופו, אלדורדו וקזבלו, הם רק כמה מהסרטים מהוואנר הזה. מבקרייהקולנוע לעגו לו, כינו את סרטיו בשם סרטי בורעקאס, וטענו כי העלילות שבהן מלאכותיות ואין דימיון בינן למציאות.

בא מנחם גולן וטפח על פני כל מבקריו. הוא עצמו, אשכנזי בן אשכנזי, השיא את בתו לבן מישפחה תימנית, ועכשיו שיבוא מישהו ויעו לטעון נגדו שסרטיו אינם לקוחים מהחיים.

החתונה, שנערכה בשבוע שעבר במלון רמדה קונטיננטל בתל-אביב ברוב עם ופאר, היוותה חייון נדיר בנוף פסטיבלי החתונות בארץ. ליד הבריכה ישבו המתינות החוגגים, זה מול זה. צד א' — התימנים היפים מהצד של החתן; צד ב' — האשכנזים היפים לא פחות, מצד הן כלה, ובין כל אלה קישרו ההורים. אלה של הכלה, מנחם ורחל גולן בחליפה מעור גבת ובשימלת מקסי מפוארת, ומן העבר האחר הורי החתן, האב משה עדאקי (שנימנה בומנו עם רשת-הריגול הישראלי לית בסוריה) ורעייתו מזל, בתלבושת צנועה ובצווארון פתוח.

ומה שסימלה החתונה, נוסף על מיווג העדות, היה גם הקשר שבין עבודת-הכר פיים לעבודת-הרוח. כי מנחם גולן הוא, כידוע, איש קולנוע, אמנות ורוח, ואילו עדאקי האב הוא רצף-מוזאיקה, שהגיע לחתונה כשהוא מדרה קביים, אחרי ש-

מזרח

דודתו של החתן התימני חיים עדאקי, שבאה מרא" שווארציוו, מרימה כוסית לברכה בחתונה שנערכה במלון הפאר רמדה קונטיננטל, שבה התערבו בני-משפחתה האשכנזיים של הכלה, במישפחתו התימנית של החתן — כמו בסרט טיפוסי של מנחם גולן.

א וזי לא הודיעו על כך בחדשות, אבל ממש בימים אלה נפל דבר. רותי גולן, בתו של המפיק-במאי מנחם גולן, נישאה לבחיר-ליבה חיים עדאקי.

„סוף-סוף יש מיווג-גלויות. אנחנו מת קרבים לביאת המשיח — החתונה בין אשכנזים ותימנים.“ וכשבשורה כזו בוקעת מפיו של הרבי שלמה קרליבך, המקורב לחלונות הגבוהים, יש להניח שהוא יודע מה שהוא אומר, ואפשר להתחיל להתכונן.

ההפקה

שבר את רגלו בעת נפילה מפיגום באחד הבתים שבהם עבד.

דבר נוסף שנשבר בחתונה היה כמובן הכוס המסורתית, והרב ישראל לאו, שחיתן את הזוג הצעיר, מצא כמה וכמה סימנים טובים לחתונה הנ"ל.

האחד: ראשי-התיבות של שנות שני הצדדים, גולן ועדאקי, מצטרפים יהדיו לראשי-תיבות גרעון. ואם לא די בכך, הרי הקידושין נערכו בחודש מנחם-אב, ממש כשמו של אבי הכלה — אבא מנחם.

ואחרי אותות ומופתים כה ברורים, לא נותר לאורחים אלא לפנות לכיוון הטיבעי ביותר, אך מי שציפה לכיבוד רציני — התאכזב. כי בימים אלה של הידוק-החגור רה, גם חתונה זו נערכה תחת הסיסמה, ושתו ורנו! כרמז לשולחנות הדיאטטיים.

שבוועים קודם לחתונה הממוגת נערך טכסי-החינה, כמיטב מסורת הכלות הכשרות בתימן. רותי, וחתנה חיים, הולבשו בפאר מחלצות תימן, על כל הזהבים והאבזורים למיניהם, וטכס זה — על כל פרשיו — הונצח על-ידי צוות-קולנוע וישמש חלק אותנטי בסרט שביים האב המאושר, מנחם, לאחרונה, מישפחה צנועה.

ולא חסרו גם פרקי תענוגות ובידור. התוכנית הבידורית, שעליה ניצח מנחם גולן באופן אישי, בדיוק כשם שהוא נוהג על בימת הצילומים, כללה את מיבחר נבחרת הזמר והשעשוע התימניים: להקת צלילי הכרם עם להיטי הכרם, כולל להיט הענקים חנה-להי התבלבלה והיא עודנה בתולה, שהשמע שוב ושוב ושילח רגליים במחולות תימניים, שסחפו למעגל את כל הוורוונים בשטח.

ואחרי שהצד של הסחוג היה מרוצה, דאג גולן לכך שגם הצד של הגעפילטע-פיש לא יתאכזב, ושכולם יהיו מבסוטים.

האבי-המפיק מנחם גולן מוחא כך

- כשבתו רותי

ומערב שר'העבודה משה ברעם מצטרף לריקודי ההתנוה, לצלילי הגיטארה של הרבי'המזמר שלמה קרליבך. בתמונה למטה: השחקנית קריינית תיקווה מור (מימין) בשיחה עם קצינת'חין בדרגת סגן-אלוף, שבאה לחתונה מצד החתן.

את הצד הזה ייצגו הרבי המרקד והמזמר שלמה קרליבך ולהקתו. בנגינה ובשירים חסידיים. מחזה מלכב היה זה, לראות בהתהדק הקשרים בין סזורי ישראל, לחוות כיצד מתערבבות מחלצות-הפאר של צד הכלה בכותנות-הפסים הצנועות של צד החתן, וכאשר יסירו הכלה את שימלתי-הכלולות, שנתפרה בסיגנון כפרי ועוטר ריקמה פירחנית ציבעונית, והחתן את חולצתו הכפרית, לא לכפר יילכו לטעום מן הדבש — אלא יסעו לארצות-הברית, לטיולי כלולות שאותו העניק להם מנחם גולן כר מתנת-נישואין.

הגדולה ביותר

הנפילה אחת האורחות שניסתה לעקוף את המסתערים על שולחנות הכיבוד, אשר הוצבו מסביב, לבריכת-המלוג, מעדה ונפלה למים, לקול צחוקם של הקרואים. הטבח נחלץ למשותה.

יוצאת במחול לצלילי תיזמורת תימנית ביום חתונתה

הולנוע

סרטים

כיצד לזרתי לא לפחד

ולאחז את הפצצה

שם כמו דוקטור סטריינג'לאב, אי כיצד למדתי לא לפחד ולאחז את הפצצה הוא שם מחייב מאוד. אי אפשר לעבור עליו לסדר היום, ואוי לו לסרט המסתתר מאחורי, ריי, ואינו מצליח למלא את כל הציפיות שהוא מעורר בצופיו.

אולם, כאשר האיש שנוטל את עצמו למלא את השם הזה בתוכן הוא סטאנלי קובריק, אין סכנה, כי, כפי שהסתבר כבר מזמן, קובריק מצליח להפתיע בכל פעם את צופיו מחדש, ולא רק בשמות הסרטים שלו, אלא גם בתוכנם.

שלא תהיה טעות המדובר, כמוכן, בסרט שנעשה כבר לפני תריסר שנים, לפני ה"אודיטיאה בחלל, התפוז המיכני ובארי לידן (סרטם הוצג בישראל), ואם בכל זאת, כל מה שנאמר בזמן תווה, הרי זה משום שבצפייה חוזרת (הסרט עומד להי

יות מוקרן שוב בישראל) מצליח דוקטור סטריינג'לאב לרתק, להפתיע ולגרום הנאה לא פחות מבפנים הראשונה, אם כי לא תמיד בשל אותו סיבות.

טלפונים ארוכים, כשעשה קובריק את "קומדיית הסיפורים" שלו (כפי שכינה בעצמו את הסרט), היה העולם נתון בשיא

ההיסטוריה האטומית, המילחמה הקרה הש"ת תוללה בכל עוצמתה, שתי המעצמות גופנו זו לפני זו באלפי מגאטונים מוכנים לשי" לח, סלפונים אדומים הותקנו כדי לתקן טעויות של טלפונים שחורים, "הרב דמוק" לס נתונה מעל ראשיו, החוט המחויק בה עלול להינתק בכל רגע בשל טעות או מעשה טירוף... כדיברי הנשיא המנוח ג'ון פיזג'רלד קנדי (שנרצח שעה שהסרט איה בשלביהכנה סופיים, ובשל כך הוצא מן הגרסה הסופית כמה דיאלוגים שהיו עלולים לפגוע ביוכרו).

מבול של ספרים, שהופיע באותה עת, דן באפשרויות השונות שהעולם יהפוך גל של חורבות בשל רצונו הרע, שיפשוטו או סתם שיגאיתו של איזה פקיד אפור, וסכנת ההכחדה נראתה ממשית וקרובה ביותר, "זו היתה התחיה האחת והיחידה שהעולם לא יכול היה לומר כי תעשיר את נסיונו", טען קובריק בחיוף, משום שלאחר הזויה כזו, לא יוותר איש כדי לנצל את הניסיון שנרכש".

קומדיית הסיפורים, המצב האבסורד די, שבו שני הגושים הניצים קשורים יחד באינטרס המשותף שלא להחריב את העולם כולו, כולל את עצמם, ועם זאת בונים פצצות משוכללות בכמויות המספיקות למחוק מן היקום כמה כוכבי לכת, נוסף על כדור-הארץ, גירה את דימויו של קובריק, אולם בכל פעם שניסה להמשיך באורח הגיוני בצורת המחשבה שלו, הגיע למצבים דרמטיים אבסורדיים או מגוחך כים, מעוררי צחוק או פלצות, שאותם ניסה תחילה לסלק משום ש"זהו סרט רציני". עד שבסופו של דבר החלטתי שהסינגון האפשרי היחיד והאמיתי ביותר לסרט זה, הוא קומדיית הסיפורים, החליט הבמאי את השלד העלילתי (הרציני מאד) נטל מספר בשם אדוקה — כוונות עליונה שניכתב בידי קצין ימיה בריטי בשם פיטר ג'ורג', את הסרקאום השחור הוא הוסיף בעזרת הספר והתסריטאי תרי סאתרן (אחד השותפים לכתובת קנד), ואת הכל תיבל בדימוי החזותי המדהים שהוא סי מן-דהיכר של במאי זה, אשר בגיל 17 היה כבר צלם-יכוכב של שבועון אמריקאי רב-תפוצה.

התוצאה היתה סרט שהפך קנה-מידה בכל הנוגע לסאטירה פוליטית, ללא ספק אחד הסרטים המפורסמים ביותר של שנות ה-60, והסרט שסלל את דרכו של קובריק לק" ראת חירות אמנותית מוחלטת.

השדים עם הפצצה, היום, השתנה המצב בעולם, המעצמות איבדו את המור נופולין שלהן על הנשק הגרעיני, המילח"מ הקרה פנתה מקומה לסטודיו-דאנס, וסכנת-ההכחדה הכללית הפכה צל, לעצמת הגיהנום-על-ידי-אומות שפיצרו האדם למען עצמו, במקדי-תבערה הניצנים מדיניים, למרות זאת, הסרט לא איבד מחיוניו.

תו, ראשית, משום שבתור דור אשר למד באמת, אם לא לאחור, אני לפחות לאש-לים עם הפצצה, אין בני שמת ה-70 סטורים מן הסכנות שאינמו על בני שנות ה-60, שנית, ואולי אף חשוב יותר, משום שחרט אינו עוסק בפארודיה מופשטת על

אזני אשתו, גאולה: "הצילו! אני בצרה! איסוא הכסף?" אחריכך הסתבר שהקצבה לקארוואן היתה מונחת חרש ימים בבנק ברומא, מבלי שאיש ידע על כך, שעה שהוא הסתובב בונציה כשהוא תולש את שערותיו ביאיש.

בכך לא הסתיימו התלאות, כשהגיע קארוואן לונציה הוא מצא את הביתן ה"ישראלי בביאנלה, שנבנה בשנת 1950, הרוס למחצה, הוא נדהם לגלות שמילבד בניית היצירה הוא ייאלץ להיות גם קבלן השיפוצים ומתכנן תעלות-הניקוף של ה"ביתן, כיוון שהנהלת הביאנלה הודיעו לו ששם ירדית גשמי הזעף הקייצים אפשר לשוט בביתן בנוודולות.

הנציג הישראלי הקבוע לביאנלה, אבי רהם רונן מאוניברסיטת תל-אביב, אפילו לא טרח להודיע על כך לאיש. הפעם הוא אפילו לא הגיע לונציה, נתקע בדרך ו"נשאר ברומא.

בלי

שוטרים

ב עוד שכל המדינות האחרות הפ"עילו מערכות-זעק של פירסום ויחסי ציבור, לא נמצא לדני קארוואן אפילו איש אחד שיטרח להכין לו קטלוג, או יסייע בהכנת הסרטונים, שהוא התחייב להכין כי חלק מהיצירה.

התפנית אירעה במקרה, כאשר הגיע ל"ונציה מקרי-האנציה הישראלי אמנון בר-זל, שהוזמן לונציה כאחד משלושה מומי חים בינלאומיים לאמנות שהיו ארחי הנהלת הביאנלה, ברזל, ידד ותיק של קארוואן, הפשיל מיד שרוליים כדי לסייע לו, הוא הכין קטלוג מפורט, אירגן צוות של צילמים, שתוך ימים ספורים השלימו שני סרטים תיעודיים על יצירות של קארוואן.

ברזל גם הצליח, בעזרת קשריו תאי-שיים, לרכו את התעניינות אנשי הקולנוע והטלוויזיה, שסיקרו את הביאנלה, סביב ה"ביתן הישראלי. כך יכול היה דני להיתפנות סוף סוף להכנת תערוכתו.

חוסר היחס וההתנכרות מצד המימסד הישראלי התבטא גם בעובדה שגריי ישי ראל באיטליה, משה ששון, לא מצא לנכון להגיע לפתיחת הביאנלה, כשם שעשו שגרירי המדינות האחרות המיוצגות בה, ה"טלוויזיה הישראלית לא מצאה לחשוב להי"רות לכתבה באירופה לכסות את המאורע, על אף שביקש זאת, תחת זאת העדיפה להקרין באיחור רב סרט שנרכש מרשת הטלוויזיה האיטלקית, שהקדישה לקארוואן שלוש תוכניות ארוכות בהגדרה אותו כי אמן הבולט ביותר בביאנלה.

השיא היה כאשר הנציג הישראלי ל"ביאנלה, אברהם רונן, טילפן מרומא ל"קארוואן, תבע ממנו להזמין מישמרות מזויזים שיאבטחו את הביתן הישראלי, "לא איכפת לי שיפוצצו את הביתן!" הגיב קארוואן, אבל אני לא אסכים ש"שוטרים או גורילות יוצבו בביתן ה"מוקדש לשלום". עד היום לא השתית איש ולא פגע ביצירה של קארוואן, למרות העדר השמירה.

הודמנות שהומצעה ודחה עריכת הפנינג של שלום מסעם ישראל במיסגרת הביאנלה, דני תיכנן והציע להנהלת הביאנלה תוכנית מפורטת, על פיה, היו צריכים ל"הציף את ונציה בכרונות ועליהן עלי זית, כדוגמת שני עצי הזית אותם הציב בפתח ה"ביתן הישראלי, אמנים ישראלים היו צריכים ליטול חלק בהפנינג הזה, בקריאה ובזמר, הנהלת הביאנלה אישרה את התוכנית, שיכולה היתה לתת בידי ישראל נשק תע"מולתי עצום באיטליה ובעולם התרבותי כולו, אבל נספח התרבות בשגרירות ישראל ברומא גרם לביטול הרעיון, הוא לא התנגד לו, תלילה, אבל הוא הציע לדחות את ה"הפנינג לסוף חודש ספטמבר, "בגלל החום בונציה". התוכנית שבקה חיים מעצמה.

סיכם קארוואן בצער את חוסר תהתי-חסות אליו ואל הצלחתו מצד המימסד ה"תרבותי בישראל: "אם היתה מתקיימת כאן תערוכת-נשק וישראל היתה מציגה מרגמה חדשה שיצרה, היו באים לכאן השגריר ומישלחות נכבדות של סקדיים, מלחים בכל נציגי העיתונות הישראלית". בכוחות עצמו, בעזרת המוזקת, ניסה דני קארוואן לשנות את תדמיתה של ישראל כמדינה של גנרלים, לוחמים וכובשים, והוא עשה זאת.

לאה פלטשר המורה המפורסמת לטיפוח החן, היתה אחת הרא"שונות שבירכה את אורלי חידה לרגל היבחרה כ"מלכת המים 1976", כמו שאר המשתתפות בתחרות, עברה גם אורלי קורט לבטחון-במה ולהתנהגות נכונה אצל לאה פלטשר.

La terrasse
CAFE - SNACK - BAR - RESTAURANT

לראשונה בישראל מסעדה אקסלוסיבית במחירים עממיים.

הנרי והשף פרנקו ביחד עם כל צוות העובדים המעולה ממסעדת "אוסטריה דה אנטונוו" עומדים לרשותכם

"לה טרס"

רח' דה-האז 13 (מתחת לקולנוע צפון) טלפון 456470, ת"א

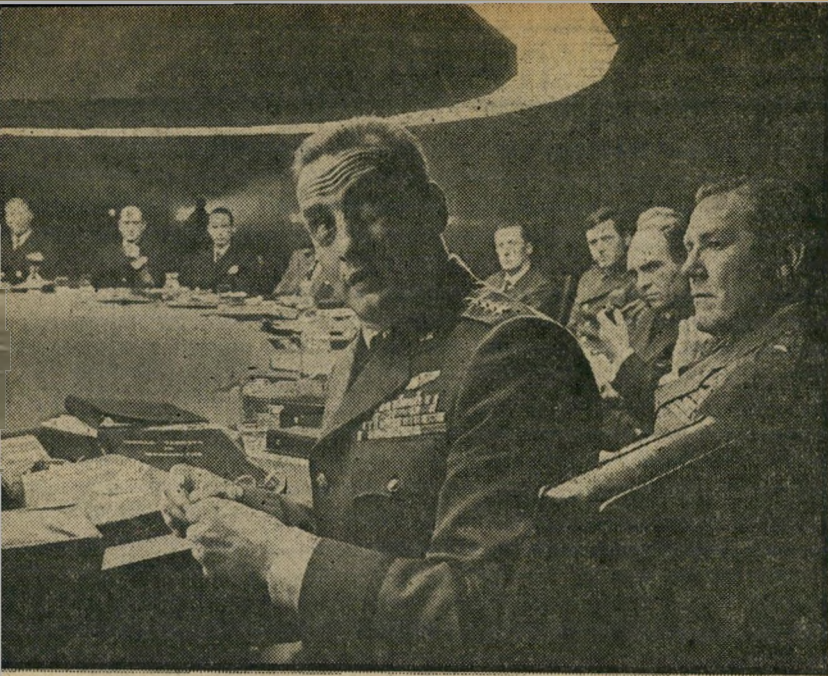
פתוח כל יום מ-10.00 בבוקר עד 1.00 אחר-הצות.

סוף לאכזבה ואובדן הסיפוק ההדדי

למתאוננים ולסובלים משגרה במשחק אהבה חפון ולא מספק, מספר דקות ביום דרושות לך לשליטה ממושכת בנופך ובסדרות גופה של האשה, תגביר פי כמה הנאתך מחיי המין שלך ושל בת/בנות וזוגך וללא הפסק, כרצונך, (יחד ולחוד).

מה דוחה אשה ואיך לא לעשות. יפה לכל גיל ופעיל בכל מצב — לפי זהתמדה. תרגום מגרמנית והפצה בעדית: "דה-האז", ת.ד. 21385 ת"א.

שלח — 20 ל"י בצרוף המודעה. עברית גרמנית.

ג'ורג' סי סקומ, מפקד חיל האוויר בחדר המליחמה
המליחמה חשובה מכדי שיניחו אותה לגנרלים

מתרעם עליהם: "רבותי, אינכם יכולים להילחם כאן, זהו חדר-המליחמה!" מנדרייק הבריטי מגלה את הצופן שבכוחו להחזיר את המטוסים לבסיס, ולמנוע את השואה. הטלפון היחידי הפועל בבסיס שבו הוא נמצא הוא טלפון ציבורי. הוא מבקש מן המרכזנית שתקשר אותו עם החדר המליחמה בפנטאגון ותחייב את הנמען, מאי-חר שאין לו מטבעות בכיסו. המרכזנית מסרבת. מנדרייק דורש מן הקצין האמריקאי הניצב לידו, שיפרוק את מכונת הקוקה קולה ויוציא משם את המטבעות. האמריקאי מסרב. מה זה, לפגוע ברכוש פרטי? על מסכי חדר-המליחמה, נראים המטוסים המתקרבים למטרות. מנדרייק מאיים, ולבסוף נעתר האמריקאי, אבל ב"אוהרה: "דע לך שאם זה לא רציני, אתה עוד תעמוד לדין לפני... אנשי קוקה קולה."

האידיאל של אידי אמן. גנרל תורגידסון, עם מוכירתו, בביקני, שמו כירה את פרשת אליזבת ריי (ועוד כמה פרשות מוכרות מן המציאות הישראלית). מעריך את האפשרות שהפצצה בכל-זאת תוטל, ואומר: "טוב, איני טוען שאנחנו לא ניפגע ממליחמה גרעינית, אבל כל מה שיכול לקרות לנו הוא 10, מכסימם 20 מיליון הרוגים." כשמסבירים לו, לאחר-מכן, את האפשרות שפצצה גרעינית תפיל על מכונית-תופת שתחטל את כל כוזר-הארץ, נדמה לרנע כי הוא תופס מה ש"קורא, אבל כאשר אחד המטוסים ממשיך בדרכו למרות ההגנה האווירית הרוסית, הוא פורץ בקריאות-הדווה, וכאשר בסוף הסרט מזכירים את האפשרות של בחירת מעצם מבוחר שיירד לתוך מנהרות עמוקות וישהה שם, עד שיחלוף הזיהום האטומי, נדלקות עיניו באור גדול. "על כל גבר, יהיו שם עשר נשים" מסבירים לו. בדרך שבה מגלים אותו ג'ורג' סי, סקוט, לקוף מגודל ומתלטה, הוא יכול בהחלט לסמל את האידיאל האינטלקטואלי של אידי אמן. **זיווג באוויר.** לעומתו, גנרל רייסר סובל גם הוא מבעיות מיניות. הנשים רצות לסחוט את מיצי החיים שבו, ולכן החליט להתנור מהן, כך הוא טוען. זאילו גואנו, הקצין שבא לשחרר את מבסיס, אינו פוחד משום דבר בעולם פרט ל"מטוסים". הבעייה היא שאפילו את המילה, "מטוס" באנגלית אינו מצליח לבטא כהלכה. וכדי להדגיש את נושא הסרט עוד יותר, הסצינה הראשונה שבו, מראה מטוס-מיכ"ל לית מתדלק באוויר מפציץ ב"52, מוכר בכל זיווג מיני, שעה שפס-הקול משמיע פיזמון בשם "נסה בקצת עדנה". 'או איך אפשר להשאיר את המליחמה לגנרלים?

האשמה שהועלתה בזמנו נגד קובריק, כאילו סירטו הוא קר, מחושב ובלתי-אנושי, אינו נותן פיתרון ומותר טעם מר בפה, ללא ספק מוצדקת. אילו היה בן-מאדים (אם יש כזה) מחבונן בנעשה על כדור-הארץ, היה בוודאי מגיע למסקנות דומות.

אולי משום כך שלח קובריק את גיבורו, בסרט שששה אחר-כך, לכוכב-הלכת צדק ('ויפטר), ורמוז על תקומתו של גזע חדש, מן הישן אין כבר למה לצפות.

ריק מצלמו, גיל טילור (שצילם מאז את פרנזו של היציקוק ומקבת של פולנסקי). להשתמש רק במקורות הטיבעיים, חדר המליחמה. ואם מדובר על מוקד-דים, ריכו קובריק את הסיפור עד למכסי-מום ומלבד מטוס הבר"52 האמור להטיל את הפצצה, מתרחשת העלילה כולה רק ב"שני מקומות נוספים: האחד הוא הבסיס שממנו נשלחו המטוסים, אשר עליו מפקד הגנרל המטורף, והאחר הוא חדר-המליחמה של הפנטאגון, יתפארה מדהימה של קן אדם (מי שעיצה את סירטי בוגד). אגב, קובריק, שבלע עשרות ספרים על הנושא לפני ששעה את הסרט, בחר בצורה ה"מיוחדת של חדר-המליחמה זה, לא רק בשל הרושם החזותי העז, אלא משום שבצורתו הוא מתאים למחקרים על דמות המיקלט

מכוונת-תופת העוללות להתפוצץ, אלא ב"בני-אדם שיפוצצו אותו, ובני-האדם של היום אינם שונים מאלה שתיאר קובריק, ונדמה כאילו לא חיתתה תקופה הולמת יותר לשוב ולהדגיש את חשיבות אימתו של קלמאנסו, ראש-ממשלת צרפת במל"חמת-העולם הראשונה, שאותו מצטטת אחת מדמויות הסרט: "המליחמה חשובה מכדי שיניחו אותה בידי הגנרלים." לפי שאינו זוכר את הסרט, זהו סיפור על גנרל שדעתו נטרפה עליו, בהיותו משוכנע כי הקומנדיס מרעילים את ה"מים וטוגעים בנוזלים החיוניים של גופו, מוציא הוראה חריצית למפציצו, להטיל מיטען אטומי על ברית-המועצות. נשיא ארצות-הברית וכל המטה הכללי עושים מאמצים על-אנושיים לבטל את הפקודה.

מפקד חיל האוויר בחדר השינה כסרט: ד"ר סטריינג'לאב
תפקיד המזכירה: לענות לסלפונים בבגדיים

היעיל ביותר נגד התקפה אטומית. **המזכירה של הגנרל.** על רקע ריאליזם זה הופכת הגרוטסקה בוטה עוד יותר. כבר בבחירת שמות הדמויות היא זועקת לאוזן: שמו של הגנרל המטורף ג'ק ד. רייסר, או, ג'ק ה"מבטר", אותה דמות מיפ"לציתת שפשטה פעם על העולם התחתון של לונדון, לחיסלה יצאניות בסכינה החד מבלי שתפסה איי-פעם. מניחים שאותו אדם סבל מבעיות מיניות, בדיוק כמו ה"גנרל של קובריק, או למשל, מפקד חיל-האוויר, באק תורגידסון, הירשב בחדר-המליחמה ומנסה לע"שות משהו למניעת השואה האטומית. באק, בניב אמריקאי, הוא מעין פרה-רבעה. תורגיד, באנגלית, פירושו לוהט, ואכן, הגנרל מוצג לראשונה לפני הצופים בחדר-השינה שלו, יחד עם מזכירתו, שתפקידה

אך לשווא. חלק מן המטוסים אמנם חוזר, אולם אחד מהם, שמבשיר-הקשר שבו נפגע, ממשיך אל מטרות. הסרט מסתיים בפיט-ריה הקלאסית חמיתמרת אל-על, לצלילי שירה של ורה לין: "עוד ניפגש שנית." אשר היה ההימנון הנוסטלגי של הצבא הבריטי במליחמת-העולם השנייה. עוצמתו של הסרט טמונה, בראש-זכרא-שונה, בריכוז העצום שבו, זמן ההתרחשות של העלילה מקביל, פחות או יותר, לזמן שנמשך הסרט הלוכש, בצורה זו, דמות של תעודה המנציחה לעיני הצופה, את סוף העולם. ראליומ-לכאורה זה מודגש על-ידי קובריק, המקפיד באורח כימעט חולגי שלא להשתמש בכל סצינה וסצינה במקור-רות'אר שמינם המקורות הטיבעיים, כולל אפילו את צילומי-הפנים במטוס, שהוא אחד ממקדי הסרט, שאפילו בו דרש קוב-

בידור

חציון
שור
חש
כנה

נועללי

זורו האחרון

זורו (תל-אביב, תל-אביב, איי-טליה) — זוהי הגרסה המ"יודע-כמה על מעללי גיבור המ"י סוכה, אמר-החרב החורט את ראשית-יבנות שמו בבשר-ירביו, לוחם-הצדק ונוקם-העוולות, שהופיע לראשונה בסרט קילת קאמיסטרואנו ב-1919, ושנה לאחר-מכן, בסרט שחף את כל כישוריו האתלטיים של דאגלס פיירבנקס האב.

מאז נדד זורו, ששמו ללא מסיכה הוא דון זיאנו וגה (כך, לפחות, נקרא בסיפור המקורי) דרך כל שושלת היוחסין של משפחת וגה (פעם היה בן, ומעם נכד וכן הלאה), השתמש בכל כלי-הנשק האפשריים, החל מאקדה וכלה בשוט. ואם מעללי התרחשו, תחילה, בקליפורניה, הוא הספיק בינתיים לכסות כמעט את כל מרחבי היבשת האמריקאית.

כך שגירסה נוספת זו, המעניקה לאלן דלון את התפקיד הראשי, אינה יכולה לחדש הרבה. הצבע, המסך הרחב, סטנלי בייקר המנוח כנבל הראשי, אוטאביה פיקולו כאיילת-החן התורנית, ואדריאנה אסטי בקריקטורה משעשעת של אצילה מתנוונת מבחינה מוסרית ותאוונתית, מבחינה פיזית, לא די בהם כדי להצדיק עוד גילום אחת.

אשר לקיסמו של אלן דלון, מעריצותיו ושימעו כנראה, כמו בכל פעם, את האנחות העמוקות והכבדות שהן חובה למראה האילן הנערץ, הוא הכין את כל שעורי-הבית שלו בסיף ובהתעמלות כמו ילד טוב, אך הוא חסר את מרץ-

דלון וידידה: היד הכבדה

הנעורים ואת הווירטואוזיות האקרובטית של זורו הראשון. ככל הנוגע לבמאי, דוצ'ו סטארי, מומחה למערבונים וסירטי-פעם מסוג ב', ידו כבדה במקצת בסרט שצריך להיות בנוי כולו על תעלולים והברקות, על-מנת להסכיח ככל האפשר את רדיוות הנושא. אלא שיש מי שרואים ברדיוות יתרון וייתכן שבעיני אלה זה דווקא ימצא חן.

צל"ש

איפה מ'שרד-הבריאות ?

מאחרי המסך

3 מתוך 11

דוגמה לידיעה עיתונאית קצרה ומעולה הביא בשבוע שעבר כתבי-החדשות החדש. הכנסה את משרדי הבריאות והסעד ב-טלוויזיה, אליעזר יערי. יערי הביא קטע (מבט יום ד' 18.8) אשר הוקרא על-ידי חיים יבין מבלי לציין כלל את שמו של הכתב. על טענת האחיות בבתי-החולים שאין עם מי לדבר במשרד-הבריאות. הוא ערך מחקר, ומסר בדיויק באיו מדינה ובאיוה אתר-נופש שוהה כל אחד מאנשי צמרת מ'שרד-הבריאות. שהיה - לפחות בשבוע שעבר - מרוקן כולו מ-פקידות בכירה. יודעה זו היתה משבירת מרענן. בעי-קר בעיקבות פסילת כתבה דומה על הפקידות הבכירה במ'שרד-התחבורה. ש' הוכנה על-ידי הכתב הכלכלי אבי א"נ ג'ל.

רק עתה התברר, כי התפטרותה הפני-גנתית של מזכירת מועצת הפועלות תמר אשל מחברותה במליאת רשות-השידור, כמחאה על כך שניצגו ההסתדרות לא הור מן לוויכוח שנערך במיסגרת מוקד על חוקי-הבריאות הממלכתי, היתה התחכמות של יחסי-ציבור. אשל, שזעמה על כך שרק השרים ויקטור שם-טוב והירען האזנר הוזמנו לוויכוח, הודיעה למערי-כות העיתונים על ההתפטרות. דאגה לשי-לוח מיכתב-התפטרות למוכ"ל ההסתדרות ירוחם מושל שאין לו כל נגיעה לרשות השידור ולא ליושב-ראש הוועד המנהל של הרשות וזלטר איתן. רק שבוע ל-אחר-מכן, כשהעירו לה שהתפטרותה אי-נה תופסת, גימגמה אשל ואמרה "רק השעיית את חברותי במליאת רשות השי-דור."

ג'ידימס גארנר

ט'זי סארונ

שיעמום במקום עניין

המישטרה נגד

המניק הבכיר

נראה כי החקירה נגד מפיק הרדיו ומפיק פטיבל הזמר המיוחד, יוסף בן-ישראל, הגיעה למבוי סתום. חוקרי המחלקה הכלכלית של המטה הארצי של המישטרה עטו כמוצאי שלל רב על השמועות בדבר טובות הנאה ש-ב'ישראל קיבל כביכול ובדבר האומים וסחיטות בהם איים. כביכול על עיתונאים. סגני-הניצבים משה בן-ישראל ויוז"ל ברג ממחלקת המפורסמת של ניצב משנה בנימין זיגל, הריחו כי יזכו בפירסום רב ממעצרו של המפיק הבכיר, ומיהרו להדליף לעיתונים על חדשות נגדו. הם העבירו לפרקליטות חומר רדוד ביותר, אשר כפי הנראה לא יוכל לשמש

השידור דגים לאחרונה במדיניות הרשות לגבי העסקתם של ישראלים שהוהים ב-חול' והנחשבים כיורדים, ככתבים. המדובר בעיקר בסופר לויכאל ("מיקו") אלמו, המשמש ככתב הרשות בלונדון, ובשדרן ניסים קוויטלי, המשמש ככתב בווינגטון.

את הנושא העלה מוכ"ל הרשות יצחק ליבני, אשר טען כי לאחרונה הגיעו אליו מיכתבי-ציפוס המוחים על כך שהרשות מעסיקה יורדים. ליבני טען כי ידוע לו, אישית, שאלמו וקוויטלי אינם מתכוונים כלל לחזור לארץ.

בינתיים, עדיין לא הוחלט כיצד לנהוג בשניים אלה, ואם לקבוע מדיניות ברורה כלפי העסקת יורדים. סוכס רק, כי עד שתיפול ההחלטה תגיב הרשות על מיכי תבים אלה, ותטען שהשניים אינם עובדים קבועים שלה אלא מקבלים שכר עבור כל כתבה שהם שולחים.

גאולתו של ידן

ברגע זה יש רק אדם אחד בישראל המתכוון לעמוד בראש רשימה בבחירות לכנסת הבאה, ושעומדת לרשותו תוכנית קבועה בטלוויזיה. זהו יגאל ידן. באיצטלה של חוקר אובייקטיבי, מר פיע הפרופסור בעלי-המיקטרת באורח קבוע על המסך הקטן, נכנס לכל בית בישראל, משמיע נאומים והצהרות - לרוב נאומי שמאלץ לאומני.

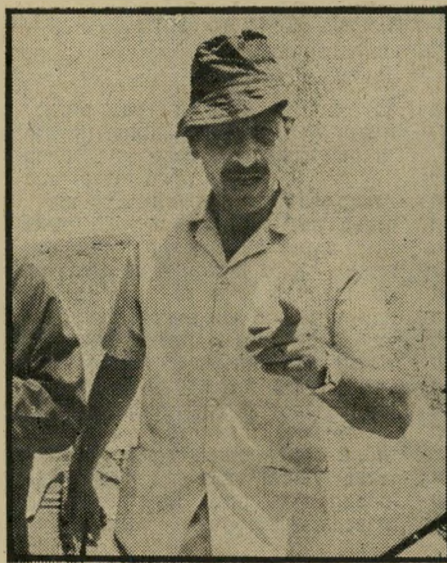
בעידן התקשורת ההמונית, זהו תעי-מולת-בחירות מובהקת. כאשר ראש-רשימי-מה אחד מופיע באופן קבוע על המסך, מציג את אישיותו באור החיובי ביותר באמצעות נושא בלתי-פוליטי-כביכול - הרי יש לו עדיפות עצומה על כל מתחריו. בצמרת הרשות והמדינה מורגשת ל-אחרונה אייגוחות גוברת נוכח תופעה חריגה זו. אמנם, תוכניתו של ידן יוזמה עוד לפני שנודע ברבים על כוונותיו ה-מיפלגתיות - אך עתה היא נמשכת, כאילו לא קרה דבר.

ידן מול ארצי

שני סקרי-האזנה שערך המכון לחקר חברתי שמושי של הפרופסורים ד"ר ג'וטמן וליהוא כין עבור רשות-השידור, מביאים השוואה מאלפת בצפייה בשתי תוכניות: הכל נשאר במישפחה, או ב-שמה הפופולארי יותר, ארצי, וחדשות בעתיקות של הפרופסור יגאל ידן.

מתברר, כי ארצי באנקר מביס ב-אופן מוחלט את יגאל ידן. 22 אחוזים מהצופים ראו את כל התוכניות שהוקרנו במיסגרת חדשות בעתיקות, ו-42 אחוזים את כל ארצי. בהתחשב בכך ששודרו תוכניות רבות יותר של הכל נשאר ב-מישפחה מאשר תוכניות הארכיאולוגיה, ההפרש גדול בהרבה.

23 אחוזים נוספים ראו רק חלק מן-תוכניות ידן, לעומת 41 שראו רק חלק מארצי. 32 אחוזים לא ראו אף תוכנית אחת של חדשות בעתיקות, ורק 14 לא ראו אף תוכנית אחת של ארצי. גם היחס לתוכניות הוא שונה. 17 אחוזים מאלה שצפו בחדשות בעתיקות סבורים כי התוכנית מעניינת מאד, לעומת 26 מצופי ארצי החושבים כי ארצי מעניי-יין מאד. 27 אחוזים סבורים כי תוכניתו של ידן מעניינת, לעומת 34 החושבים כי ארצי מעניינת. 9 אחוזים מצופי ידן חושבים כי התוכנית משעממת, לעומת 11 אחוזים מצופי ארצי החושבים כי התוכנית הכל נשאר במישפחה משעממת.

יגאל ידן

ארצי באנקר

רק לא ארכיאולוגיה

צל"ג

הזמנה לתעמולת-זוגה

● ליצחק רועה, מבקרי-העיתונות בתוכנית עלי כותרת, על שהטיף בגלוי לסילוף המידע העיתונאי ולהנהגת תעי-מולת-זוגה כנורמה עיתונאית. העיתונות הישראלית מוצפת מזה חוד-שים בתישפוכת של דיבריי-הסתה, שמקור-רם במיסד הנוצרי-מני בלבנון. ההמם צאות הפרימיטיביות ביותר של הלוחמה-הפסיכולוגית הנוצרי-מנית, שעיתוני ה-מערב מפרסמים אותן, אם ביכלל, רק ב-הסתייגות מודגשת, מופיעות בעיתוני י-ש-ראל כידריות אמיתיות, בחתימת "סופ-רנו לעניינים ערביים", וזוכות אף בכותר-רות ראשיות בעמודים הראשונים בעי-הונים מכובדים.

האיים השפויים היחידים בתעמולת-זוור-עה זו הם דיווחי סוכנויות-הידיעות הא-מריקאיות והאירופיות, המצטיינים בבי-קורתיות ובאי-משוא-אפנים. לפי מיטב מסור-רת העיתונות האחראית, מקורות אלה מייחסים את מרבית מעשי-הזוגה דווקא לימין הנוצרי. השנוע תקף רועה את העיתונות על-שהיא מביאה דיווחים אלה כלשונם, מבלי-לסלפם. רועה תבע לגנוז מושגים כמו "הימין הלבנוני", "השמאל הלבנוני", ה-התנגדות הפלסטינית", השגורים בדיוור-חיס אלה, ועולה מכך שהוא מציע לעי-תוני ישראל להכניס לדווחים הזורים ה-אובייקטיביים (כולם מערביים!) את ההפי-רשות המילוליות של תתי-העיתונות המ-קומית.

נוסף על סילוף המידע בידי רועה עצי-מו (ראה איגרת הטרור לקורא) מעוררת-הזמנה זו לסילוף המידע את השאלה, האם ניתן רועה ברמה המוסרית האדרו-שה כדי למלא את תפקיד מבקרי-העיתונות - תפקיד חשוב ביותר כשלעצמו.

בינתיים התברר כי אשל, אשר לה-טענות רבות נגד המליאה, אינה טלית-שכולה תכלת. כבדיקה שערך איתן ה-ת-ברר כי אשל השתתפה, עוד לפני ש-התפטרותה, רק בשלוש מתוך 11 ישי-בות-המליאה שאליהן הוזמנה. בשתי ישיבות של הוועדה המרכזה של-ההסתדרות, אשר דנו ביחסים בין ה-הס-תדרות לטלוויזיה ולרדיו נשמעו טענות-חריפות נגד הטלוויזיה, על שאינה מביאה-לידי ביטור את "הישגי ההסתדרות ומעמד-הערמלים" ובעיקר על שהנהלת הטלוויזיה-סירבה לדרישה להקרין תוכנית שובעית-קבועה על ההסתדרות.

השיעמום מירדן

מגיע לישראל

מיד אחרי ראשי-השנה אייפשר יהיה-לצפות עוד בטלי סארונאלם ובסידרה-קונ'אק, סרטי קונ'אק אולום והולכים-ממחסי-הסרטים של הטלוויזיה. במקום-קונ'אק תוקרן סידרת-מתח חדשה, בשם-תקי רוקפורד, בכיכובו של השחקן ג'יימס-ג'אדנר. הסידרה מספרת על ג'ים רוקפורד, בלש פרטי המוכן לקבל עליו רק משימות-שהוגדרו קודם לכן על-ידי המישטרה כי-בלתי-ניתנות-לפיענוח, ושעל תיקיהן הוטי-בעה החותמת "סגור". נוסף לג'אדנר משתתף בסידרה נוח-ברי, המגלם את תפקיד ג'וסף רוקפורד. את הסידרה הפיק סטפר קאנל. לבעלי האנטנות הקולטות את ירדן זכו-רה בוודאי הסידרה, שהוקרנה משך שבו-עות אחדים בתחנה השכנה, ושהורדה שם-רק בעקבות מאות מיכתבי-מחאה של צו-פים, אשר טענו כי היא משעממת.

מה לעשות עם היורדים

בישיבות סגורות של מנהלים ברשות

יוסף בן-ישראל

השם הושחר

כדי להעמיד את ב'ישראל לדין, אולם-בינתיים הושחר שמו של המפיק באמצעי-התיקשורת ובקרב חבריו ברשות השידור.

אסור לקצץ בדת

כאשר התברר כי על הטלוויזיה לקצץ-מתוכניות הפקה-העצמית שלה, בעיקבות-הקיצוץ בתקציבה, הוחלט לקצץ בראש-ובראשונה בשידורי הדת, שברור בהחלט-כי הם תופסים שעות-שידור הרבה מעבר-לאחוז הצופים הדתיים בהן.

אולם מנהל מחלקת שידורי הדת בטל-וויזיה, בנימין צביאלי, הפעיל לחצים-על מנהל הטלוויזיה ארנון צוקרמן, והרעיון לקצץ בשידורי-הדת נגנז. תחת-שידורי הדת תהיה התוכנית שתסבול ראי-שונה מן הקיצוץ דווקא אחת התוכניות-הפופולאריות ביותר בטלוויזיה: זה הסוד-שלי עם אורי זוהר.

שנמחק; (ב) כנ"ל, על מתכות או פלסטיק.
 ● לפתח שיטות לשחזר מיסמכים הרוכזים, רטובים או ספוגים בחומר זר.
 ● פיתוח השיטות הקיימות, ואמצעים נוספים, להקשות על זיוף שטרות, וכן דרכים להכנת שטרות-כסף שאפשר יהיה לעקוב אחריהן ולזהותם במיקרו-שידור.
 ● לפתח שיטה אוטומטית להשוואת כתב-יד.
 ● לפתח שיטות לקריאת כתב-לחץ, והיינו לקרוא מנייד תחתון דברים ש- נכתבו בדפים שמעליו.
 ● להתגבר על מיגבלות בשיטות לי- השוואת טביעות-אצבעות של חשודים, ולפתח שיטות להשוואה מהירה של טבי- עות-אצבעות, וקלסטרון לתמונות באלבום.
 ● לעבד שיטה או מכשיר לפיתוח טביעות-אצבע על בד, עור-אדם או מיש- טחים נקבוביים (כגון קיר).
 ● לפתח שיטה מהירה לסקירת מיש- טחים גדולים, לשם איבחון טביעות-אצבעות או עקבות בזירת-הפשע.
 ● (א) לפתח שיטות לאינדיוואלואציה- ציה של שיער, עור, דם, ריר וכד' (שיוך לאדם מסוים); (ב) קביעת מין לפי הנ"ל.
 ● פיתוח שיטות לזיהוי גופות, כולל חקר השינויים הנגרמים בקלסטר הפנים- על-ידי המוות, לעומת הדמות בחיים.
 ● לפתח שיטה מהירה לסקירת שטחים גדולים, בתנאים גיאוגרפיים שונים, אשר האפשר איכון גופות קבורות.
 ● לפתח שיטות שתאפשרנה השוואת ריחן או לשחזר עם ריחן של עקבה או חפץ שהושאר בדירת העבירה, או באופן כללי קביעת המרכיבים האופייניים לריחן של אדם בכסס להשוואת ריחות וזיהוי האדם לפי ריחן.
 ● אינדיוואלואציה של צבע זכוכית, אדמה, סיבים, חמרים אורגניים ואי-אורג- ניים, ופיתוח שיטות שיוך כמויות קטנות של החמרים הנ"ל והשוואתם למידגמים שונים.
 ● גילוי חומרי-נפץ חבוים בלתי-נדי- פים.
 ● שיטות לגילוי סמים חבוים על ה- גוף ובגוף (מניעת הכנסת סמים אסורים לארץ או לשטח בתי-הסוהר).
 ● דרכים לבדיקת הפצים וחבילות חשודות מרחוק.
 ● מגננונים לניטרול הפצים חשודים עד לסילוקים.
 ● פתיחה מרחוק של חבילות ממו-ל- כדות.
 ● פיתוח שיטות קביעת ירי ומרחקה על-ידי שאריות בסביבה ועל החשוד ור- בגדיו, כגון קביעת הטווח שממנו נורה אדם כשהמדובר בטוח קצר.
 ● השוואת אוטומטית של קולות בני- אדם, וזיהויים לפי הקול.
 ● למצוא אינדקסטריום נוספים חד- משמעיים (פיסיולוגיים או אחרים) לקביעת אמירת שקר, בנוסף או בשיתוף מכונת- האמת.
 ● איכון שיחות טלפון אנונימיות.
 ● סילוק רעש-ירקע בהקלטות, ואי-ב- חון מחיקות וטיפולים בסרטים שנעשו לפני ההקלטה ואחריה.
 ● קביעת גורמי עייפות ושבירה במת- כות, במטרה לאפשר לקבוע אם שבר- מסוים קדם לתאונה וגרם לה, או נגרם בעטיה.
 ● כנ"ל בצמיגים.
 ● פיתוח אמצעים נוספים לפיזור הת- קהליות, מניעת התקרבות, והסמית דרכי- גישה.
 ● הגמשה וחיוק קסדות ומגינים.
 ● לפתח שיטה מהירה ואוטומטית להשוואת סימני-ירי בקליעים ובתרמילים.
 ● בטיחות וביטחון מפגשים — פיתוח אמצעים נוספים למניעת אפשרויות ניצול- לרעה של מידע ופעילות מחשבים במוס- דות ציבוריים וכלכליים.
 ● תיחכום ופחד. אף שהשאלון מופנה לחברי-הפקלטה בלבד, נראה כי אין מניעה לבלשים-חובבים ולמרגלים-סרטיים להצטרף למחקר, הם יכולים לקבל את הפרטים מניצב מאיר קפלן, ראש חידת המחקר של המישטרה או ממהנדס דוד נבו, האחראי לתחום האלקטרוניקה.
 ● סמים השאלון: גם תברת יישום מוכנה לעזור בטיפול בנושאים אלה, ואפשר להתקשר עימה בטלפון 882202.
 ● הפרופסורים עצמם היו ספקניים יותר, שאל אחד מהם: "מדוע עוסקת המישטרה במדע מתוחכם, כשהיא פוחדת להיכנס לשוק הסיטונאי?"

תשבץ העולם הזה 2034

8	7		6	5	4	3	2		1
						9			
	15		14	13			12		11
			17						16
	22			21		20	19		18
		28			27	26	25		24
33			32			31		30	29
				35				34	
	43	42	41		40	39		38	37
			47		46			45	
				50	49			48	
	55		54		53			52	51
			60		59	58	57		56
				64		63		62	61
				66				65	
	74	73	72		71	70		69	68
			78		77			76	75
	84	83		82	81			80	79
			86						85
			91		90			89	88
					94	93	92		
			97					96	95

מאוזן:

- מועד בעקבו. 2. חלק היממה. 7.
- נערה. 9. ברהמסה. 10. מילת-שלילה. 12.
- גיבור, חלף עם הרוח" (ש"מ). 13. עש" הבגדים. 15. סימן כפל. 16. יישוב בין תל-אביב לאשדוד. 17. קומפרומיס. 18.
- תאריך בחודש שבת. 19. מקולות המקהלה. 21. מחברת, "האדמה הטובה" (ש"מ). 22.
- במקום הזה. 23. חומת-מים. 25. מזמר. 28. בתוכי. 29. גורם עונג. 31. סוג אדמה נגנב. 32. האירגון הצבאי שקדם לצה"ל. 34. כינוי. 35. אח. 36. עיר בנושדן. 39.
- אריג מיקראי מובחר. 41. התעופפה. 44.
- תנומה קלה. 45. זמר ישראלי שהצליח בארה"ב (ש"מ). 47. מדרגה בסולם. 48.
- אדון. 49. ממונחי תורת החשמל. 51. חצובה. 53. רחיצת השיער. 56. פרח-גוי. 57. בא לקלל ונמצא מברך. 60. תפירה. 61. דחוף ביותר. 63. עוף-טרף. 64. דורון. 65. אבר בראש. 66. מחוספס. 67. ממיני ספחת- העור שזכרו במיקרא. 70. סוללת-מגן. 72. גשם קל. 75. מטבע יפאני. 76. רכוש.
- מידת-שטח. 79. מחדשי השנה העיב" רית. 80. כלי-קיבול. 81. מטבע צרפתי קטן. 83. גוי, נועם. 85. מעלה ארוכה לחוליים. 86. ענף ארוך ודק הגדל על מישענת.
- קידומת הולנדית. 88. גוף שלישי רבים. 90. כן. בספרדית. 91. מילת-בקשה. 92.

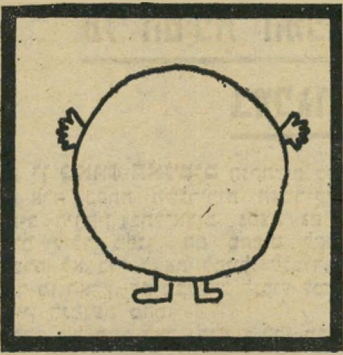
בפעם נוספת. 93. מילת-חיוב. 96. הוא העכשוב. 97. מילת-שאלה.

מאוזן:

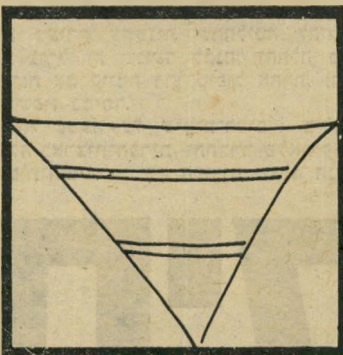
- מטהו של המנצח. 3. הצניח מידו.
- מושת על כל אורח. 5. קריאת-יגון.
- סוג של רימון. 8. השתאות. 11. מין קטורת מיקראית. 12. שהצנות מילולית.
- היסוס, אי-ביטחון. 15. שם כולל לשורת תירכובות של פחמנים רוויים. 20. תואר- כבוד באנגליה. 21. מבין. 24. שופט. 26.
- נהר באפריקה. 27. דגל. 28. פרוסה. 29. צורה גיאומטרית. 30. החריב. 32. עזוב! 33. גרום התלהבות! 37. שולי המיגבת. 38. מיקוה-מים ענק. 39. מתנה. 40. כלי- קיבול ארוג. 42. אביון. 43. מקח-ומכר על-ידי החלפה. 45. מן הרמטכ"לים (ש"מ).
- חייל. 48. מכשף. 50. תינוקות של בית רבן. 51. נסיכות לחוף המפרץ הפרסי. 52. בואו מלמעלה-למטה! 54. מבני נוח.
- ההין, העו. 58. בהשאלה: מרכז. 59. מן הצאן. 62. ירק-גינה. 64. מסג' הודעה. 68. בירור, הבהרה. 69. שמא. 70. המשורר הלאומי (ש"פ). 71. בשבילי. 73. מגיע.
- יישוב בארץ. 76. לא קשה. 77. מעשה פלא. 79. רפואה. 80. מידת-מישקל קדומה.
- ערוץ נחל. 84. דרך. 89. חווה חקלאית. 90. מעונות השנה. 93. מאור קטן. 94. עיר-כוהנים עתיקה במצרים.

קשקשת 2034

הפעל את דימויך ונסח למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההג' דרות הקולעות ביותר תפורסמת, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע דרייב-אין בהל-אביב, קול- נועי-המכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 2032

- הגדר הטובה — חיתוך לרוחב. מיכאל ברשינסקי, ת.ד. 5192, חיפה
- המשולש הניצחי. אריק זילבררוט, רח' מנדלשטם 25, תל-אביב
- קורנליה אנדר על דוכן-המנצי- חים.
- שאול יהושע, רח' אורלנסקי 7, פתח-תיקווה
- ללכת עם — להרגיש בלי. קיקי אורן, רח' אהרון קרון 28, ראשון-לציון
- מגלה טפח ומכסה טפחיים. שירי כן-עמי, רח' יהודה הנשיא 36, נווה-אביבים, תל-אביב

השבוע בדרייב אין:
 בשעה 7.15
 ש בוע 2
 "טרון נמלט מאזיקים"
 בשעה 9.30
 פול ניומן
 "ה ר פ ר"

אנו מחפשים בתים חמים עבור חתלתולינו החמודים אגודת צער בעלי חיים

רחוב פלמה 30, יפו, טל. 827621.

מזכ"ל האגודה

הישראלית לקימום

ילדים מפגדים

החפטר - במחאה

על הטיפול המפגד

במפגדים

ב ין מאות האנשים הנקהלים בימים אלה בפתח השגרירות האמריקאית, ברחוב הירקון בתל-אביב, נמצא גם זוג הורים לילד מפגד. הם מחכים לקבלת האשרה לא כדי לצאת לטיול ללמוד, או להגר מן הארץ. הם מבקשים לגסוע למטרת ריפוי, הנמנעת מהם.

ילדם של הווג לאה ובנימין כהן מרמת-אביב, ארו בן השש, אובחן על-ידי הרופא אים כילד מפגד אשר יצטרך לבלות את שארית חייו במוסד למפגדים.

האם, לאה כהן, שזה לה בנה הראשון, היא צעירה עקשנית שהחליטה להילחם נגד גורל זה שנועד לבנה, והחלה מת-עניינת אם קיימת דרך-טיפול אחרת, וולת האישפוז במוסד.

היא שמעה על שיטות-הטיפול בילדים כאלה בארצות-הברית, והתברר שלא רק ש-שיטות-הטיפול שם הפכות מאלה הנהר-

שילטונות הבריאות

הם אימפוטנטים!

ראיתי כבר הרבה

זוועות בחיים, אך

מה שקורה למפגדים

בישראל הרם אותי!

תגובתה של לאה כהן היתה אופיינית לזו של הורים רבים, המוכים בהלם כאשר מתגלם הסימנים הראשונים לכך שילדם הוא ילד מפגד. כאשר עובדה מכאיבה זו מתבררת מיד אחרי הלידה, עוצמת ההלם היא נמוכה מזו של הורים המגלים כי בנם הוא מפגד, כעבור חודשים או שנים. הם הספיקו בינתיים להתקשר אליו רגשית, לפתח עמו מערכת של יחסים מבלי להשווד שהוא אינו מתפתח ואינו מתפעל כשורה. רק טבעי הוא שבמצב כזה מסרבים ה-הורים להשלים עם האבחנה שבנם הוא מפגד ועם הקביעה כי זהו מצב חסר-תיקווה ובלתי ניתן לריפוי. הם מנסים להיאחזו בכל צל של תיקווה שניתן עוד לרפא את ילדם.

אומרת לאה: „הרופאים לא ששו לתת לי את האישורים, וניסו לשכנע אותי שכל מאמצי יהיו לשווא, וכי את בני אי-אפשר

תיקווה חדשה לילדים מפגדים

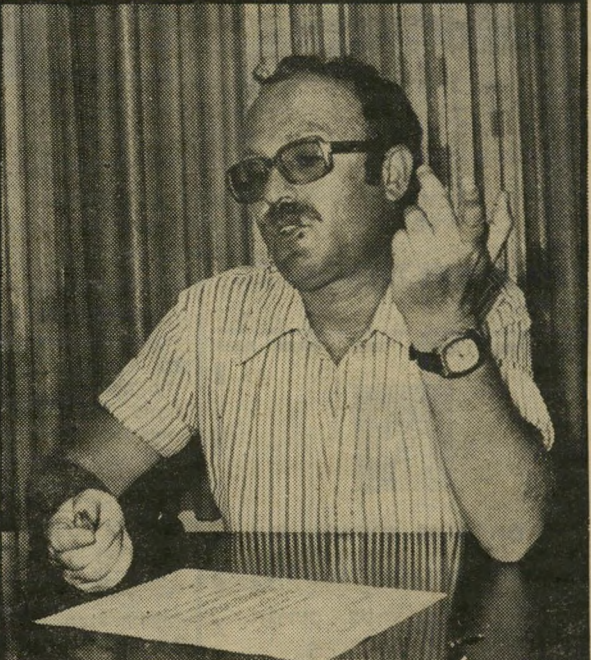
לרפא. הייתי אצל הנוירולוג במירפאת העצבים בבית-החולים הדסה בתל-אביב. ד"ר שאול הראל, וסיפרתי לו על ילדה שהיתה בטיפולו בעבר, אשר נסעה לטיפול שאני רוצה לנסוע אליו, בפילדלפיה, ור הילדה חזרה כמעט בריאה. הוא צחק לי, ואמר: לא יכול להיות, אי-אפשר להכניס שכל למוח מפגד. בנאת פטר אותי, מבלי להתחשב בעובדה שראיתי ילדה זו לפני הנסיעה, ומצבה היה כשל בני היום. גם לילדה זו ניבאו אותו עתיד חסר-תיקווה שמנבאים לבני היום. והנה היא מתפקדת עתה כמו כל ילדה נורמלית בגילה.“

את תגובתו של ד"ר הראל למיקרה זה אי-אפשר היה לקבל. הוא משתתף עתה בכנס רפואי בארצות-הברית, משם יסע לראות את עבודת המכונים בפילדלפיה ש עליהם ידווח לעמיתיו בארץ. הוא יהיה בין הרופאים שיבדקו, בארץ, את תוצאות הטיפול בילדים שיקבלו טיפול שם.

מלהיבות לדעתה, ולפיכך החלה רצה מ-רופא לרופא כדי להשיג אבחנות מתאימות למצבו של בנה.

לאה כהן נפגשה עם הורים לילדים מפגדים אשר נסעו לטיפול כזה וחזרו אר-צה. היא השתכנעה מן התוצאות, שהיו

גות בארץ, אלא קיימות גם שיטות ה-מסייעות לילד המפגד להפוך ילד נורמלי (בהתאם לשיעור הפגיעה המוחית).

מ טרתו של המכון המיוש הפור טנציאל האנושי בפילדלפיה, היא ל-הבריא ילדים שהוגדרו כמפגדים, מטרה הנראית בעיני הרופאים בארץ, כבלתי-סבירה ובלתי-אפשרית. עצם הטענה כי ילד מפגד יכול להחלים בכלל, נחשבת מסוכנת ובלתי-אחראית, אם לא שטות ממש.

אך לאה כהן לא ויתרה. היא הפכה במרוצת השנים האחרונות חשדנית ביחס לאבחנות הרופאים, כי מנסיונה המר למדה שלא תמיד אבחנת הרופא — היא הנכונה. היא מספרת שהיתה זו היא דווקא ש-הבחינה שמשוהו לא בסדר אצל בנה, וכי הוא אינו מתפתח כפי שצריך, ואילו הרופא שטיפל בו התעלם מכך.

המנהל המבקר

ד"ר סיריל ליגוס, מנהל המכון הגנטי בבית-שטראוס בתל-אביב, נשוי לאחת הקצינות הבולטות של צה"ל, סגוראלוף שולה ליגוס. עלה ארצה מדרום-אפריקה לפני 18 שנים, ונחשב כמומחה בינלאומי בתחום הגנטיקה, ובאיבחון של ילדים מפגדים.

המזכיר המתכטר

זרח אל-עד, מזכיר אגודת דת אקיי"ם, נכה צה"ל ממלחמת יום-הכיפורים. „עברתי שלוש מילחמות, וראיתי הרבה זוועות. אך מה שקורה בטיפול במפגדים הרם אותי, זו היתה מיל-חמתי-התשה.“ לאחר 13 שנות עבודה, התפטר החודש מתפקידו.

והוא לא מגיב כמו תינוקות אחרים. הרופא ענה לי: את אם צעירה ועוד לא מבינה. אני לך ממה להיבהל. הכל בסדר. בגיל שיבעה חודשים לקחתי את תינוקי שוב לרופא. ואמרת לי, דוקטור, משהו לא בסדר אצל התינוק שלי. והוא ענה: אל תשווי תינוק אחד לשני, הם כולם שונים זה מזה. אין לך ממה להיבהל. כל האימות חושבות כן.

כשהוא היה בן שנה, כבר הפכתי היסד טרית כשבאתי לרופא. זה היה לא בגלל שידעתי שהילד לא בסדר, אלא בגלל שאף אחד לא רצה לשמוע לי. אך הרופא שוב אמר לי: הוא קצת איטי אומנם, אבל הוא יוצא מזה.

כשהוא היה בן קרוב לשנתיים, ניגשתי שוב לרופא ואיימתי עליו, שאם לא יעשה משהו בקשר לארו, אני אפנה לשרה-ברית. אות. זה היה היום שבו גילה לי הרופא שארו הוא בעצם נפגע-מוח קשה. אז גם קרה משהו מפליא אחר. הרופא אמר לי: לא רק שמשונו פגום אצל ארו שלך, אלא שמצבו גם הסרת-תיקוה. רק באותו יום הוא גילה מה שאני, הסרת-הניסיון, ידעתי כבר מזמן.

לאה כהן החליטה להיוועץ גם ברופאים אחרים, אך הם לא הקלו עליה. אכזבת כל המומחים שבדקו את הילד הייתה אחידה — הילד מפגר, ואין מה לעשות עבורו. ואז שמעה על המכון לחינוך הפונטציאלי האנושי בהנהלת ד"ר דוהן וד"ר דלקטו בפילדלפיה, והחלה להתכתב עם המוסד — בעיקבות פגישות עם ילדים והוריהם שחזרו מטיפול שם.

שמעו של המכון לטיפול בילדים נפגעי מוחין בפילדלפיה, פשט בשנה האחרונה בין הורי הילדים המפגרים בישראל, כאש בשדה-קוצים. למרות שדבר קיומו של המוסד והשיטות הנהוגות בו היו ידועים זה מכבר, לא רבים להאמין — לא במעט באשמת הרופאים המטפלים בארץ — כי אומנם ניתן להשיג תוצאות ממשיות ומהירות שם. רק אחרי שכמה ילדים מפגרים ישראליים חזרו לארץ, בתום תקופה של טיפול במכון בפילדלפיה, הסתבר כי אין זו אגדה.

הורים מיואשים ומתוסכלים, אכולי יאוש ומרירות, החלו עולים לרגל למישפחות הילדים שחזרו מפילדלפיה, כדי לראות במו עיניהם את הנס. כתוצאה מכך החלו יותר ויותר מישפחות אומללות לקוות כי אין יש עדיין סיכוי לילדיהם המפגרים.

מישפחת כהן נקבע תור למכון בפילדלפיה להודש אגוסט. כדי לממן את הנסיעה הם מכרו את ביתם, שעברו קשה כדי לקנותו כזוג צעיר שלא קיבל תמיכה מהוריו. לקחו הלוואות מבנקים ומקרובי-מישפחה, ובנימין עזב את מקום עבודתו כדי לזכות כפיטוריה-פיצויים. אך ספק אם הסכום שאותו הצליחו לאסוף, בקושי רב, יספיק להם. כי נוסף על התשר לזם עבור הנסיעה (הם לא קיבלו פטור ממס) ועבור הטיפול במכון, בני-הזוג וילדם צריכים להתגורר בקירבת המכון לפחות חודשיים, אם בבית-מלון או בדירה שכורה. בתקופה זו עליהם לעבוד עם הילד ולבצע עימו תרגילים, ורק אחרי חודשיים, כשיעבור ביקורת שנייה במכון, יוכלו להחזיר את הילד חזרה וזר וחסכני מעלה, כי הם זקוקים לסכום של לפחות 250,000 ל"ר כדי לממן טיפול זה.

מישרדה-בריאות, אשר יכול היה להקל על ההורים במתן פטור על מס-הנסיעות, מסרב לתת אישור כזה. במכתב-התשובה לזוג כהן, כתב להם ד"ר ע. ארנן, האחראי על בריאות הציבור במישרדה-בריאות: "מישרדנו אינו יכול לתת פטור כזה, כי רמת הטיפולים הניתנים בארץ לילדים מפגרים משיבת-רצון, ולא הוכח שהשיטות

— הם אימפוטנטים!" אל"עד אף הגיש השבוע את התפטרותו מתפקיד מוכיר האגודה, שבה שימש ב-13 השנים האחרונות, במחאה על המתרחש בתחום הטיפול בילדים מפגרים בארץ. הוא מודע למצבם הקשה של ההורים — בין אכזבת הרופאים כי הילד מפגר ויישאר כזה, לבין הברירה לנסוע לטיפול במכון בפילדלפיה, עם תיקוה לסיכוי כלשהו. לבעייה זו גם מודע מנהל המכון הגנטי

..הרופא צחק לי: אי אפשר להכניס שכל למוח מפגר!"

בבית-שטראוס בתל-אביב, ד"ר סיריל ליי גום, אשר טיפל בילדם של הזוג כהן, והר אומר: "אנו לא התנגדנו שההורים ייסעו לטיפול בהוץ-לארץ. גם מישרדה-בריאות לא מתנגד, אך נכון שאינו מוכן לעזור. זו, בינתיים, העמדה הרישמית. אך נראה שהיא עומדת להשתנות בקרוב. מה שאמרנו לזוג כהן היה, ששיטת דומן-דלקטו (כך נקראת שיטת הטיפול במכון בפילדלפיה, עלי-שם שני מנהליו) היא דבר שקיים כבר עשר שנים, אך רק בשנתיים האחרונות

"אני מכיר גם מיקרים שהצליחו, עם טיפול שלנו. לדעתי, האהבה וההבנה מצד האם היא העושה הכל. אני לא נגד השיטה של פילדלפיה, כי היא בנויה בעיקר על אהבת והבנת הילד. המכון מתייחס גם ל-הורים בהבנה ובאהבה, ולפי דעתי — זהו אחד מסודות ההצלחה שלהם. אך הפתרון איננו בשליחת ההורים עם הילד לטיפול בארצות-הברית, אלא מתן שירותים יותר טובים בארץ."

הורים רבים, שנראשו מפגיות לי-שרה-בריתאית ולמישרדה, להבאת שייטה זו לארץ, פנו לאחד משרי הממשלה אשר גם לו ילד מפגר, ואשר בתוקף תפקידו יכול להקצות תקציב מיוחד לילדים אלה — אך השר מתעלם מפגיות ההורים, ואף לא ניא את להיפגש עימם. אם אחת שלא ויתרה היא טובה אדיב מקיבוץ גן-שמואל, אם לילדה שהייתה מפגרת.

בכנות יוזמתה חלה בימים אלה תווה בעמדת מישרדה-בריאות, שפתח עתה ב-מעקב אחר ילדים מפגרים בני התנועה הקיבוצית, אשר שכרה את שירותיו של ד"ר דלקטו, הבא מדי כמה חודשים ארצה, ומקבל את ילדי התנועה הקיבוצית לטיפול ולא-בתחון.

אומרת דוברת מישרד הבריאות, דבורה גנני: "אם תוצאות הניסוי הזה יצדיקו את עצמן, יאמזו גם בארץ את שיטת הטיפול

אדיב (שהיא גם אמו של אודי אדיב, הירושב עתה בכלא על עבירה בטחונות). בדפים משוכפלים, שהעבירה למאות הורים לילדים מפגרים, מספרת טובה על נסיונה בטיפולים שעברה בתה בארץ, ועל הטיפול שקיבלה הבת במכון בפילדלפיה — אשר הפך אותה ילדה נורמלית.

טובה היא עובדת סוציאלית ומורה לי-הינן מיוחד, שלא השלימה עם חוות-דעתם של מומחים, אשר קבעו כי יש

שיטה מהפכנית מבוססת בעיקרה על אהבת והבנת הילד המפגר!

לאשפו את הילדה בת הרפ במוסד. היא לא שעתה לעצות המומחים, אף שהיא קרובה מאד לחוות-דעת של פסיכיאטרים ולדרכי פעולתם, ורגילה לקרוא דו"חות, בתוקף עבודתה. היא אף מוסיפה וכותבת: "הייתי מאמינה בכוח ניתוחם, אך כשהת-נסיתי בעצמי בבדיקות, יחד עם בתי, לא ניראה לי שהמומחים צודקים."

היא התרוצצה בארץ אצל פסיכיאטרים, פסיכולוגים, רופאי-ילדים ומומחים למיניהם

ילדים מפגרים במוסד אמריקאי המופעל בשיטות מהפכניות

ולא חסכה מאמץ. לכל רופא הייתה אבחנה שונה, כשהסיכום הכללי: לילדה אין סיכוי של התפתחות רגילה, ולעתיד צפוי ש-תאושפו במוסד.

טובה, שנואשה מן הרופאים בארץ ומן האבחנות השונות הרבות שקיבלה — שי-היו: פיגור שיכלי, אוטיזם, פסיכוזה, ועוד מחלות שונות הקשורות בפגיעה מוחית — שמעה על המכון בפילדלפיה, והחלה לוח-צת על מוסדות התנועה הקיבוצית שיאפשרו לה, לבעלה ולילדתה, לצאת לטיפול במכון. מספרת טובה: "אומנם הקיבוץ לא הת-להב, אך לבסוף שיחרר אותנו. המומחים שבדקו את ילדתי בארץ, החריפו את מצ-בנו. במקום להקל, הם דחו את האבחנה והפיתרון. הם דיברו על פיגור הילדה, על עודף-הגנה מצדי, קבעו קודם הפרעה נפ-שית של הילדה, ואחרי-כך בעיות נפשיות שלי.

הגענו למכון בפילדלפיה. היחס שם היה נהדר, והטיפול, זה דבר שלא רואים או חולמים עליו פה. אחרי שהייה ל חודשיים בקירבת המכון, חזרנו ארצה עם ילדה שונה לחלוטין.

הרופאים בארץ דנו אותה לגורל של שהייה במוסדות לכל החיים, למפגרת ללא-תקנה, ואלו היום, הילדה הזו לומדת ב-כיתה רגילה, עם בנות-גילה, כילדה נור-מלית לכל דבר. ואין זו הפעם הראשונה וגם לא האחרונה, שהמכון בפילדלפיה הזים מאת האחיונה, שהמכון סופיים של פסי-מלוגים ורופאים של ילדים אלה."

החדשה". (בארצות-הברית פועלת שיטה זו כבר 30 שנה.) שיטת הטיפול הנקוטה בפילדלפיה היא בעצם פשוטה למדי. במקום טיפול אורטו-פדי מקומי וטיפולים פיסיותראפטיים ה-ניתנים לילדים המפגרים, מתבסס הטיפול ב-מכון על איתור הפגיעה המוחית, קביעת מהות הפגיעה ומתן טיפול נוירולוגי יחד עם טיפול פיסיותראפי — הניתן לפחות כעשר שעות ביום, באופן אינטנסיבי. ה-תרגילים מפרכים, ודורשים מן ההורים מאמץ רב.

הצלחת הטיפול במכונים אלה מרשימה, מאחר שהניסויים היו קליניים, ונערכו על

..אחרי חודשיים של טיפול במכון, חזרנו עם ילדה שונה לחלוטין!"

ילדים חולים ששימשו בתחילה כשפני-ניסיונות. תוצאות הטיפולים בהם הצדיקו את עצמן. הכחה ליעילות השיטה היא המיקרה של הילדה מקיבוץ גן-שמואל, אשר חזרה לא-מכבר ארצה. על כך מספרת אמה, טובה

עגניא פקטוריס

האם היה עגנון „כישרון בלי גאון“? * מיהו הקומיסאר המקציב כספיי

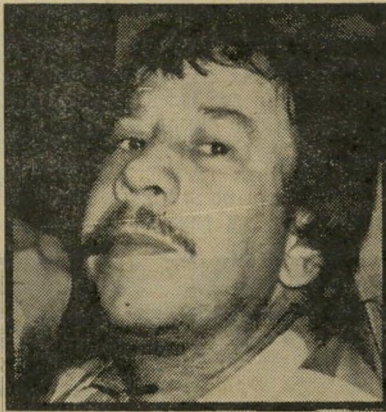
ציבור לכתביעת המקלס אותו? * איך הפכה „הבימה“ לאוואנגארד

י"ח ברנר

יהודה עמיחי

יצחק ברנר

ש"י עגנון

עוצמה שלא נפלה מזו של אנדריי ז'דנוב בברית-המועצות של שנות הארבעים. בין התפקידים שמילא הד"ר מלקמן: יו"ר הוועדה הציבורית למניעת הפצת סיפורת-תועבה (שנועדה למנוע הפצת ספרי-קריאה שלא נראו למימסד — ושגונתה בזמנו על-ידי בית-המשפט העליון וועדה ממלכתית). ד"ר מלקמן כיהן כמזכיר הוועדה הבינמשרדית לייבוא אמנים זרים (אשר מסיבות, חינוכיות, מנעה בשנות השישים את ביקור החיפושיות בארץ) כן הוא שימש כמנהל המחלקה לתרבות במשרד-החינוך-והתרבות. רשימת תארים מכובדת ומלהיבה זו הובאה על-מנת להגיש קטעים מתוך כתבי הגנה מרתק, שפירסם איש-התרבות-המסובסד ישראל גור על מסבסדו, מיזנו ומטיבו, ד"ר מלקמן, מאמרו של גור, שפורסם בידיעות אחרונות בכותרת „על תרבות ופקידים“, נחלק להגנת המועצה לתרבות ולאמנות, מנחת ידה של תוכנית הטלוויזיה במבט שני, שדנה במדיניות מנכ"לית המועצה לתרבות ולאמנות, לאה פורת ופקידיה-שלוחיה, וכך כותב מר ישראל גור:

„...בין מאות הפונקציונרים לתרבות בישראל — ד"ר מלקמן נמנה, ללא ספק, עם עשרת המשכילים התרבותיים ביותר...“ לא ברור מדוע מרגע גור אינו טורח למנות לקורא את שמות תשעת המשכילים הנוספים, ועל שינו מוגה את הגב' לאה פורת ביניהם. יחד עם זאת, כדי שבין מדוע ד"ר מלקמן הוא כה-תורבותי, מוסיף גור: „...הוא מחברם של ספרים ומחקרים הקשורים במחזאות ההשכלה העברית וביהדות הולנד, וכן בחיי-התרבות השוטפים של ישראל. מבחינה זו כהונתו במשרד-החינוך-והתרבות משולה לאוואיס תרבות...“

היות וכוה הוא האיש, טרחתי להפש בחנויות ספרים אחר ספריו ב„מחזאות ההשכלה העברית וביהדות הולנד, וכן בחיי התרבות השוטפים של ישראל“, ולא מצאתי דבר, מלבד רשימות שדופות-סיגנון של הד"ר מלקמן, שהתפרסמו בכתבי-העת של ישראל גור. כך שהמסקנה המתקבלת מעצמה היא, שכתבי-היד של ספרי הד"ר מלקמן גנוזים מן הסתם בארכיון-התיאטרון של ישראל גור, המתקיים בעזרת סיבסודו של הד"ר מלקמן.

מוטב לציין כאן, בהקשר להמימנותו של ישראל גור בתיאטרון, כי ניתן למצוא בכתבי-העת שבעריכתו, במה תצלומי קלסטר פנים של ד"ר מלקמן, שעה שקשה למצוא התייחסות למחזותיהם של עמוס קינן, יוסף מוגדי, הנוך לווי, וכן ניתוחים מדעיים סוציולוגיים לתיאטרון ישראלי של יוצרים אלה.

עכשיו, כאשר הואיל ישראל גור לחשוף לציבור את איכותו האלמונית של הד"ר מלקמן, מוטב יהיה להמליץ לדוקטור-קומיסר-צנזור להגדיל את סיועו למפעלי-התרבות של ישראל גור.

הפיחות הזוחל של י. ח. ברנר

במרס 1977 עומד להיערך בעיר נאנסי בצרפת, „פסטיבל בינלאומי של תיאטראות אוואנגארד“. נציג האוואנגארד הישראלי בפסטיבל זה עומד להיות התיאטרון הלאומי הבימה • נציג מיושן נוסף של התרבות הישראלית בפזורה עומד להיות התסכית המבול מאת אהרון מגר, שנבחר כמייצג רשות-השידור בתחרות השנתית על פרס איטליה • ציפורי-שיר-העירבדות, האמונות על המתרחש במיטבחי הסיפורת לוחשות, כי עורך כתבי-העת סימון קריאה, מנחם פרי, המכהן כחבר ועדת-השופטים של פרס ברנר לסיפורת, פועל למען הענקתו של הפרס, השנה, למשורר התלאביבי מאיר ויזלטיר, עבור ספרי-שיריו האחרון, שראה אור בסדרת ספרים אשר פרי משמש כעורכה. אותן ציפורי-שיר מציינות, כי בין המועמדים האחרים לפרס ברנר, שסיכוייהם קלושים, מצויים יצחק בן-נר (שקיעה כפרית), יצחק אורפז (בית לאדם אחר) ויורם קניוק (הסיפור של דודה שלומציון הגדולה) • בקרוב עומד לראות אור ספר-שירים חדש של המשורר יהודה עמיחי, שיוצא בהוצאת שוקן. כל השירים שיפורסמו באסופה זו הם חדשים, ועדיין לא פורסמו בכתיבי-העת או במוספים-לסיפורת למיניהם.

בחטף

עגניא פקטוריס מי מריבה

במשך חיי דור, לפחות, נמנה יעקב דוד אברמסקי על עדת אומריהו. שהיתה מקפצת בעקביו של שמואל יוסף עגנון. כל עוד חי עגנון, ולשונו הארסית היתה ממתנה, להינעץ בלשונות משמיציו, שתק יעקב דוד אברמסקי, והיה מהלך בבתי-קהוה של ירושלים, ומגלגל בעיניו, כמו הזריקו י"ש טהור לוורידיו.

הנה, כאשר מת עגנון, ומת עוד כמה מבני-דורו, ובאו שומרי העיונות של חתן פרס-נובל והוציאו לאור את כתביו, מיכתביו ונאומיו של הסופר בקובץ מעצמי אל עצמי, עצר לו יעקב דוד אברמסקי לנוכח ראי בהוק בקרן רחובות ירושלים, והחל צווח „אני אריה, אני אריה“, ובהיותו בגילופין מריח הכפירים אשר דבק בו, מיהר ושב אל שיכונו, ליקט אותיות למילים, ומילים להברות, והברות למישפטים ומישפטים למאמר משמיץ אודות עגנון האיש, ופירסמו בכותרת „דיעה אחרת על מעצמי אל עצמי“ (ידיעות אחרונות), וכולו כתב פלסטר ושימצה על עגנון.

וכתב אברמסקי במאמרו: „...לפני מילחמת-העולם הראשונה ירד עגנון מן הארץ. לגרמניה ירד, ואותה ירדה גרמה שנתחבר לגבירים ולאנשי מעשה. אף הוא שתל עצמו במחיצתם של חיצונים ונתרחק מסופרים ומאהבתי-הברים. יצא נער רך, כשהוא אחד מן החבורה, ולא חזר אלא כשגינוניו כשל שריהמסכים, המגביה שבתו ומגביה פתחי-פיו...“

„...הלך עגנון אצל אדונים קשים, הרואים רק את עצמם, המסתכלים הרבה בראי ומעט מאוד בחלון... נשתכן עגנון בתוכם, נשתכן ונשתכן, עד שאפילו השוליים, שוליי נפשו, מלאים את עצמו בילבד...“

כך ממשיך אברמסקי וכותב: „...חזר עגנון מחו"ל ומצא גילוי אחד של עדות המירוח: יהודה בורלא. ומצא נשים מרות שירה מרחל עד לאה גולדברג ועד בכלל. מצא את יעקב שטיינברג חוצב ומסיע מלבו ולא כלום. בא עגנון, הציץ ונפגע — ופגע: קיצץ בנטיעות אלה בהיעלם: התעלם מהם לחלוטין...“

בא אברמסקי בנחלי דיוריהדפוס שלו, וממשיך, ומאשים את עגנון, השוכב דומם בהרהיזתים ופיו מלא בפטר, ומגנה את הברמינון כי: „...אנשים השובים לא ידעו להבחין בין חוכמה ראשונית לבין תמורתה, ויופה שהצליח הצלחה לשעה, והוויף נתקבל עליהם כמקור!“ וכמנסה להוכיח את צידקת תיסכוליו ועקרונות היצירתית, כותב אברמסקי: „אדם אחד כתב ספר על מי שכתב: גאון בלי כישרון, חילופי: עגנון, כל עצמו של עגנון כישרון בלי גאון, גאון הלב, גאה לא גאה הלב, עגניא פקטוריס.“

אברמסקי יושב בנקבותיו כשהוא מעלה קולות אוב חרישיים, לעברו של עגנון המת, תוך שהוא חושף, בחייו, וקיומו, את פשר הצרעת הדובקת בעדיאל עמוה, גיבורו של עגנון בעד עולט. הצרעת היא עטו של אברמסקי, אשר איש לא יכתוב לאחר הסתלקותו מאתנו, מאמר עליו, בכותרת, אברמסקי פקטוריס.

היוגי והקומיסאר תולעי תרבות

אף-על-פי שהתיאטרון הישראלי הוא בעל היסטוריה קצרה, ומעודו לא יצר יצירות בנות-אלמות, נוסדו בשנים האחרונות לא פחות משלושה מוויאונים, המוקדשים לת"י אטרון העיברי, ועל-חשבון צרכי-התרבות הישראלי, מוויאון אחד מטעמה של עיריית תל-אביב, השני בחסותה של אוניברסיטת תל-אביב, והאחרון בהנהלתו של ישראל גור, בירושלים. המוויאון לתיאטרון של גור זוכה במענק-שנתי בסך 60 אלף ל"י (צמודות למדד יוקרה-מחיה) מטעם המועצה לתרבות ולאמנות. סכום המוענק על-ידי מנהל המחלקה לאמנות של המועצה, ד"ר מלקמן, המשמש כיד ימינה, ויועצה של מנכ"לית המועצה, לאה פורת. (ישראל גור זוכה גם בתקציבי-ציבור נוספים, חלקם עבור כתבי-העת הפרטי שלו במה, שבו מובעות, לרוב, ידיעותיו הפרטיות).

ד"ר מלקמן, שזכה להקדים בשנות השישים בכהונתה של הגב' פורת, החזיק בשורה שלמה של תפקידים תרבותיים שונים, תוך שהוא ריכוז לעצמו בחיי התרבות בארץ

אותהגבורה הגנוב

א. נער ולו פיקת-גרגרת

...כשמלאו ליואכים מאלקה ארבע-עשרה, ומן קצר אחרי שפרצה המלחמה, הוא לא ידע לשחות ולא לרכוב על אופניים; הוא לא עורר כל תשומת-לב, ועדיין הסרה לו אותה פיקת-גרגרת שקתורה היתה לפתות את החתול. הוא שוחרר משיעוריההתעמלות ומשתייה מפני שידע להוכיח כאישורים רפואיים שהוא חולה. עוד לפני שלמד לרכוב על אופניים והיווה דמות מגוחכת, נוקשה ועקב שנית, ולה אוננים זקורות, אדומות כשני, וברכיים עולות יורדות כפופות לצדדים, נרשם מאלקה לשתייה בעונת-החורף ככריכה הסגורה של נידרשפאט...

זהו תיאור דמותו של הנער יואכים מאלקה, גיבורו של גינטר גראס בספר חתול ועכבר, שנחשב לאחת מיצירות המופת הסיפרותיות שנכתבו לאחר מלחמת-העולם השנייה, ושראה אור בימים אלה בנוסח עברי. בווידיאו-כרונות ממושך, תוך מעברים מלשון נוכח ללשון נסתר, מתאר המספר באוזני גיבורו, מאלקה, בעל פיקת-הגרגרת המד כירה עכבר מתרוצץ את קורותיו.

מאלקה, הנער החלוש, בודד, חותר להגיע למיצי כל יכולתו, כך שבשקידה הוא משפר בהתמדה את כושר השחייה שלו, בדנציג, לחופי הים הבאלטי. שאיפתו היא להצטרף אל חבריו, העורכים שחייה יומית לעבר שולת מוקשים פולנית טבועה, השקועה למחצה בפתח הנמל. ובבוא היום מוכיח מאלקה לחבריו לכיתה את שתייתו הנהדרת, תוך שהוא מגיע לשולת-המוקשים, ומותר את חבריו היהירים במחצית הדרך.

מאלקה היה בן-יחיד, יתום למחצה. לצווארו כרוכים מברג פלדה ושרשרת כסף דקה שעליה תלויה הבתולה הקדושה. שיהם אינם מסתירים את פיקת-הגרגרת שלו, העכבר, שחבריו לכיתה שילחו בו פעם חתול של ממש.

תוך תקופה קצרה, הופך מאלקה המנהיג הטבעי של בני כיתתו. עלילת הסיפור מתרחשת או נסבה, לרוב, על אותה שולת-מוקשים טבועה למחצה. מאלקה מגיע לשיאי צלילה לבטן שולת-המוקשים, תוך שהוא דולה משם אבירים שונים, ויוצר לעצמו תא בתחתיתיה, שאלי יוש הגיע בצלילה ארוכת-טווח.

הוא רעב לסמלים. הוא מתגורר ביחד עם אמו ברו-בע'פועלים, שופך אור אותנטי של היטב אתר על גר-מניה בימי המלחמה העולמית. התיאורים שלו, של חב-ריו ועירו, הם בבחינת קטלוג ממיין במהלכי המלחמה, תוך הצגת דמות איכותית, בעלת כושר-ביקרה עצמי מד-הים. התפתחות התיאור דמותו של מאלקה היא מעין יצירת אנטי-תיזה לדמות הגיבור הגרמני. אומר עליו אחד החברים: "...מאורעות גדולים הפעירו אז את הער לב, אבל החשבוני-הומו של מאלקה, לפני שלמד לשחות, יואחרי שלמד לשחות..."

תוך תיאורים סיפרותיים הסכניים, מתוארת חוויית ההתבגרות של ילדים במהלכה של מלחמת-העולם, כאשר מרכז ההתעניינות וההתמסרות הוא סיפונה של שולת-המוקשים. עד שדומה לה דמות המנהיג הטבעי של מאל-קה בעיני בני כיתתו מאפילה במידת-מה על התרחשויות ההיסטוריה. והנה, יום אחד, מגיע לכיתה נער חדש, בשם קארל, שהיה צייר, וצייר על לוח הכיתה את מאלקה מלפנים: "...את פניו צייר כמשולש שחורו כסנדר. הפה מכויץ וחמוץ. שופ סימן לשיניים חותכות וחשופות, שבוראי היו עושיית רושם רב פשיני-יורף. העיניים - נקודות חודרות מתחת לגבות המורמות ביפורים. הצוואר מתעקל כפרופיל, עם מופלצת בצורת גרגרת. ומאחורי הראש וארשת-הסבל - הילה: מאלקה המושיע היה משולם..." ציור זה הביא לכלימת מאלקה בפיקת-הגר-גרת שלו, והסיפור מתפתח לתיאור נסיונותיו של מאלקה להסתיר את העכבר שלו.

ב. "במערב אין כל חדש"

למרות מכלול ההרפתקאות מסביב לשולת-המוקשים הטבועה-למחצה, מתנהלים להם חיי בית-הספר בשיגרתם הלאומנית, וכמו התיאור הקלאסי המצוי בספרו של אריך מאריה רימארק במערב אין כל חדש מגיע גם אל בית-

* אלה שיבואו אחרינו - אבל הפעם המולדת - נשמור על טהור - נסיים במילותיו של שילר - אם את חייך לא תסכן - לזר הדפנה לא תסכן - אנו או הביים את הסער.

הספר הגרמני הזה אחד הבוגרים מהחיות. המורים אוס-פים את התלמידים להאזין לתיאור ההרפתקה הגרמנית שלו.

...ראיתי את מאלקה יושב שורה אחת לפני ולפני שילינג, ואוזניו שקופות וחולכות, תופחות ומאדימות באורם לוחט; הוא נשען לאחור בנוקשות, ואחרי-כך חיטט בידיו שמאלימיון על-פני צווארו, נשנף, ולבסוף השליך דבר-מה אל מתחת לכיסא... הדבר שהשליך מאלקה הוא צעיף עם פונפון, שבעותו הסתיר עד לאותו רגע את פיקת-הגרגרת שלו. כאן בה תיאור מיל-חמתו של אותו בוגר, שהיה לבוש במדי סגן-מישנה בחיל-האוויר: "...טוב, אז אל תחשבו שהכל רץ כמו ציד-ארנבות... כשאננו לתעלה חשבותי: אם לא פה, אז בכלל לא. והעסק דפן. כבר בגיחה הראשונה כא

גינטר גראס חתול ועכבר

עטיפת הספר, צוירה בידי גראס

לי ישר מיל האף מיכנה כליווי מוספייורדי; מה אני אגיד לכם - ממש קאריפלה... מתחת לשלושה ספיט פויריס מסתובבים, מחפיים אחד על השני. אמרתי לעצמי: מן יהיה מצחיק אם לא. הרבצתי צלילה חדה, אחד נכנס לי לבוונות, וכבר הוא פולט עשן. בקושי הספקתי לסובב את הכלי על הכנף השמאלית, והנה מופיע עוד ספיט אחד... כך ממשיך הסג"מ לתאר כיצד הפיל שישה מטוסים, בעוד אולם בית-הספר מתרגש.

אחריו בא נאמו של מנהל בית-הספר, המתואר כמו סלפסטיק מילולי ופארוזי, המלגלג על תפקידי המורים במערכת-החינוך הפטריוטית: "...אלהשיבואאחרינו - אבלהפעםהמולדת - וכשעהו - נשמורעלטהור - נסיימבילותישראל - אמאתחייכלאתסכון - לזדהדפנהלאתסכון..."

מאלקה ממשיך לנהל את חיו תוך הצגת דרישות רבות מעצמו. הוא ממשיך לשחות מדי יום אל שולת-המוקשים, תוך שהוא מרכז בתאו השקוע במים את אוסף איקוניניו ותך רכושו הפרטי. הוא אוגר שם גם מצבור של קופי-סות-ימון ליום סגריר.

יום אחד מגיע לבית-הספר עוד בוגר לשעבר. הפעם זה סגן-אלוף מחיל-הים, מפקד-צוללת המתחיל לספר לתלמידים על מעללי-המלחמה שלו. על צווארו תלוץ יטור שהוענק לו על קרבות-הים הטבעת ספינות-אויב.

ולאחר סיפורו של מפקד-הצוללת, כאשר מנהל בית-הספר מסיים ב"אנואהבי'מאתהסער" מתברר כי העיטור נגנב. בבית-הספר מתפשטת חקירה נוקשה, ואיש אינו מוצא את העיטור. מפקד הצוללת מתייאש, ויש המספרים כי ראוהו טורק את הגויות העיטורים שבעיר, ולבסוף הוא נראה טועם בנימוס ובמזלג בבית-קפה: "...מן העונה הדביקה של השנה השלישית למלחמה..."

על המתרחש למחרת על סיפון שולת-המוקשים, ועל מאלקה שניצב והעיטור לצווארו, מתאר המספר: "...פיקת-הגרגרת, שהיתה, כך אני עדיין סבור - אף-על-פי שהיו לו מנועים רורכיים - המנוע והבלם של מאלקה, מצאה לה זו הפעם הראשונה מישקל-שכנגד מריווי. היא נמה בשקט מתחת לעור, וזמן-מה לא היה לה צורך לנעו, שכן הדבר שהיטיב עימה ונה לו במצולב כשיווי-משקל, היתה לו היסטוריה קודמת..."

ואו מאלקה "...הסיר את החפץ מעל הצוואר, הניח בתנועות מעושות את קצוות הפרט על עצם-היורד, וכעוד הוא מחקה ברגליים ובכתפיים ובראש מעוות חיקוי מצד חיק למרי של בחורה, אם כי לא של בחורה מסוימת, הניה לסוכריית המתכת הגדולה להיטלטל לפני הביצים והאבר; אבל אותה-הצטיינות הצליח לכפות רק בקושי שליש מאיברי-המין שלו..."

מאוחר יותר, בניגוד לעצת ידידיו, מחליט מאלקה למסור את צלב-הברזל ליד מנהל בית-ספרו. וכעבור מיספר ימים מסתבר שהוא נזרק מהלימודים.

כעבור זמן מה גוייס מאלקה לשירות-העבודה של הרייך, ואחרי-כך לצבא, שבו הוא שימש בהתחלה כתות-חן פשוט בטנק, ואחרי-כך כמפקד-טנק. וחיטכ בזמן קצר כדוכך טנקים רוסיים, וזכה בעיטורים ככות עצמו.

יום אחד, על סמך אינסטינקט מיקרי, שב המספר אל בית-הספר שבו למד, ופוגש במיסדרון את מאלקה, במדי-שיריו מנומרים, ועל חזרו שני איתות. מאלקה הפץ לשאת הרצאה בפני תלמידי בית-הספר, כפי שנשאו הגיבורים הקודמים. אלא שהמנהל מסרב לו, בטענה המאד-פורמלית שמאלקה לא זכה לסיים את בית-הספר: "...הוא רצה להפנות את דבריו אל סירחון שלוש-מאות התלמידים, המפליצים בקול או ברכות, רצה לחוש את הגולגולות המקריחות של מוריו לשעבר..."

אלא שמאלקה אינו נושא את דבריו, ולמספר מס-חבר כי הרבצת של הגיבור בעל פיקת-הגרגרת יצאה אל החזית לפני כמה שעות, והוא עומד ליהפך בהכרה מלאה לערוץ. החבר תומך במעשיו של מאלקה, וביחד הם אוגרים מוון, ועושים את דרכם אל החוף, בעוד מאלקה זולל כמות ענק של דומדמניות.

על החוף מתברר כי מאלקה לקה במעיו, והוא משלשל. המספר מובילו בתוך סירה אל שולת-המוקשים, כשהוא מאוין להרצאתו המגומגמת ומבולבלת על המלחמה, שהוא כה חפץ להביא בפני תלמידי בית-הספר.

כאשר השניים מגיעים אל שולת-המוקשים, פושט מאל-קה את מדיו, מקפלים בקפידה. צורר את חפציו וקופסות המזון שלו, וצולל עימם אל הדרה-האלחוט השקוע שלו, מתחת לפני המים, בלב שולת-המוקשים הטבועה למחצה. כעבור זמן חותר המספר לבדו אל חופה של דנציג.

למחרת הוא משקיף מהחוף במישקפת לעבר שולת-המוק-שים ורואה: "...אם כן, שום דבר לא נע על הדגנית. שני מגפיים יקיים נראו בכירור. אומנם שוב ריחפו שחפים מעל לחלודה, התיישבו ואיבקו את הסיפון ואת עור המגפיים; אבל מה יכולים שחפים להוכיח..."

אלא שקשה למספר להאמין להסתלקותו של חברו יואכים מאלקה, ולאחר תום המלחמה הוא מחפש אחריו. כאשר הוא מגיע לעיר-קירקס הוא שואל את המוקיונים אם שמעו על עמית, ששמו מאלקה. באוקטובר 1959 הוא טורה ונוסע לרגנסבורג למיפגש של ותיקי-מלחמה, שזכו לעיטור דומה לזה של מאלקה: "...כפנים ניגנה תזמורת של צבא הרפובליקה הפדרלית, ניגנה - או יצאה להפי-סקה. באמצעות סגן אחד שפיקד על יחידת-החסימה ב"קשתי שיקראו לך בשעת-הפסקה כזאת מעל כימת-הנגנים: 'הסג"מ מאלקה מתבקש לכניסה!' - אבל אתה לא הרי-אלת לצוף..."

כמה מעצבי הוא שהחברה הישראלית, למרות חוויית-המלחמה העוברת עליה, טרם הצליחה ליצור יצירות-סיפרות משמעותיות. הדנות בנושא המלחמה, והשפעתה על אורחות החיים. תיאורי מישקיי-מלחמה של המבו-גרים, אשר בצילם מתבגרים צעירים לקראת מסע-הקרי-בות שלהם, שהביא ליצירות-מופת במרבית הלשונות והספרויות, אינו קיים בסיפרות העברית.

קו או לא - או אולי

מי שפוגש בימים אלה את קו ג'ורג'ס, נעשה לו מרווח בעיניים, כי הבחור פשוט הצטמצם בשמונה קילוגרמים שלמים מה מישקל שלו נטו, וזה לא-דווקא בגלל העבודה הקשה שהוא עובד או עבד. כי למי מכם, שלא-כיליך מעודכן במה שקרה לקו, שעלה בזמן האחרון לכותרות בתחום הקולנוע, אני יכולה להוסיף להשכלה שלו שקו, בן ה-30, הוא מחברו של תסריט הסרט ניקמת דם שהוסרט לאחרונה בישראל, ושבו נקמו זה בזה שני קאנונים כמו **די ואן-קליף וג'ים בראון**. כמו-כן היה עוזר-במאי של מייקל קאמפוס בסרט קשר הפסחא, ובין סרט לסרט הוא מחבר פיומונים, שחלק מהם הפך אפילו להיטים.

נראה שהפיומונים שהוא מחבר ערבים מאד לאווניהן היפות של החברות שלו, כי קו דווקא ידוע בקשריו המתמידים עם בנות המין השני והיפה. לכן, הוא ממחר להסביר לי, לא כדאי למחר להטיק מסקנות מהרומן שיש לו כרגע עם הדוגמנית האמריקאית **לואיס**, אפילו אם הרומן הזה נמשך לו כבר כשמונה חודשים. עובדה,

קו ג'ורג'ס ולואיס
סיפורים ארוכים

היה לו בעבר רומן עם שחקנית אמריקאית שהיא היום אחת הכוכבות הלוהטות של הוליווד, **פינדי רוב**, ונכון שזה היה עוד לפני שסינדי היתה כוכבת כמו היום, אבל גם אז זה משהו. ועוד עובדה, הרומן הזה נגמר.

תארו לכם רק מה היה קורה לקו, אילו הרומן ההוא לא היה נגמר. אבל מילא, לא בוכים על חלב שנשפך. אז שיפכו קצת חלב, ונמשיך לספר לכם שאת היתרה התורנית שלו הוא פגש בלוסי אנג'לס שבארצות-הברית, ולא בקרייט-מלאכי בישראל, ומאז היא כבר ביקרה בארץ כמה פעמים, עד שכמעט החליטה להישאר. אבל עוד חזון למועד.

מה שיפה אצל השניים האלה, זה שכיוון ששמו קו, או לה קוראים בקיצור: לואיס לא, ומה שכך-ולא הנחמדים האלה עושים יחד, זה קודם-כל מרוצים. כי קו הגיע למסכנה שיש לו ראש טוב, רק הגוף שלו לא בדיוק כמו שהוא היה רוצה לראות אותה. וכדי לתפוס באלאנס ולהתיישר עם הראש, הוא רץ כל בוקר עם הנץ השחר ריצת-אמוק לאורך שמונה קילומטרים. הוא דוהר בדרכים במשך דקות ארוכות, וכשהוא חוזר קלירגליים ורעב, הוא אוכל כמו סוס אבל לעומת זאת לא משמין אפילו בגרם.

וכמו שהם רצים ומסתובבים להם ביחד שמונה חודשים, הכן-האלה האלה, אני רק מקווה שהם עוד יפתיעו אותנו באיזה אולי קטן חמוד.

דחל מרחלת על כל העולם

יפה זה קשה

ועוד נוסף לפירסומים על החבר-כביכול שיש לה? אז מה הפלא שאף אחד לא רצה לקחת את הצ'אנס, מפחד שלא יילך לו איתה?

אבל אז, כמו באגדות, הופיעה הפייה הטובה בדמות חברתה של רינה, הצעילה למלכה העצובה את הערב השומם, היא פשוט הציעה לה להצטרף אליה ואל חבריה לבלוי משותף. אבל זאת, לא לפני שטיל-פנה אל כל מיני בחורים בקריאות-חירום לבוא ולהוציא את רינה-לה, וכולם, משום-מה, ויתרו על החווייה האוניברסלית. לא להאמין.

אני חושבת שדבר כזה עוד לא קרה בכל היסטוריית המלכות, שמלכה תישאר תומה בבית, עם כתר המלכות על הראש ובלי קאואלייר על הזרוע.

אבל רינה לא לקחה ללב, הייתה בטורי שיניה הצחורות, והלכה לישון. כי למחרת היא המריאה, על הבוקר, שוב אל העולם הגדול, לא לפני שערכה תיקון בתיסרוקת שלה. ולשם כך אפילו לא היה איכפת לה שהספר החיפאי שלה, **ג'ימי**, יקום למענה בחמש בבוקר.

אבל מי שמכיר את ג'ימי, המספר באופן קבוע את כל הבחורות היפות בארץ וגם את מלכות-המים שלנו, יודע שהוא דווקא מאד נהנה מהעניין הזה של להשכים קום. אחרי הכל, הוא לא ישכח לה את הימים שהיתה מסתפרת אלמונית אצלו. אז מה אם היא היום מיס תבל? בגלל זה צריך לשכות שהיא היתה קלינגיטית שלו, עוד כשהיתה סתם יפה מטיבעון?

וכן, רינה נסעה מסודרת ומסורקת, ואני רק מבטיחה לכם שבפעם הבאה כשתבוא אלינו היא כבר לא תשתעמם, כי החברות הטובות שלה החלו באיסוף חברים. אלא-אם-כן יחול שיבוש פתאומי, ורינה תחזור עם נסיד מוכן על קאדילאק לבן, למיקרה שיתחשק לה למלא ערב חופשי.

רינה מור וספר ג'ימי
השכם השכם בבוקר

בתוך כל הרעש והמהומה שעשו לה פה, יום אחד מצאה את עצמה אצלנו בערב נצור ופנוי מכל תוכנית, היא גמרה את כל האנשים החשובים במדינה ועשתה את זה מהר, כי כמה חשובים כבר יש לנו? אז בערב הפנוי שנוחר לה לפני הנסיעה, היא רצתה פשוט קצת לבלות כאחת מבנות הארץ, בלי שום צלמים ועיתונאים. אבל או גילתה, לתדהמתה, שלאיש ממעריציה הרבים פשוט לא עמד האומץ להציע לה לבלות איתו. כן, כן, אתם יודעים מה זה לפנות למלכת-היופי העולמית ולהזמין אותה,

אל תהיו נאיביים, ואל תאמרו לי שאתם עדיין מאמינים שדי להיות מיס-תבל, כדי שכל העולם יהיה מונח בכף-היד, כי אם אתם חושבים ככה, זה רק מוכיח לי שאני כם מרגישים את צידה השני של המטבע הזהרת.

כי בצד הפאר וההילה קיימת גם הפינה העצובה של כל העסק הזה, שההמונים קוראים לו חייוורה. זה מה שקרה למיס-תבל הראשונה שלנו מזה אלפים שנות, **רינה מור**, שלפני זמן קצר נערך לה אצלנו פסטיבל, כשר הגיעה לביקור וניברסלי.

נערת השבוע הטיולים שלי

טלי הכהן
צוף ישר מהפרח

איכפת לי לעשות לה את הסיפתח, כי אני מרגישה בחוש השישי שלי המועד-לפרוענות, שפה עומד לצמוח פרח מיוחד במינו. אם צדקתי - ימים יגידו.

הפעם אני מציגה לכם נערה על אמת, כזאת טרייה, ישר מגן הפרחים, כשהיא מכוסה כולה בפרחים במקומות הנכונים. ווהי **טלי הכהן**, בתו החורגת של מפיקה-סרטים אלכס הכהן.

אם לא פגשתם בה עדיין, זו לא אשמתכם. אבל כמו שאני מרגישה, עוד תפגשוה בהמוניכם. מכל מקום, עד היום היא כל הזמן התגוררה באיטליה, ואצלנו היא נמצאת רק בחופשה. כעיקרון, היא מעדיפה את חו"ל על ארצנו מוכת החמסנים ודלת הפסגות המושלגות, ולא יעזור לכם שום דבר, אחת כמו טלי, שפתחה את העיניים בצורה יסודית, לא קל לשכנע.

היא אומנם בסך הכל בת-16, אבל כבר אשת-עולם קטנה המדיפה את ניחוח הנעורים ממחשוף-ענק שמגיע לה עד לפרי פיק, שגם הוא מכוסה בפרח. אבל כשהיא כבר פותחת את הפה, וזה לא נדיר, לשונה כנופת-צופים, וברור שכל הפרפרים סביבה נקבצים מהר לרחצה צוף רענן, וחלקם אפילו תופסים התעלפות.

למי מכם שתהיה הסבלנות לחכות בתור, אני מודיעה שהפרח הזה יגיע אלינו למשך שנתיים ימים. כשיבוא לשרת בצ"לנו או, כמו שהיא אומרת לי: "כשאני אשרת בצבא, אני כבר ייתקע פה לשנתיים", אבל אחרי זה היא לא מתכוננת להישאר פה רגע, אלא מייד לנסוע ללמוד באמריקה פסיכולוגיה ושפות. כי כבר כיום היא דוברת שש שפות, ועוד לשונה נטויה. אגב, בסרט ניקמת-דם, היא עשתה את מלאכת התרגום לאנגלית.

למרות שאלכס הכהן, המפיק, הוא בעלה השני של האמא שלה, והאבא האמיתי שלה הוא עורך-הדין האילתי **ג'סטור**, זה בכלל לא עושה לה טראומה, והיא נורא אותבת את מיספר שניים ומשוויצה בו לפני כולם.

ואם תשמעו איזה אורח-חיים היא מנהלת, תוכלו להבין אותה. יום אחד היא עושה סקי בשווייץ, וביום אחר היא שותה לימונדה (כי היא עוד קטנה) ברומא, ומצהירה באונוי כל מי שרק מוכן לשמוע שבארץ אין לה מה לעשות. איפה אפשר לעשות פה סקי? באמת.

או היות שזה לא הסטייל שלה, היא מעדיפה את החיים המתוקים ברומא, כי שם יש לה המון חברים, ואף אחד לא קבוע.

מה שהכי חשוב לה עכשיו זה לראות את התמונה שלה מעל דפי העיתון, כי היא מתה על העיתון הזה, ומה אגיד לכם, אחרי שהיא שטפה אותי בשש השפות שלה, בכלל לא היה

חסל סדר קשקשים!

עם השמפו המושלם

Fair Lady

בבקבוק הירוק

בקבוק כחול | בקבוק כחום | בקבוק צהוב
לשיער רגיל | לשיער יבש | לשיער שסן

בקבוק ירוק
נגד קשקשים

Tanya - רק הסוב ביותר.

פריס: מייטל

**לעולם אינך יודע איפה
תמצא את 'מכבי' בפעם הבאה.**

maccabee
בירה בינלאומית.

ניו-יורק. מלבורן. יוהנסברג. אתונה... וגם בישראל

מ.א.ל.

רחל מרחלת על כל העולם

הגול של גאולה

כי גאולה יתרה לא פעם על תפקידים חשובים בסרטים ובתי אטרון. שהתאימו לכישרונה אבל שדרשו ממנה קצת נועזות. להשוף רגל או משהו, והיא אמרה לא באל"ף רבתי. מכטימום היא מוכנה לחשוף זרוע. והו פרינציפ שקשור אצלה בחינוך מהבית פלוס מסורת אלפיים שנות גלות, פלוס מישהו. בצורה שהזכירה כל מיני דברים גסים. אבל ליותר מזה היא בוודאי ובוודאי לא מוכנה.

"באופן כללי אין לי שום דבר נגד עירום," אמרה לי גאולה. "אם זה אסתטי ויפה, אינני חושבת שזה מוריד מערכה של איזושהי שחקנית." נורבלי נו. לה פשוט יש מעצורים. "אני לא משוחררת, ולא יעזור שום דבר." או אל תאמרו לי שאתם לא מסתפקים בפניה היפות.

"גוף יש לכולן אותו הדבר, לאחת יש, אולי, גוף קצת יותר שמן, ולאחת קצת פחות. מה ששונה זה המחשבות." חושבת גאולה. "הסטרטיפיטיו היחיד שאתני מוכנה לעשות, ועושה לפעמים, זה סטרטיפיטיו רוחני, ולדעתי זה הרבה יותר חושף מאשר סטרטיפיטיו פיסני."

ובמיסגרת הסטרטיפיטיו הרוחני הזה היא היתה מוכנה להדוף אפילו טפה, ולגלות לי שלא פעם עלו לה בראש כל מיני היראהוויזימה, כשהיא ידעה שהיא הולכת לקבל את התפיד קיד של חייה אבל זה כרוך במעבר במיטה של איזה מסיק. "השבת לי לעצמי: בעצם למה לא? הרי הוא חתיך ונחמד! אבל אני פשוט לא יכולה לעשות את זה!"

לעומת זאת ערכת השבוע מסיבה עליה לכל התימנים. היא אירגנה אותה יחד עם ידידתה הטובה, גאולה לוי, העובדת במגזין בניו-יורק, וכששתי הגאולות נפגשו בארץ, אחרי שלא ראו זו את זו שלוש שנים טובות, הן החליטו להפגיש ביחד את כל התימנים היפים, בלי להעליב את הוויזוים, ועשו ערב על טהרת שירת תימן ומטעמיה. את הנשף הן ערכו אומנם בבית מישפחת שליט שבנווה-המגן, שהם אשכנזים רחמנא ליצלן, אבל זה לא הורגש.

היו שם הפולימינים בהרכב כימעט מלא, דודו אלהרר, עורך בן-יחור המחקה את יהורם גאון, הפסל עורך שמיר ואשתו האשכנזיה מאיריה, ועוד כל מיני תימנים שמחים. שישבו על הדשא עד ארבע בבוקר ואכלו ג'אחנז וקורנה עם סחוג וחילבה, ושרו חוק-חוק, כי זאת היתה גם מסיבת-פרידה לגאולה.

ביום שני הקרוב חוזרת גאולה לאוסטריה, אל בעלה הנרי קידר ובתה שרון. היא משחקת בתיאטרון זיגאי, בגרמנית שורט, ובסוף החודש עתיד להופיע התקליט אריד-הנגן הראשון שלה, שיכלול ברובו שירים ישראליים ותימניים. שיהיה בהצגה, ולהתראות בשנה הבאה. צ'או.

גאולה נויני*
מיקרה מצער

אורה ואתודה, קורה שגם אני נסחפת. זה מה שקרה לי בשבוע שעבר, עם הסיפור שסיפרתי לכם אודות סצינת-המיטה של השחקנית גאולה נויני והשחקן חיים בנאי בסרטם החדש. הסיפור היה נחמד מאד, אלא שהוא קיבל מימדים שונים ממה שקרה במציאות. כי לפי הסיפור שהגיע אלי ממקור ראשון יכול היה להשתמע שגאולה וחיים היו במיטה בעירום מלא, ונכנסו לתפקיד ממש "כמו בבית" — למי שיוודע מה הם עושים (כל אחד בנפרד) בבית. אבל מי שמכיר קצת את גאולה, יודע שאצלה עירום בכלל לא בא בחשבון. מה אני מדברת על עירום? אפילו כתף חשופה זה מחוץ לתחום, ותאמינו לי שאני לא אומרת את זה סתם.

* בתמונה מתוך הסרט.

גורל במעגל סרוג

אשת-בשורה אני היום. ותראו מה אני מביאה לכם מחיפה הרחוקה. אכספרס ליפו.

החיפאית שעליה אספר לכם, הלא היא אורה מורג, התחילה את הקאריירה הן חברתית והאמנותית הנרחבת שלה דווקא בתור שחקנית. מאותה תקופה נשאר לה חוג הידידים והידידות הגדול שלה מתחום הבהמה. אחר-כך היא התחננה והשתק עה בחיפה, שם היא מתגוררת עד היום. במשך עשר שנים, היתה החיפאית הן תוססת יוצאת לפחות פעם בשבוע לתל-אביב, חוץ מעניין המסיבות, גם בענייני עסקים, ודוהרת לה דרומה במכוניתה הן אדומה, כשתלתליה הבלונדיים מתנופפים והיא נושאת עימה את מרכולתה: סריגים מקוריים מעשה ידיה להתפאר בסיגנון הן מכסה טפה ומגלה טפחיים.

העניין נמשך שנים, עד שקרו שני דבריים. ראשית, ביום-חורף תל-אביבי שיגר רתי, עוד אורה ממהרת במכוניתה אל הן בוטיק התל-אביבי שבו מצפות לה תמיד, באותו יום בשבוע, לקוחותיה הנאמנות, וממתנה ברמזור, התנגשה בה לפתע מכר גית אחרת מאחור. וכיוון שכולנו מאמרי נים גדולים במזל העיוור, אינני צריכה לספר לכם מה יצא מזה.

כמובן, מאחרי הגה המכונית הפוגעת ישב לו גבר צעיר ונאה, שהוא במקרה גם מנהל בכיר באחד הקונצרנים הגדולים בארץ. ובכן, מזה חצי שנה שרויים

אורה מורג (עם חברה)
אמנות זה לא מיקרה

להם שניים אלה ברומן סוער, שסופו מי ישרונו. בעיקבות הרומן הגיל נפרדה אורה מבעלה, והסיפור כולו קצת סיבך לה את החיים. עד שקרה הדבר השני.

וכאן המקום להזכיר את חברתה בלב-ונפש של אורה, השחקנית-דוגמנית יח"ר דית סולקה, רעייתו של איש-הסרטים רפי אדר המתגוררת עם בעלה ובנם הקטן ביפו העתיקה.

והנה, לפני כשבועיים נודע לאורה ול-יהודית על מקום קטן ומקסים שהתפנה מיושבויו, ביפו התוירת המשוחזרת. כדי הספונטאניות ושפע המרץ הטובים על השתיים, הן שכרו את המקום על-המקום, תלו בו את יצירותיה הסרוגות האוויריות של אורה, עיטורו בחפצי-קרימיקה מקסימיים מעשה-ידיהם של אמנים מקומיים. הכתירוהו בשמו הגלריה הסרוגה, והודיעו לחברים שזהו, יש.

לעבור ימים ספורים נערכה פתיחה אינן סימית, ספונטאנית כמובן, רק לחברים הן קרובים וללקוחות הקבועות, והגלריה הן ראשונה מסוגה באסיה הפכה עובדה קיימת. כשאורה מספקת לה את הסחורה הן אופנתית האמנותית, ויהודית מופקדת על הצד המיסחרי של העניין. כי זה שהן חב-רות טובות-טובות, לא מפריע להן להתחלק ברווחים שווה-בשווה. שיהיה צדק.

תוכניות בסימן חוצלארץ

חיים בראון
בכל מיקרה — ללונדון

דיפלומט נותרה שרירה וקיימת אפילו אחרי שחיים ועדנה החליטו הצהרות נא-מנות ואהבה. נכון, הם החליטו להתחתן, אבל ראשית לכל לבדוק זה את זה ואת הבית, ולערוך את הבדיקה דווקא בחוצ-לארץ, הרחק מן הלחצים התברתיים. וכך, בימים הקרובים, יוצאים חיים ועדינה למסע ארוך סביב העולם. המיבדיקים המשותפים יערכו על פני חמש יבשות. ובעוד חודש, כשהם יחזרו, הם יחליטו אם הניסיון עלה יפה או אולי לא.

תמיד חשבתי שעבודה במישרד-החוק זה כמו כל עבודה אחרת. אבל עכשיו אני יודעת שלעבוד במישרד-החוק, זה להיות כל הזמן עם העניינים לכיוון חוצלארץ. סיפור-האהבה של עוזרו של שרה-החוק יגאל אדון, חיים בראון, עם בתו של איל השמנים והסבונים עדנה לייבוביץ, הוא סיפור המתחיל בחוצלארץ. עומד להירמשך בחוצלארץ ואני רק מקווה שהוא לא יסתיים בחוצלארץ.

חיים בראון היה אחד הרחוקים הידועים בירושלים. בין לישכת שרה-החוק לגלריה הקטנה, בין מיוזון הכנסת לחוצות היוצר הוא חרש בנאמנות את הריוקות, הגרושות והאלמנות, ולפעמים גם את אלה שאינן רווקות. גרושות או אלמנות. אבל מעולם לא התייחס ברצינות אל אף אחת מהן. הוא לא יכול היה להרשות לעצמו להינשא עד גיל 32. לפעמים הטיל עליו מישרד-החוק משימה קשה, לארה בנותיהם של חשופים למיניהם שהגיעו לארץ, והטבעת בוודאי היתה מפריעה לו בכך.

הוא פגש עדנה לייבוביץ, עדנה, התיכנה רמת-גנית גרושה, בת למישפחת חתיכות ועשירים, היא הלום כל גבר. מיפעלי עץ חיות בארץ, בחוצלארץ ואפילו בקוריאה הרחוקה, שייכים למישפחה שלה. הספרית אנטה היא הדודה שלה, והבת של אנטה, דפנה נוי, מי שהיתה בשעתה סגנית מלכת-היופי, היא הבת-ידודה שלה. מל המלצות כאלה של כסף ויופי, ובעיקר כן אשר ידוע שעדנה היא גם בחורה עם ראש, אפילו חיים בראון נפל שודר. אולם ההזירות הטיבעית הנדרשת מ-

השנות השלושים

דוב סגל התחיל לביים

היצגת-לין מקורית - והתפטר

טאנו

אחרון

בתל-אביב

דוב סגל

מביים